CARTEA DE VACANȚĂ

mircea micu

LA MUNTE ȘI LA MARE...PARODII!

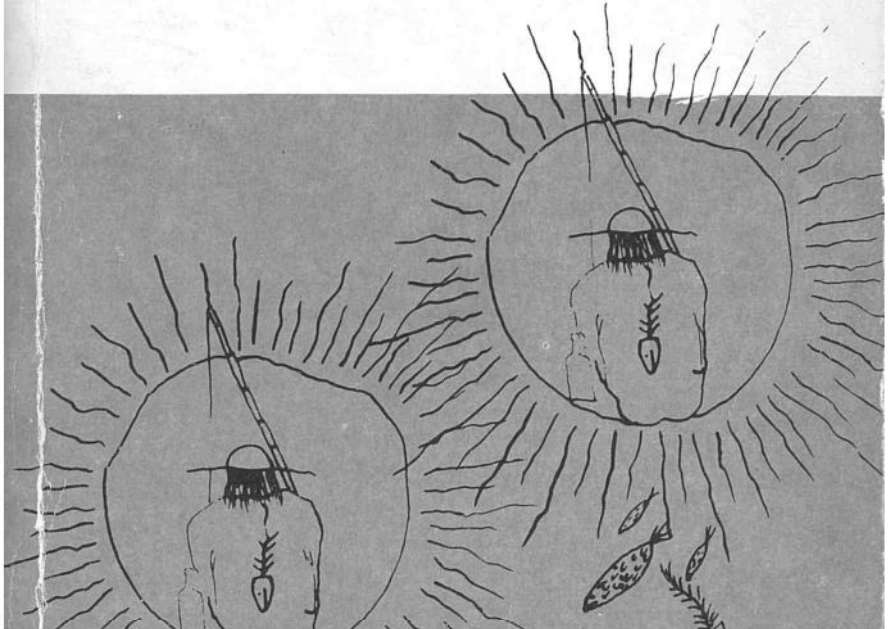

PROMISIUNEA AUTORULUI

N-am să mai scriu parodii

N-am să mai scriu parodii niciodată,
e o meserie de care promit să mă las
căci ce e parodia dacă nu mănușa
cu care încerci să încălzești cînd e ger
mîna ostenită a poeților.
E bumerangul de zahăr ars,
floarea cu care ating confrații
amintindu-le că-i citesc.
Voi scrie despre fragilitatea plopilor,
despre scîncetul vulpii la vizuina pustie,
despre melancolia ursului din captivitate,
despre felul în care iubita
îmi fură răsuflarea și-o ascunde
în părul ei ocrotitor.
Voi scrie despre singurătatea pelicanilor
căzuți în bălți ca niște meteoriți,
despre casa părintească în zidurile căreia
greierii cîntă atît de frumos
încît tencuiala se desprinde ca lacrima.

N-am să mai scriu parodii niciodată !
Și-o să vă fie dor de mine
ca urșilor de stupii părăsiți de albine.

CONSTANTIN ABALUȚĂ

Piatră și iar piatră

Stau la coadă la lapte și mă gîndesc la tine
ca mielul la țîța mamei dumisale,
ăl de sus să-ți dea sănătate
că ești băiat bun și face să trăiești
și copii să-ți mai dea și tot ce vrei
fiindcă eu n-am să te mai supăr
mă voi ascunde într-un dulap
împreună cu albrecht
într-un dulap bidermayer
și de acolo voi face bau-bau-bau
și uneori ado-ado-adol
punîndu-mi o piatră de moară pe inimă
o piatră de moară, uite așa
treaba mea ce fac cu fizicul propriu
și dacă nu e destul mai pun una
și deasupra o lingură de lemn
pe care n-o mai folosește nimeni
stau la coadă și mă gîndesc la tine
ce mai faci, cred că te simți bine
mai ales acum cînd sînt departe,
departe și nimeni nu mă mai recunoaște,
dar nu-i nimic, tu să trăiești
și să fi sănătos mielule frumosule pietricelule.

GEORGE ALBOIU

Elegia peregrinărilor eterne

Rătăcesc pe Cîmpia Eternă
cu un astru în mînă,
trupul meu poartă un mort
sau un animal bătrîn
care-a fost odată căţelandru.
Voi, vouă, nu vedeţi că sînt singur
ca un dovleac de prăsilă
şi lupii mă latră : bau, bau, bau,
pînă cînd ostenesc
şi nu mă cunosc fiindcă
demult mi-am schimbat numele
şi ţinuta vestimentară.
O, magii ciulinilor, lintiţa,
crinul degetului mare
plesnind din bocancii cu ţinte
şi nici o fîntînă în jur
numai cerul greu ca o lacrimă
mi-a udat manuscrisul.
Voi mai trăiţi ? mai aveţi grijă de vite ?
mumele voastre mai cîntă seara
şi groapa aceea cu lei
o mai întreţineţi ?
Vai mie, cît umblu cu morţii de mînă
şi cu servieta în cealaltă.

Trei fecioare de nalbă mă ţin
de subţiori şi de cozondraci
şi mă feresc să nu mă calce
Marele duh al Cîmpiei
sau maşina de Drumul Taberei...

Elegie de pe un deal comunal

Am mers pînă în vîrful
dealului care se vedea
ca o cocoaşă de cămilă laconică.
Acolo, am stat pînă mi s-a făcut
o foame cumplită, atît de cumplită
încît am început să-mi consum
o jumătate de deget.
Cine sînt ei, gîndeam,
văzînd pe consătenii mei,
unii foşti colegi de şcoală primară
semănînd ceapă pe cîmpia cea fără sfîrşit.
De ce se zbat şi mai ales de ce s-au născut
cînd ştiau că într-o zi vor muri.
Vai lor, care nu pot urca pînă aici
decît folosind ascensorul !
Şi ei mă vedeau şi văzîndu-mă
mă întrebau cum e acolo sus,
în ce limbă vorbesc şi cu cine
şi mai ales cum de pot sta fără cel puţin
un pachet de grisine.
Vai, vouă, le-am spus, vai vouă,
niciodată nu veţi şti că eu discut cu dealul
şi mă hrănesc cu bulgării lui
asemuindu-i cu nişte biscuiţi sprijaţi.

Apocalipsa glas trei

Şi se va lumina, căci
înţelegeţi de unde vine
cel ce aleargă pe jos
fără încălţăminte „Romarta"
Şi faceţi loc la grădina
ce i se zice Gheţimani
să nu trîmbiţeze îngerul dracului
că am ieşit ultimul
la crosul pe care l-am început
de unul singur, singurel.

Ceremonie de seară

Seara ca buza unei piersici
ca o pisică nedoritoare de șoareci
moale adormind între nori.

Vine un prinț îmbrăcat în argint
și mă întreabă monosilabic :
— Pot face ceva pentru dumneavoastră ?
Seara ca un fluture negru,
ca o coadă de vulpe prinsă în laț,
mă surprinde nepregătită.
Vine un prinț, îmbrăcat neglijent
și mă întreabă monosilabic :
— Pot face ceva pentru dumneavoastră ?

Seara, ca un bursuc îndoliat
trece pe stradă cu prapure negre
și-mi dă senzații turistice.

Vine un prinț îmbrăcat mai modest
și mă întreabă monosilabic :
— Pot face ceva pentru dumneavoastră ?
— Da, zic eu, da, contaminează-l cu gripă
pe autorul acestei parodii insipide
și trimite-l la țară, să se recalifice.

ION ALEXANDRU

Ecce homo

Eu cu vecinul meu ducem o uşă în spate
negeluită, prin Pustie trecem.
Crîncen de grea e din pricina nodurilor,
crapă Universul de mila noastră.
Unde mergeţi ? ne întreabă : Yorik, Fraţii
Dioscuri, Iuda
Ion Papuc de la Cluj, Beatrice şi Budha
Vecinul e mai înalt şi toată greutatea
mie îmi revine ca cloparului funia.
Mă împiedic, plesneşte soarta lumii
şi ăla merge de parcă l-ar chema Dumnezeu.
Zice iubita cu buze de psalm

Unde te duci Ioane, neîncetat şi pios ca un zeu ?
Zăboveşte, drumurile s-au stins
Şi tu n-ai nici un nasture la jerseu.
Îmi fierbe capul, Pustia grea foarte e,
uşa mai grea cu ţîţîne cu tot
Cît mai e Doamne, şi dacă vreţi, domnilor
pînă la dealul zis pe românește Golghot ?

Mi-e foame, dar nu ne oprim nicidecum,
zmoloasă sudoare pe gît ca un fel de noroi.
Ajungem ! Marele Tot ne semnează hîrtia
şi zice : bravo, copii, acum duceţi frumos
uşa aceasta acasă-napoi...

ALEXANDRU ANDRIȚOIU

De-atunci urăsc

Tu care-ai fost un porțelan de Saxa,
blînd trandafir amirosind discret,
mi-ai zdruncinat cuvintelor sintaxa
și-o parte din chenzina de poet.
Seara veneai în urbea solitară
unde creșteau arțari și sicofanți.
Eram elev la școala militară
și-aveam sfieli și... pantaloni bufanți.
erai frumoasă, văduvă, distinsă
și-ntr-un amurg ce-agoniza în spume,
deodată, fără jenă mi-ai pretinsă
fugim la naiba, amîndoi, în lume.
Răpus de pielea cu miros de cetini,
de tremurul sprîncenelor de tuș,
am adunat un pol de pe la prieteni
și-am luat bilete pînă la Beiuș.
Acolo, însă, fire muierească,
tu ai sedus un doctor bătrîior.
La școală n-au mai vrut să mă primească
și am rămas în sat agricultor.

De-atunci urăsc : nurliile vădane
şi ochii lor prăpăstioşi şi reci,
oraşele cu B, calea ferată
şi doctorii trecuţi de 40...

Cantilenă

Ramona nume ocrotit de zei,
aromă grea de cedri în vîlvoare,
ai fost, mereu, a mea risipitoare
de vise, de metafore, de lei.
Eu cînd te-am mîngîiat demult pe mînă,
ca pe un sicofant te-am mîngîiat,
te-ai prefăcut în apă de fîntînă.
(o, fir-ar domnul binecuvîntat !)
Apoi te-am mîngîiat pe păr şi părul
a-ngălbenit de-un aur nevăzut ;
din platinată, blondă te-am făcut
prin Alchimie... Asta-i adevărul... !
Ţi-am scris sonete cu luciri briante
şi te-am numit Mediterana mea,
Ramona tu, bacantă-ntre bacante,
născută pentru a mă subjuga.
În ziua cînd ne-am vrut unificate
vieţile într-un destoinic fir,
tu ai zburat pe căi mai asfaltate
cu un şofer care lucra pe-un T.I.R.
Singurătatea aspră mă devoră
şi viaţa în suspine mi-o usuc.
Ah ? facă-se ca-n fiecare oră
s-aveţi, pe drum, pană de cauciuc !

Destin înclinat

Eu știu o urbe undeva departe
cu străzi străvechi și fete foarte șic,
am fost trimis acolo să-nvăț carte
(la drept vorbind n-am învățat nimic)
Îmi amintesc cum peste albul colii,
cînd defilau pe Corso pompierii,
cum compuneam în internatul școlii
sonete precum Dante Aligheri.
Iubeam o domnișoară cultivată
care cînta corect la clavecin.
E drept că nu i-am spus-o niciodată
fiindu-mi cam rușine de vecini.
Se pare c-o chema duduia Mona
și m-amețea cu șarmu-i ca un drog,
Talia ei, vioară de Cremona,
o desenam în somn precum Van Gogh.
Am vrut s-o cer de trei ori de nevastă
și să unesc viața ei cu-a mea,
dar ea mi-a replicat cu voce castă
cum că iubește pe altcineva.
Suprema clipă n-am s-o uit vreodată,
dar m-am gîndit că asta mi-a fost scrisa.
Și de atunci mi-e viața înclinată
cum înclinat e Turnul de la Pisa.

Inadmisibila trădare

Ușoară ca un crin sfințit în unda
Botezului Fecioarei din Orleans,
Prin fața casei tale îmi fac runda
Cu o statornicie de un an.

Tu te arăţi din cînd în cînd în buza
Balconului cu colonade verzi,
Ca o prinţesă a la Lampeduza
Făcîndu-te mereu că nu mă vezi.

Ţi-am scris o carte tristă, de sonete,
Expediindu-ţi-o la post-restant
Şi-am aşteptat cu aceeaşi veche sete
Sub balconaşul rece şi distant.

Tu ai ieşit ! O-aveai la piept lipită !
Ce scurtă fu a inimii bătaie,
Cînd am văzut coperta iscălită
Mare şi clar : *Mărgeanu Nicolae !*

Exerciţiu

Cine-a zis mă rog că mie mi s-a
Hărăzit de ani de ani să-ţi port
Chipul tău frumos de Mona Lisa
Stins acum, grozav de stins şi mort.

E un timp sublim de fericire
Cînd cuprins de grabă fiecare-şi
Caută norocul în iubire
Cum de mult, la peşte, Petru Rareş.

Deci destul. Suspinele-s deşarte
Nu te tîngui acuma. Ce-s cu
Versurile astea dintr-o carte
Ce-a făcut-o T.G. Maiorescu ?

Astfel zise el cu disperare
Dar să înţeleagă dînsa nu vru
Şi-a plecat în semn de răzbunare
Să rămînă pour toujours la... Louvru.

PARAFRAZĂ DUPĂ „ZDREANȚĂ" DE TUDOR ARGHEZI

Nedumerire

Tăicuțule Arghezi, dumneata
aveai, demult, odată, un cățel
cu o ureche-n sus, una peltea
și, după cîte știu, ținea-i la el.
Era cam peticit și îi plăcea
să fure-n zori, al naibii de isteț !
găinii blegi care cotcodăcea
oul rotund și proaspăt din coteț.
Cățelul meu l-am lecuit la fel
cu oul fiert în apă, se-nțelege.
Însă acuma nu mai e cățel
ci un dulău crescut în bună lege.
Și... cu înțelepciunea-i dulăiască
(simțind că i-a ajuns la os cuțitul)
așteaptă oul cald să se răcească
și îl mănînc-așa... nefericitul.
Nedumerit de-atîta cutezanță
înspăimîntat adesea ori rămîn
și te-aș ruga : Ce faci mata cu Zdreanță
care de-acuma e dulău bătrîn ?...

HORIA BĂDESCU

Imprecație serafică
(după poezia „Blestem")

Fiindcă mă lași cum lasă trenul gara
și fluturele crisalida lui
te blestem să înoți în Niagara
și să-ți citească proză Ion Țugui.

Martori să n-ai, cînd tu vei fi mireasă
să circuli numai cu tramvaiul trei,
să ai serviciul sus, la Mîntuleasa
și casa în comuna Țăndărei.

Cînd vine seara dantelînd perdele
de nori prelungi cu sclipăt diafan,
să mergi pe jos la Turnu-Măgurele
după covrigi cu sare și susan.

Să plingi cu lacrimi mari de Super-Dero,
să-ți cînte la trompetă un vecin,
să nu poți ști nicicînd cine-a fost Nero
și să-ți turbeze setterul... Amin !

De dragul tău abdic

Euridice, prinţă zveltă
ce-o ţine-n talger Absalom,
cu glezne lungi şi delicate
ca gîtul sticlelor de rom,
am fost gelos pe tot ce trupu-ţi
atinge-n mers cu foşnet rar.
Am fost gelos pe crini, pe-o barcă
şi pe un critic literar.
Erai frumoasă ca o scoică,
demon marin cu lustru lin,
cruce de camfor care-o poartă
la gît călugări capucini.
Cu şerpi ţi-am descîntat făptura
drogaţi cu ierburi de Corint
şi-am scris pe bluza ta poeme
cu cinci cuţite de argint.
Am fost gelos pe-un pix, pe-un zarzăr
şi pe-o monedă de cinci lei
pe ce-l care citea contorul
şi pe tramvaiul douăştrei !
Făptură magică, bacantă
arzînd pe cer ca un păun,
abdic de dragul genei tale
de la alcool, de la tutun...

Răsfrîngere în femeie

Te-oi însoți în nopți cu lună
spre țărmul marelui Nimic
femeie tu, greșeală brună,
ca un bilet de loz în plic.
Eu voi fi mut ca o baladă
și voi ofta concomitent
că nu e nimeni să ne vadă
cum trecem triști pe continent.
De ce nu vrei să-mi spui ce gînduri
încearcă fruntea ta acum,
eu care te-am slăvit în rînduri
și ți-am făcut cadou parfum ?
Solstițiile sapă, sapă,
în viața mea spre punctul zero
și eu pășesc ca printr-o apă
visînd sandalele lui Nero.
Femeie tu, greșeală brună,
urmează drumul ce-ți indic
căci te-am pierdut atunci sub lună
ca pe-un bilet la loz în plic.

Panoramă dorului lelii

Cine are lele, are și dor.

Foaie verde dorul lelii,
sînt trist ca Machiaveli
și de-atîția furi și hoți
mă dor toate patru roți.
Nană cu bujori în față
iar ai chef de garagață ?
Săruta-te-ar ploile
cum ciobanu oile.
Că sînt singur și sînt trist
ca un pescăruș baptist.

Mîndră, floare de delir
lasă-mă să te admir
că de ghimpele lumesc
trei aripi de drac îmi cresc
Mîndră cu privighetori,
ai un rai la subsuori
și mă legeni : huța-huța
de mi se rupe căruța.
Vrei în cer să te respir
pătimaș ce pe-un clondir ?

Sau să-ţi scriu o panoramă
să o pui seara în ramă
şi de dorul ei să sîngeri
adormită-n puf de îngeri.

Panorama panoramelor

„Am să-i fac eu panorama
Pînă şi lui Dalay-Lama"

Diavolul nemuced zace
unde domnului îi place,
pus la punct şi „şapte ace",

De-o durere-am vrut să-l spurc
că avea şalvari de turc
şi barbă de demiurg.

— Drace unde mi-ai dus fata
neiubita, ne-ntîmplata
după care plînge tata ?
Speriat de ceasul morţii
nu răspunde Scaraoţchi
mînca-i-ar lăutarii orţii.

Stă şi se holbă la mine
ca un flutur în stamine
ca un paşă de albine.

Cînd văzui că nu şi nu
l-am scuipat şi i-am spus tu
să se teamă, vînătu !

Şi aşa l-am omorît
că era tare urît
de la coadă pîn-la gît.

Panorama autumnală

Plouă ploile
de s-au săturat şi oile
şi behăie săracele
să li se zvîrle cojoacele.

De nevînt şi nesoare
umezeala urcă-n picioare.
Aşa reumatismele-ncep
dacă n-ai pantofi de crep.

Într-o duminică, o fată
a fost în joacă bombardată
de-o funză ca o bombardă
de origine lombardă
(Era mică cît o cocardă)

Toamna ploioasă e anevoioasă
că-ţi strică rama
şi panorama.

Dacă n-ar mai face : Pic !
mai că m-aş duce
la cules de nuci şi nuce
unde cîntă cuci şi cuce.

Panorama iubirii iubirilor

Panorama iubirilor mele
vine din stele
și din vîlcele
și din alte cele.
Cine nu iubește stelele
să-i ia diavolul cheile
cu care închide inimile.
Frunză și-o stea
draga mea
vegheată de fluturi și flori
tu mă omori
cînd treci : fîța-fîța
de mi se destramă căruța
și cămăruța.

Oh, dragă și of,
piciorul tău în pantof
e ca un sultan
stînd pe divan
țeapăn și cilibiliu
și foarte viu
și foarte fin
aducător de chin.

Mărioară, Mărioară,
vino la moară
să ne morărim
să ne iubim
și să vorbim
despre ce știm.

Fabula fără morală

Leul adoptă pe post de nepot
un iepuraş cam netot
care declara cu mîhnire ocultă
că el ar fi persoană ultracultă
cu fantezie abruptă
incapabil de munca brută.
Expunînd unchiului punctul de vedere
dînsul mîrîi de plăcere
şi-ntr-un elan de mărinimie
îi promise să-l ia în proxima călătorie
spre a scăpa de monotonie.
Cînd se ivi data şi sorocul
îşi ocupară la clasa-ntîia locul.
Leul îi comunică discret
că pentru dînsul n-a luat bilet
întrucît, orice s-ar întîmpla,
de azi înainte e sub protecţia sa.
Cînd veni controlul curent
unchiul îl apucă de urechi fără jenă
şi-l scoase pe geamul deschis
afară din compartiment.
La al doilea control totul decurse normal.
(de atîta aer nepotul devenise cam pal)

Dar, supracontrolul, neavînd altă treabă,
îl întrebă curios ce deţine în cealaltă labă.
Leul se strîmbă de uimire un pic
şi arătînd laba zise : „nimic"
prezentînd hotărît şi pe dată
o labă nemaipomenit de curată...

MORALA : Are nuanţe mai vechi :
Nu te lăsa ţinut de urechi !

Vulpe muzicală

Să vă spun ce-a păţit un vulpoi
care s-a angajat oier la oi
fiindcă din trei
ciobănei
nu erau vigilenţi decît doi.
De fapt, nu era chiar paznic,
ci lăutar pentru praznic
adică, dînsul, se prefăcea
că ştie să cînte cu fluiera.
(Fluier se zice gramatical,
dar aici sîntem în mediul animal)

Cînd veni ora de concert,
vulpea avu un gest cam incert.
Duse coada la gură şi suflă pînă
de oboseală îi scăpă din mînă.
Holbară ochii ciobanii, dar vulpea, îndată,
le potoli mînia : „ştiţi, e înfundată,
am vrut să încep ceva cu nota sol,
dar mi-a scăpat pe ţeavă un bemol..."

MORALA trasă de ciobani
după mai mulţi ani :
„Nu ştiam dacă era virtuos, evident,
dar jurăm că vulpoiul avea instrument...“

Fabula pocăinţei

MORALA fabulei de faţă
vreo patru lucruri ne învaţă.

O şireată vulpe
vrînd să se disculpe
şi să inducă fabuliştii
în eroare,
rosti cu glas tare
şi cu fermitate :
„în halul ăsta nu se mai poate“...
— N-am să mai fur păsări,
n-am să umblu langa,
au dreptate Kîrlov, Esop şi Baranga
cînd mă fac şireată, hoaţă
şi mă lasă
în posteritate drept găinărească !
Deci, de-acuma, zise
dînsa cu glas rar
am să iau găina
doar de la Polar.
Îşi alese dînsa
o găină şic,

dar cînd fu la plată
nu dădu nimic
inventînd motivul
fără pic de jene :
— Această găină
nici nu are pene.

ADRIAN BELDEANU

Un sonet şi atît

Motto :
„Trei bărbaţi cu lacăte pe cap
urmăresc flăcăi pe catalige.
Ajutate de un vechi satrap
şapte Ane luptă să-şi cîştige
manechinul sub tichii, sub nasuri !"
(Adrian Beldeanu, „Variaţiuni pentru speranţă")

Roze dulci păşesc obtuze dale
prin tăceri cu spicu bleu-oranj
dînd, dum-dum, la poarta dumitale
provocatu-ţi-am cumva deranj ?

Hurducate clipe, reci chimvale,
de nesomn nisipul creşte-mă
prin pîraie super-boreale
unde cerbul mai rămîne să

surpe susul sudului suspect
sufocat de susurul sudorii.
Te salut monşer şi te respect
cum respectă îngerii candorii
ochiul lui Mefisto dînd luminii
ceea ce visează-n noapte crinii...

Pe un deal, ghebos şi chel
şade-o capră tristă şi un miel
şi tot pasc şi-apoi mai stau niţel.

Nisipul şi pisicul
— sonet liber de tot —

Odată, în Sahara, purtat sub carul mic
miorlăcăia din gură un stranier pisic.
Al cui putea să fie, tîrziu m-am informat
era proprietatea lui Ali Bey Tărcat.

Şi Beyul ăsta mare avea şi o cămilă
atît de subnutrită că îi plîngeai de milă.
Nu suferea cămila, era hipertensiv,
şi-avea şi frontispiciul turbanului oliv.

Sugea dintr-o smochină setos de oxigen
şi se lingea besmetic pe groasele lui buze
fiind, prin har, săracul de genul ambigen.

Şi cum şedea Beş-beyul şi nu făcea nimic
îl năpădi o foame din rădăcini obtuze
şi-şi devoră cu poftă frumosul său pisic.
(Şi rumega cămila şi nu zicea nimic...)

Sfat util
(după poezia „Arca lui Noe")

Ce bine c-ai avut cu ce pluti,
Bătrîne Noe şi-ai trăit în pace
Şi c-ai salvat fără măcar să ştii
Maimuţe, lei şi alte dobitoace.

Sau ai ştiut că vine el, Potopul
Şi de tristeţe n-ai vrut să ne spui
De ţi-ai luat corabia şi clopul
Şi ai pornit-o pe ocean hai-hui.

Ai luat cu tine numai lucruri bune,
Din vechea lume lucruri de folos
Încît acuma noi putem a spune :
Să ne trăieşti, să fii tu sănătos.

Din ce-ai salvat sînt toate ca-nainte
Femeia cu acelaşi dulce rost.
Grîul e grîu şi lintea este linte,
Doar vinul nu mai este cum a fost !

La urma urmei

N-am mai fost de mult pe Criș la noi
unde cîntă seara huhurezul
și pasc galeș turmele de oi
parcă-ar rumega în barbă crezul.
Am tot scris poeme cu mașini
(tehnica ne-ajunge de la spate)
de cînd n-am mai plivit la mărăcini
știu vreo nouă limbi și jumătate.
Nu-i nimic, viața curge dreaptă
cei ce nu știu sînt nefericiți.
Voi pleca în sat unde m-așteaptă
pruncii să le cumpăr biscuiți.

Toate trec și vor rămîne,
Las-că știu eu cum se-nvîrte roata.
Dacă nu poți să te-avînți mîine
pune tocul jos și spune : gata !

ANA BLANDIANA

Ce-i asta vă rog ?
(după poezia „Spital")

M-am îmbolnăvit de gripă spaniolă,
fac injecţii, iau hapuri, sînt tristă.
Cum şi-a permis această boală perfidă
să atace trupul meu de sindicalistă ?
Nu se poate ! Nu admit să fiu bolnavă !
E o insultă gravă ce n-o pot primi,
e o confuzie prieteni, eu sînt optimistă
şi am cotizaţiile plătite la zi.
De ce nu s-a îmbolnăvit un snob, un pletos,
un gură cască sau un critic pornit.
Urăsc gripa şi-o condam la dispariţie
Boala aceasta ce mă face să sufăr cumplit.
O urăsc cu puterea talentului meu.
E inadmisibil ca un poet să fie lăsat
la dispoziţia ei ca o victimă sigură.
Prieteni, scriu un poem de distrugere şi am scăpat !

Diversitate

Omul acela nu era om
pomul acela nu era pom,
i-am urît deopotrivă.
Cine nu ştie să audă
cine nu ştie să vadă
să sufere în tăcere
neavînd altceva de făcut.
Din doi iubesc pe al treilea,
al treilea a murit
cel mai mult iubesc sucul de roşii
şi pe cel ce vorbeşte noaptea în somn.
Gîndiţi-vă la acest lucru
cît vă mai ţin cozondracii...

RADU BOUREANU

Joc neutru

„Se dedică lui Damian Necula, unul dintre cei mai zeloși colaboratori..."

Stau siderat lîngă o sticlă de sifon
precum poetul elin numit Alcifron,
o focă e tinereţea mea preluînd
dorinţa ultimă a Marelui Rînd.
Cine umblă pe lîngă mine somnul să-mi strice
să fii tu, gureşă, graţioasă, Euridice ?
bătînd nervoasă dintr-un picior
şi cu mustăţi ca-ntr-un portret de Dali Salvator.
Să fii tu, cîinele meu bleg,
pe care din priviri te înţeleg,
roşcat, verzui, coraliu, cu toate culorile uns
din sîngerarea stelei Canopus ?
Fuge lumea, moleculele fug spre rai
numai eu hălăduiesc lîngă o sticlă de sifon
şi joc tabinet cu poetul latin Alcifron.

Fabula fabulei

Controversa, cică, veche,
nu avea sub cer pereche.
Omul nu putea încalte
nici un pic mai sus să salte
din ce preciza o carte
(o minune printre alte)
„E soarta ăluia adult
să stea la porți nițel mai mult"...
— Deci, dacă stă mai mult nițel,
se cugetă în sine el,
în cazul ăsta-i un vițel !
În rîndul doi ca un ecou
îl zgudui un lucru nou :
— În cazul ăsta este bou !
Afurisită controversă,
ar trebui exact în cer să
mă duc, firește, ca să cer să
obțin relația inversă.
Dar din al minții lui tezaur
îl fulgeră un gînd de aur
și-atunci, veterinarul faur
îl preschimbă decis în... taur.

EMIL BRUMARU

Scenă absolut casnică

Şerbet mustind în greul cămărilor cu praf
alăturea de putini gravide de oţet.
Motanul de Angòra stînd ca la fotograf
înşurubîndu-şi coada de ucenic ascet.

Atunci, pe clar-obscurul de roz-bombon duios,
aluneci ca o mînză cu şold de ceapă plină,
înger cu păr ca hreanul grădinii ce m-ai scos
din scaunul cu pluşuri rotund ca o măslină.

Miroase a pastramă şi-a varză timpurie
şi sînii tăi ca două gulii nedespicate
se-nvolburează foarte şi iarăşi mă îmbie
spre dulcile ispite din „Cartea de bucate".

Alunecă-ţi liana alunului din trunchi,
înleneveşte-ţi mîna ce mîngîie frumos,
pune-mi bărbia aspră pe albul tău genunchi
şi, ah ! mai dă-mi iubito o lingură de sos...

Penultima elegie a detectivului Arthur

ARTHUR sfios ca un mărar luneca pe stradă
era îmbrăcat într-o vestă de pluş tivită oranj
ducea pe petala urechii un iepure nichelat de
zăpadă
care nu-i provoca absolut nici un fel de deranj.

Era bleg şi pe ochi, dantelat, îşi aşezase un timbru
şi scoţînd din joben patru ouă albastre de struţ
începu să le fiarbă pudrîndu-le cu făină de cimbru
încît gospodinele toate de spaimă rămaseră ţuţ.

Apoi scoase un brici de mătase din teaca unui crin
somnoros,
cu frişcă din belşug săpuni urecheatul
şi ca să-i fie animalului ondulat de folos
îl bărbieri fericit de-a lungul şi de-a latul.

Termină şi se şterse pe mîini cu un păun franjurat,
sparse trei piersici în dinţi şi ele se lăsau atacate
apoi îşi scoase haina şi scrise cu pipa corect
şi gramat :
„BARBIERIM ELEFANŢI CU PLATA ÎN
VIRAMENT ŞI ÎN RATE".

Poem de cămară

Trei pepeni dulci, curbaţi ca nişte mîţe
stau blînzi în aromirea unui raft.
Mărarul creşte zdravăn, printre ţîţe
de struguri negri, bate toamna taft.

Delicii line, un leucoplast
ca o ureche fină, de purcel,
mă prinde-n perini timpuriu şi cast
cum degetul cel mic într-un inel.

Atîrnă greu perdele pe parchet
ca nişte voaluri trist abandonate.
— Dragă Grivei, căţelul meu atent,
mi-eşti frate mie, care nu mi-eşti frate... ?

Invitaţie insolită

Vino să-ţi dau trei pepeni dulci
ca nişte roşii batiscafe,
să ne plimbăm ca nişte prunci
şi să sărim, să facem gafe.

Să te aud torcînd prelung
ca o pisică de Angorá ;
mijlocul tău, lucrat la strung,
îmbată ochii tuturora.

De tine iar să mă ascund,
zvelt palmier cu pielea brună
avînd genunchiul mai rotund
decît ridichile de lună.

Să ne-ngropăm cu muzici moi
drept în otava tutelară
şi s-ascultăm cum rîd de noi
cu pocnet, nucile-n cămară.

Un măr frumos aş vrea să fii
şi eu, gutuie-aromitoare,
să stăm alături, răbdulii,
pînă la vara viitoare.

Şi prinşi de-al iernii galeş joc,
nostalgici dar profund cuminţi,
pentru respectul reciproc
să scoatem sobele din minţi.

PETRE BUCȘA

Nu mă sinucid
(după poezia „Sfidare")

Iubito, ieri m-am împușcat
cu un pistol din lemn de soc,
dar n-am murit, e minunat,
nu doare absolut deloc !

Căzînd pe spate ca un leu
m-am cam lovit lîngă bazin
c-a rîs de mine dumnezeu
rostind de patru ori : amin !

Privindu-l cum rîdea năuc
stînd pe un nor cu mult confort,
am vrut de barbă să-l apuc
să vadă dînsul că nu-s mort.

Dar l-am lăsat și cam șoldiu
am apucat-o spre Feleac
la un bufet cu mult rachiu
gestionat de domnul drac.

Iubito, ieri m-am împușcat
voind să crap distins și lent,
dar asta nu s-a întîmplat
fiind din firea mea : atent.

Sunete, vocale, silabe

Consoane, sunete, vocale,
ritmări de vis în lung ecou,
le chem și ele vin la vale
și se adună în stilou.
Sunetul A cel mai distins,
sunetul U cel mai prelung,
mi se alătură învins
cînd cu peniţa îl împung.
Consoanele cînd le unesc,
de spaimă, criticii pălesc.
Consoana L, de multe ori,
face ravagii printre flori
și devotaţii cititori.
Nu-mi pasă criticii ce zic,
eu către soare sînt dator
să urc statornic și voinic,
chiar folosind un ascensor
revizuit și cu motor.
Vocale, sunete, petale,
cuvinte calde cînd rostesc,
stau criticii închiși cu yale
și scriu eseuri... și pălesc.
Invidia e lucru omenesc...

CONSTANȚA BUZEA

Mergînd pe o colină dromaderă

Mergînd pe o colină dromaderă
Prin dantelate buze de omături,
Ne vom culca pe creste, fără pături,
Cînd urșii, de atîta ger, disperă.

Un șal imens, șerpos pe gît voi ține
Și tu vei vrea să știi ce e sub dînsul
Și de necaz o să te-apuce plînsul
În aula tăcerilor alpine.

Tu trebuie să taci. Nu întreba ce
Mister ascund ca orișice femeie
Atentă, gospodină și tenace.

O, ugerul din Căile Lactee
Ne picură iaurtul lui rapace
Și luna trece grea ca o idee...

Despre iepuri

Am să scriu o carte pentru iepuri
Pentru strania lor alcătuire
În seara asta cînd am o mie de treburi
Cuprins de o mare mîhnire.

Mi-am cumpărat hîrtie lucioasă
Cum e coapsa fecioarelor în aprilie
Nu-i nimeni, sînt singur acasă
Eu și o sticlă de lichior de vanilie.

Veioza ca un Linx mă scuipă rece
Nu-mi vin cuvinte, aud un troleibuz
Undeva în lume, precis, se petrece
Un inadmisibil abuz.

Deci despre iepuri, crucifixe lînoase
Melancolice arcuri țîșnind în grădini.
Lor li se dedică cercetări fructuoase
În ce privește ronțăitul la tulpini.

Seara e stranie, frunzele par
Mari lilieci, căzînd pe trotuare
În mahalaua ca un alb sanctuar
Cu multe magazine și-aprozare.

Un poem despre iepuri cu rime de jad
Furtunos ca un bal cu multe batiste
Unde vin parfumate cu miros de brad
Fecioare şi mamele lor optimiste.

Simpla stratagemă

În orice seară cînd vroiesc să scriu
(şi credeţi-mă, scriu în orice seară),
cobor în sinea mea ca în sicriu
şi nu mă las de nimeni tras afară.

Mă caută amici, vecini, nepoţi
strigînd în seara cu sclipiri viclene :
— Unde te închiseşi, de nu eşti, nene,
şi ne provoci înspăimîntări la toţi.

Eu tac şi-ascult cum bate simplă luna
ca o gutuie verde la ferești
şi fluturii de noapte zboară-ntr-una
cuprinşi de presimţiri nepămînteşti.

Rar cade cîte-o stea în scînteiere
şi-o pun în vers, o broşă de noroc
şi-o înrămez în jur cu busuioc
aşa cum datina din vechi o cere.

Şi cînd e gata ce-am avut de scris
ferindu-mă de toţi, cu pasul rar,
ies din adîncul unde m-am închis
şi plec cu poezia la ziar.

Nepreţuita mea...

Nepreţuita mea, se face seară
cad frunzele din arbori în noroi,
o săptămînă dacă va fi vară
şi iar va cade neaua peste noi.

Mai ştii bufetul vechi cu dulcî smochine
în care aşezam cununi de soc ?
Îţi aminteşti ? Avea două vitrine
şi l-am luat cu tine din talcioc.

Dar scrumiera din argint masiv
primită-n dar pe cînd eram studenţi ?
Sînt trist şi tot mai mult contemplativ
cînd umblu prin apartament.

Iubita mea, sîntem mereu mai singuri,
destinul sorţii cade nemilos ;
gustăm din bucurii cu alte linguri
şi-mbătrînim timizi, dar cu folos.

NINA CASSIAN

Lamentație pentru plecări

„Ecce homo"

Te-ai dus definitiv și nu mai ești
Printre linii simple dar severe.
Pe masă, un pachet de „Mărășești"
Spre alte sensuri lirice mă cere.
Mi-e ciudă azi că strămbunica Eva
Ne-a compromis definitiv c-un măr.
Putea găsi-n definitiv altceva
Cînd a luat-o Domnul în răspăr.
Te-ai dus, te-ai dus, o ! care te furară ?
Dar nu-i nimic. Sertarul îl închid
Și ies în ceața galbenă de-afară
Să tîrgui un pachet de „Chesterfield".

OTILIA CAZIMIR

Fără soț

Șase-s galbeni gălbiori
și-au ieșit acum din ouă
dragii mamei puișori
ghemotoace mici de rouă.

Dar al șaptelea, deodată,
înțepînd și el lumina
a nedumerit găina
cu-al său puf de ciocolată.

Dînsa l-a privit pieziș
scărpinîndu-se în moț
și în sinea ei și-a zis :
așa-s puii fără... soț !

RADU CĂRNECI

Erai din muzici toată construită

Erai din muzici toată construită,
frumoasă ca un clopot de Bacău,
ca o còmedie de Bernard Shaw
ce duce dramaturgii în ispită.

O, mîna ta și amintirea, zău,
și astăzi mă mai poartă în ispită,
Sînt ca un pește mic ce se agită
prins în necruțătorul tău halău.

Unde te-ai dus cu-alaiul cald, de vară
și m-ai rănit în suflet foarte rău
cum pururi nepăsarea-ți princiară ?

Acum sînt stea ce tremură în hău
mai trist cum poate fi un șef de gară
mutat de la Suceava la Țicău.

ION COCORA

Nedumeriri care ţin de memorie

Cine, vînturi pizmaşe, diabolice cămile,
m-a pus la Oraviţa într-o noapte
să beau atîta vin îngheţat
încît m-am trezit la Milano ?
Rog în genunchi, implor acei consăteni
care ştiu cum fugeam în pantalonaşi cu bretele
să-mi scrie la post-restant despre
cum se mai simte logodnica mea pe care
am părăsit-o în ziua chenzinei a doua.
O, vînturi, o ploi, intemperii necesare,
ocoliţi-mă pe mine cel mai sigur
dintre urmaşii tatălui meu
şi jur să nu mai joc la ruletă,
şi jur să mă-nscriu la cursul de zi
al facultăţii de limbă engleză
pe care vreau s-o vorbesc
cînd mă voi întoarce în satul natal.

Îmi place la țară

Îmi place să șăd acasă la țară
cînd peste tot e primăvară
și cînd ninge peste case
cu petale foarte frumoase.
Îmi place să văd cum ies la muncă
cooperatiștii pe deal și pe luncă
și mă strigă privind înapoi :
„Dumitre, Dumitre, vino cu noi" !
Eu m-aș duce cu ei ca la serbare
acolo pe unitele ogoare
și printre drăgălașe ciocîrlii,
dar ce să fac dacă m-au pus să scriu poezii ?...
În lume mai grozavă vorbă nu-i
ca asta : „fiecare om la locul lui..."

ION CRÎNGULEANU

Băieţi, am scris o poemă

Acest poem l-am scris la cererea
unei viori şi a unui fluture.
Bîte puternice i-am pus
ca unui pom să nu se scuture.
Am străbătut kilometri prin munţi
kilometri prin ploaia rebelă.
Munţii nu m-au speriat,
ploaia nu, din pricină de umbrelă.
Scăpărător ca un mac cu inimă roşie,
semizeu tatuat de animale cornute,
am avut o iubire în portul Galaţi
şi-un accident la cota 1500.
De prin Deltă l-am scos dezlînînd pelicanul.
tricotînd pentru lebede rochii de lînă.
Din pricina lunii, mai bine-zis, după ea
m-am aruncat conştiincios în fîntînă.
De nimic nu mă tem doar de animalul vecinului,
un buldog fălcos cu pretenţii de rasă.
Vecinul e un „fost" cam dezarticulat
care poartă pălărie de duşman de clasă.
Iată poemul smuls din ardori,
dar arcuit, frăgezit ca un miel.
Luaţi-l voi, oameni, voi, critici, voi, toţi,
e inima mea tupilată în el.

A tricota sentimente

Tricotez sentimente cu o nepăsare nebună
oriunde mă aflu, în tramvai sau în tren
Fără această îndeletnicire precară
viața ar fi pentru mine un infern.
Mă bucur că trifoiul se dezvoltă și crește,
am să tricotez un poem din trifoi.
Eu sînt copacul care suferă vînturi
dar crește vîrtos din pămînt pentru voi.
Cititorilor, oameni de diverse profesii
avocați, săpători, impiegați sau șoferi,
pentru voi tricotez, tricotez sentimente
să vă ferească de frig și de ziua de ieri.
Sînt poetul chinuit de iubire ca de gripă,
cel ivit dintr-un tîrg ce se cheamă Hîrlău
și tot mai hotărît tricotez sentimente,
sentimente de bine, sentimente de rău.

ADI CUSIN

Întîmplări matinale

În zori, pe lacul platinat de soare
cuprins de liniştea nepămîntească,
am vrut să fac cu tine o plimbare
dar barca nu vroia să mai pornească.
Se-nţepenise tragică cu botul
înfiptă-n malul moale ca o pîslă
şi ignorîndu-şi misia cu totul
se scărpina nostalgică cu-o vîslă.
O lume-ntreagă se uita la mine,
unul urla că-s mototol şi fin
zicînd să-ncerc să o urnesc mai bine
sau să o clatin, totuşi, cel puţin.
Tu tremurai de-a dreptul indignată
frecîndu-ţi cu nesaţ năsucul roz
şi-ai zis cu voce ultravoalată
că n-am la fel talente de matroz.
Ah ! ce stupidă situaţiune,
de îmi venea chiar ceasul să mi-l sparg
cînd barca s-a desprins ca prin minune
şi a luat-o singură spre larg.
Reproşuri seci, insulte foarte juste
mi-ai aruncat cu ură în urechi.
De-atunci urăsc copăile lacustre
cu bot nervos şi vîslele perechi.

Dificultăți

N-ai observat că seara sînt mai trist ?
Cînd port bretele și un basc de pictor ?
Și ca să pot, iubito, să exist,
Citesc poeme lungi de Hugo Victor.

Tu nu băga de seamă, fă balet
În șorțul cu albastre picățele
Și-ascultă cum se mistuie încet
În vechi potcoave, tinere caiele.

Am cunoscut un tip din Nord de tot,
Era poet și-avea mănuși și pipă,
Venind la noi, s-a întîlnit pe-un pod
Cu o frumoasă și distinsă tipă.

Ah ! viață, viață, ce noroc pe el
Să umble seara teleleu prin urbe,
Era înalt, n-avea talent de fel
Și era construit din linii curbe.

Am fost făcut să sufăr în zadar
Îndrăgostit pe veci de macaroane
Aceste lungi întruchipări de var
Ce se consumă seara în saloane.

N-ai observat că seara sînt mai bleg
Și am temperatură nepermisă
Și de la 8 în sus nu înțeleg
Oricît aș vrea — literatura scrisă.

GEORGE DAN

Baladă tristă

În barul din Constanța
unde se bea vermuth
am cunoscut pe Tanța
și am iubit-o mult.

Era foarte frumoasă
și foarte șic era.
Avea chiar și o casă
plasată la șosea.

Văzînd că nu se poate
s-o cuceresc discret
am părăsit timona
și m-am făcut poet.

I-am scris 10 balade
să le citească ea
în care mi-am pus dorul
și toată inima.

Cînd m-am lăsat la vatră
și m-am eliberat,
aflat-am cu tristețe
că s-ar fi măritat.

Cuprins de-o grea dilemă
m-am consolat încet,
am părăsit marina
dar am ajuns poet !

Imprevizibila aventură

Pe unde vremea se trecu
în strălucire funerară
am mai rămas doar eu și tu
și-un înger cu chelie rară.
Apus de foc insinuînd
candoarea firelor de nalbă,
te-am urmărit cu-același gînd
din Cotroceni în Balta Albă.
Păunii zilelor tîrzii
vor ceru-n rană să-l însemne.
Ți-am scris un tom de poezii
în cămăruța mea cu lemne.
Prevăd destinul ce mi-e dat
expus în termeni mai enclitici.
Vor merge amîndoi la Sfat
fără nuntași și fără critici.
Să ne grăbim cît toamna nu
ne ia o parte din ființă
și prinși de vrajă, eu și tu
să facem schimb de locuință.
Apoi să ningă peste noi
cu pene tremurînd în pace
și penele s-or face sloi
și sloiul pene se va face.

Căci viața e un chichirez,
o șmecherie foarte simplă :
Îți pare că se-ntîmplă tot
pe cînd nimic nu se întîmplă...

Firicel de păpușoi
(fragment)

Deocamdată nu-i nimic
dar uzina o să fie
o presimt și o prezic
ca pe-o columnă de fierărie.
Macarale vor veni
gureșe și uriașe.
Șantierul ce va fi
e ca un copil în fașe
Dar pe cîmpul cît o mare,
fără griji de tărăboi
crește sprinten către zare
un firuț de păpușoi.
— Măi firuț, firuleț,
hai cu mine nu fi fleț
căci curînd aici vor fi
sute de mașinării.
El zîmbește și nu-i pasă
crește zdravăn din pămînt,
păpușoi cu frunza deasă
zbenguindu-se în vînt.
Nu-nțelege, sau nu vrea
ori atuncea de ce tace ?
S-a dus singurătatea sa
că lumea veche se preface.

Cîteva dorințe

Să am o păpușică, o, porțelanul fin
după care fetele disperă,
să am un bemol de argint, un pinguin
un flacon de Chanel pe noptieră.
Să fiu sărutată de-o stea
și locul să se înmiresmeze
să zică bărbatul : draga mea,
ăl de sus să ne binecuvînteze.
Să am o planetă rotundă
ca o portocală ; să am
un scrin Biedermaier, o fundă,
o mătușă bogată la Rotterdam.
Să am un iubit ca un steag,
un pian cu coadă, pliant,
o pasăre țintuită în prag
cu agrafe de diamant,
Să am o pădure-n salon
un izvor în vaza cu flori colorate,
o mașină de spălat IDEAL
cumpărată cu plata în rate.
Să am o focă neagră ca un gînd,

un leopard cu blana înstelată,
să scriu cu rîvnă rînd după rînd
cum rîndunica-şi scrie zborul
în zarea nepătată.

Rondelul papucului stîng

Papucul stîng mă cam strîngea
cum pe un înger poate-l strînge
Costumul alb de catifea
cu nasturi roşii ca de sînge.

Şi de comandă el era
şi-avea apucături nătînge,
papucul stîng ce mă strîngea
cum pe un înger poate-l strînge.

Aveam dureri distincte-n piept,
vechi racile de muhaia,
şi l-am mutat din stîng în drept
că era simplu dar inept
Papucul stîng mă cam strîngea.

Minunea minunată

Într-o piaţă semicirculară,
un profesor vestit cîntărea sare-amară
în punguliţe de staniol sau pleksic-glass
şi-şi făcea reclamă cu propriul glas :

— „Cumpărați chilipir de Levant madmanzel,
chinorog, inorog și tapir, leningel,
keopsiană licoare de dumnezee
pentru tot felul de tulburări stomacee".

Creștinii, necreștinii, localnicii și goștii
stăteau la rînd disciplinați ca proștii
în mînă cu băncuța necesară schimbului
sorbind din ochi praful miraculos al Olimpului.
Erau mulți care n-aveau nici o senzație
despre o prea apropiată constipație.
Doar un vatman de tramvai mirosind a tămîie
stătea și rîdea sugînd o lămîie,
o lămîie cu buburuze, o lămîie de paișpe carate
cumpărată de la Consignația în rate.
Seara tîrziu profesorul strînse taraba,
întinse ultimului cumpărător laba
(o labă cam umedă cu mici semne de transpirație
cu simptome precise de semiconstipație)

și strîngînd din pricteză întreabă dacă nu știe
pe undeva pe-aproape o... farmacie.
Orașul era pustiu, bolta oblic-albastră,
la toate blocurile licărea cea mai micuță fereastră
și la „metrourile autohtone" tropăind pe zăpadă
oamenii așteptau conștiincioși la coadă.
Numai profesorul instalat la cafeneaua Tormol
îngurgita ultimul kilogram de coprol...

Baladă suavă

„Dar, s-o mai slăbim cu onomatopeea
şi să-nchidem odată cu cheia
căci, făcătorii de parodii
dulci, altminteri, cilibilii
credea-vor că voim a răspunde..."
(Lconid Dimov : Calcidoscop)

Bună seara hangiţă ! Deschide
grădinile tale Semiramide
unde miroase a iuft şi molan
acrit de un an
care se vinde cu plata în rate
pe negustate.
Pune pe masă
o carafă uşor pîntecoasă
rotundă ca un ou dagmatic,
curbată apatic
în propria-i melancolie
spre cele ce-au fost şi-or să fie
Adă o sută de foi
albe ca nuferii ce cresc din noroi,
stinge lumina
şi anunţă să-mi trimită chenzina
aici, la post-restant
să mă creadă toţi un ins epatant.
După ce-ai făcut toată chestia
stai nemişcată ca trestia
să vedem de unde te-apucă
prietenul nostru Florin Pucă

graficianul, în linii și ochi de păuniță.
Ah ! crîșmăriță !...
Eu am să-ți compun o proză
să nu faci nevroză
cînd vom sparge toate paharele
să plece de la geam haimanalele.
Cine achită nota de plată ?
— Lasă, ne-om socoti altădată
cînd o s-o facem mai lată.

Întoarcerea solemnă de seară

Seara pe la șase și-un sfert, șase și-un pic,
cînd se aude zeiește cafeaua boscorodind în ibric,
pe la porți cu micșunele, cu lalele sălbatice
unde clipesc felinare de epocă apatice,
se simte miros pătrunzător de dafin și cimbru
în noaptea dantelată de stele ca un timbru.
În oale butucănoase ca niște șolduri himerice
(oale rămase din nenorocirile postbelice)
pocnesc de sănătate preacuvioasele sarmale
spre pofta Domniilor Sale.
Domniile Sale, domnii, bărbații
dau cu cizmele-n porți ca turbații,
cum ar bate Incașii tam-tamul, departe,
în arsa lor împărăție de singurătate și moarte.
Gospodinele își potrivesc zulufii și sutienele
apoi se rostogolesc rotunde ca damigenele
pe cărăruia podită cu micsandre
sughițînd tandre.
Se face vid, o clipă ieșită din timp,
prielnică unui nevinovat schimb

de palme și săruturi.
În aerul moale ninge cu fluturi...
Sarmalele se sinucid între măsele
și ei mestecă cum ar mesteca stele
dansează lin din coadă un clasic engliș-vals
cu piruete și ample regrete.
Restul e tăcere... Luna se culcă pe-o cracă
Și toarce ca o pisică. Acum, dacă
ar suna îngerul morții din trîmbița argintie
nu s-ar grăbi nimeni să-nvie...

Vis cu urs

Bun venit, ursule, la Buhuși,
ia laba ta de gumă de pe uși,
potrivește-ți pantalonașii cadrilați
pupă-mă ! și hai să fim frați !
Ia loc pe scaun. Cu grijă frate
că e un Biedermaier cumpărat în rate...
Strănuți ? Ai răcit ? Vrei un ceai de chimion ?
Să-ți pun o placă la gramafon ?
O gavotă, un engliș-vals, poate polca,
ține și suge o bere de Solca
pentru export. Leapădă blana
că nu ne dă afară din casă prihana.
Cum vrei să conversăm ? În engleză ?
(vezi că te-ai așezat pe-o pioneză)
Dă, domnule, blana jos, fă-te comod
că nu sîntem la Polul Nord !
Știi cumva... mexicana ? A, nu... ?
Atunci, în ce limbă „parlé vu...“ ?

Ursul nu zicea nici pis, nici mor
mă așeză lîngă el pe covor
și cuprins de naiba știe ce streche
îmi cîntă toată noaptea la ureche :
„La Donna e mobille
dacă nu ai mobile..."

Balada inocentei solitare

Domnișoară, cînd te-am văzut dintîi
stînd în balcon fragilă ca un lămîi
de Mesopotamia
am simțit cum îmi zvîcnește în piept dihania
și distanța fiind destul de apreciabilă
dintre blocuri, te-am întrebat : Fiți amabilă
cum dumnezeu vă mai cheamă
după buna dumneavoastră mamă
căci, după tată,
n-am să știu niciodată.
Dumneata, vreau să spun, dumneavoastră
v-ați crucificat în fereastră
răsuflînd lin ca un delfin pe-un atol
în timp ce soarele vă da cu staniol.
Ciucurei, ciucurele, funde colorate, fițe
vă străluceau în blondele cosițe
îmbunătățite cu cromoplatin
pentru cincizeci de lei pe puțin.
Deci, cum vă cheamă, madona mia
spuneți-mi și vă plătesc chiria
pe cinci luni în avans și-n amonte.
Mă cheamă : Pi-e-mon-te !

Na ! că asta-i bună,
nu ghiceam să mă fi gîndit cinci ani şi o lună !
M-am întors în sufrageria „Bonanza“,
am luat o roză şi apreciind distanţa
am vrut s-o arunc vizavi în magicul ol.
Dar... balconul era gol !
De fapt, nu chiar, în locul junei copile
stătea un bătrîn care-şi luase cu pile
o armură cu coif şi ferăstruică :
— Ce vrei muică ?
(zise el strălucind a Dero şi Tix)
domnişoara a fost, dar acum... nix !
(Care va să zică AMORUL
îţi poate da oricînd cu piciorul).

Cer scuze tuturor

N-am vină că am plete și că mă cheamă Mircea,
eu n-am rănit pe nimeni nici cuie n-am bătut
în scaune de prieteni, așa că mult mă mir ce-a
fost în capul celor ce m-au vroit recrut.
Pruncia mea cu zmee din palide provincii
apoi adolescența, stafie prin liceu,
citind suave stihuri din Heine și Da Vinci,
pentru acestea toate nu sînt de vină eu.
Nu sînt de vină, iată că se mai poartă blugii
că fetele au ochii ca două păsări mov
și nici că-n toamna beată cînd se despoaie rugii
omizile dau buzna grăbite în alcov.
Nu sînt de vină, sigur, că n-am fost în războaie,
și dac-am rupt o roză vă rog să mă iertați
căci eu urăsc războiul și plîng după o oaie
și mă-nfrățesc cu-o știucă cu icre de erzaț.
Pentru acestea toate, scuzați-mă ! Cer scuze.
Eu sînt copilul fraged ce crede-n cucuruz.
Rămîn aici cu gura înfiptă în harbuze
Căci ce mi-e Slobozia și ce mi-e Santa-Cruz...

Imprecaţie sentimentală

Te-ai dus de lîngă mine zburînd ca o nălucă
cu şarpele minciunii încolăcit la gît.
De-atuncea crinii nopţii de frică se usucă
şi rătăcind pe stradă mi-e frig şi mi-e urît.

Nu-ţi iert trădarea iute ca o otravă moale
vestală aburită de iezii cei buimaci
că plîng de-atunci de dorul aromei dumitale
cum plînge frunza viţei pe galbenii araci.

Fie să n-ai odihnă nici cît acceleratul
cel care-şi pierde-n noapte fantasticul contur
tot măsurînd cîmpia de-a lungul şi de-a latul
din Bucureşti la mare şi retur.

Să ţi se rupă tocul ziua-n amiaza mare
şi să-ţi dispară glasul cînd ai să mergi la Sfat
să nu cîştigi la loto, să n-ai termoficare
fiindcă te-ai dus cu altul în munţi şi m-ai lăsat.

Să-ţi fie dor de mine ca oii de talangă,
cînd mergi la mare cerul să plouă insistent,
să fii însingurată precum un măr pe-o creangă
şi să te cînte-n versuri un ins fără talent.

Baladă cu îndrăgostit tînăr

Iubita mea e seară. Luceafărul s-a rupt
ca o monedă veche ce-o-ncearcă numismaţii.
Sînt singur şi din tine aş vrea să mă înfrupt
dar n-am plătit chiria şi mi-au venit somaţii.

Ah ! cîtă disperare în lume, ce plictis !...
O doamnă, la San Remo, şi-a omorît bărbatul.
În cosmosul albastru, în marele abis,
trec sateliţi besmetici de-a lungul şi de-a latul.

Doar tu, panteră suplă, rupi florile cînd treci
şi aerul îl sfîrteci cu-atîta frumuseţe.
Eşti cea mai pură tipă din veacul douăzeci
din cîte-a vrut amorul cu sîrg să mă înveţe.

Cînd vii, flaşneta morţii se mistuie sub duş,
cocoşii sar aiurea prin curţi fără prihană,
asfaltu-şi pune iute cămaşa lui de pluş
şi dă mai multă brînză capra contemporană.

Cînd vii se-aude liftul icnind ca un olog,
molii, pe crini, iubeţe, rămîn hipnotizate
şi eu te sorb cu gîndul ca pe un tainic drog
uitînd de poezie, de slujbă şi de rate.

ŞTEFAN AUGUSTIN DOINAŞ

Lamento

Tu, care deodată te-ai şters ca o pasăre
arc tînăr în spirala dorinţelor arzînd
ce stele solitare din alte emisfere
mi te-au răpit din calea retinelor pe rînd.

Ar fi putut rămîne ca mierla-n cuibul rece,
nimfă de aer prinsă în ape stacojii
să bem un ceai de mentă, cuminţi, la ora zece
şi să-mi alungi cu palma străbune nevralgii.

Ţi-aş fi vorbit de Calea lactee şi de Ursa,
de steaua ce se cheamă ciudat Aldebaran,
absenţa ta din spaţiul rotund n-ar fi fost sursa
tăcerii îngheţate în chingi de porţelan.

Troiene de nimicuri mi-au dus luînd cu tine
dantelării suave, şi părul blond sandré.
Mi-e greu şi caut ora, superbele ruine
şi-n lipsa ta iau hapuri şi vitamina „C".

Solemnitate

Dintr-un hiton albastru te-ai desprins
femeie, în secunda cam brutală.
Ah ! blînd samaritean, cum m-ai învins
cu-ademenirea ta orientală.

De-acum rămînem reci. Tu să-ţi dezbraci
frumosul trup de paupere veşminte,
cum frunza se desprinde de araci
cînd briciul toamnei sure de argint e.

Nedumerit, în faţa ta, ca piatra
voi sta hirsut şi rău ca un mistreţ.
Şăgălnicia-ţi caldă, Cleopatra
e al vînzării mele ultim preţ.

Oh, cum urăsc străvechi abecedare
în care cîntă searbădă Sahara.
De-acum, deschidem goalele hambare
să drămuim neghina şi secara.

ION DRĂGĂNOIU

Adevăr total

Motto :
„Mă prietene io și tu
călare pe Vinătu."

Prietene pentru tine
am tăiat un copac
cu rădăcină cu tot
fără să folosesc
nici un instrument de tăiere.
Apoi am cioplit
o pereche de saboți
le-am pus roți
și două sfere
absolut adultere
și... la revedere !
Mîine la cinci dimineața
cînd fluturii dorm
voi da drumul
unui planor enorm
să se ducă
unde și-a dus mutu iapa
și ologul sapa.
Toate acestea în timp ce
Cassius Clay poreclit Aly
vrea să se bată
cu cine s-o nimeri.
Abur, ciorap invers,
Ghilgameș Enghidu

trece un tînăr călare
pe Vînătu.
Vînătu e un cal
care se scrie
cu literă mare
din pricină de
ortopedie...

Prietene, ce-ai făcut ?

Ne-am cunoscut în tramwayul 3,
era ora 3 şi ceva
şi deodată, să-ţi dovedesc
cît de mult te iubesc
ţi-am dat pantofii mei.
— „Poartă-i sănătos, sînt nr. 43"
Nu pot, ai zis,
ia tu mai bine haina mea,
am laba mare, port 45
şi chiar în armată mi se făceau
de comandă.
Apoi am mers la film
doi pe un bilet, ceva cu Lolobrigida
şi în întunericul sălii
ne-am văzut capetele
ca pe nişte sfere luminoase
şi cîţiva inşi au început să fluiere :
„stingeţi, bă, lumina !"
De-atunci locuim în acelaşi berbec
pe care-l tundem anual
şi tricotăm pulovere galbene
cu degetele de la mîna stîngă.

ANGHEL DUMBRĂVEANU

Platanul neutru

Lună plină, chelie de diacon trist
stînd deasupra ca o parafă pe şoldul
pe umedul şold al tău, lăsat pe braţele mele
acum cînd vine toamna şi legumele se mută-n borcane
Unde e marea, vă întreb, în care făceam
baie desculţ şi vîntul sufla în mine
ca într-un fluier, ca-ntr-un ţambal
şi mă făcea să strănut de plăcere sub soare ?
Sînt gol ca un platan şi mă duc în declin,
părăsesc ţărmul şi sînii tăi ca nişte mingi de tenis
tot mai grabnic socotind cum se duce iubirea
în acelaşi ritm cu concediul legal.
Aici îmi spălam cămaşa şi celelalte accesorii,
aici m-am împăcat cu prietenii
şi m-am certat cu duşmanii,
aici mirosul peştilor serviţi cu lămîie
(adusă dintr-o ţară numită Ellada
şi poate fi vizitată prin O.N.T.)
m-au făcut să uit de tine cum uiţi de-o cămaşă
dată în dar unui delfin inteligent.

Amfore și platani

„O, mare a mirării mele."

Calipso, tu, înmiresmato, ca un stejar spălat în rîu
îndărătnică fire, rotitoare ca platanii
o, cum te-am căutat pe plaja aglomerată
încercînd să te recunosc după aluniţa dorsală.
Se făcea că te duci legănîndu-te magic,
aerul scînteia la atingerea ta și un vînzător
de pepsi-cola uită să mai decapsuleze
drept pentru care primi o mustrare verbală.
Cum te duceai vapoare și rodii purtînd
și dantele apretate și clipsuri de 4,50...
Calipso, antilopă cu șoldul lung ca șoseaua
Arad-Timișoara, inoxidabilă, grea ca
o marcă de automobil cu alge în păr
alergînd în timp ce eu mă interesam
de starea sănătăţii tale, de algele
care-ţi cresc în păr, lumină a lumii,
icoană, heruv, nimfă, bacantă ș.a.m.d.
taci, vîntule, o, taci,
nu te mai urca în platani și-n copaci...

Cumpăr un cîine

Cumpăr un cîine cu pete galbene,
un cîine care știe să cînte din trompetă,
blînd ca un înger castrat,
un cîine de 24 carate.
Pentru tine îl cumpăr iubito
să te latre cînd minți și cînd vii
sub balconul cu trandafiri altoiți
să-mi tulburi îndeletnicirile.
Fiindcă ești atît de frumoasă că simt
cum mă părăsește norocul
ca și cum la o chintă aș trage
doi popi deodată.
De aceea vreau să cumpăr un cîine.
ca să pot circula la Sinaia
unde ninge cînd nu-ți trece prin cap.
Cumpăr un cîine iubito
un cîine cu galbene pete
să fie poliglot și să știe
cînta la trompetă cu laba stîngă.

Două fabule și ceva...

1.
Zise-o fabulă pitică
Către una mult mai mică :
— Dacă stau să mă uit bine
Sînt mai mare decît tine !

Nu mai mare zise-a doua
cu un glas umil și șters,
ci... mai lungă cu un vers.

2.
O capră spuse soțului, discret :
Privește ce minune de băiat
am zămislit. Ce coadă și ce blană ;
sînt foarte mîndră că îi sînt eu mamă !
Ce bine-adăugă, cu-n lung oftat,
că n-a ieșit ca tine-ncornorat.

3.
Un leu cuprins de lupte fraticide
văzu-n pustiu vreo patru piramide.
Se repezi cu-n răget lung spre ele
Ca să le facă oale și ulcele.
Morala (trasă, sigur de dușmani) :
din leu au mai rămas... 50 de bani.

Aș vrea să fiu

Aș vrea să fiu un bard de clasa-ntîi,
să mă citească-mbujorat recrutul
și de-ncîntare, aripi la călcîi
să prindă, zdrumicînd sub el trecutul.

Să zică : bravo, tată, Eugen !
o, versul tău ce tare mă alintă,
din ritmul dur, din rima cu antren
învăț să trag necontenit la țintă.

Aș vrea să fiu un pom spuzit de nea
cu ramurile tari și veșnic treze
în ele să-și atîrne cînd or vrea,
ostașii tineri, armele viteze.

Dar cel mai mult aș vrea să fiu ostaș,
să duc solemn o pușcă în spinare
și ca un luptător, cu pas abraș
să trec cîntînd în pas de defilare.

Alai pescăresc

„Această poezie o fo' scrisă pă malul lacului dintr-un sat, unde ne-om dus să facem o șezătoare și pînă la urmă nu s-o mai făcut..."

Am pescuit prieteni pe Someș și Sieu
și-n bîta grea de bambus îmi tremura elanu!
Acolo lîngă păstrăvi nu eram singur eu,
venise Sadoveanu, Coșbuc și chiar Rebreanu.

Ne hărniceam la pește un bard lîngă alt bard
(se închidea sezonul de toamnă dragii mei)
și se înverșunase strămoșul meu Ronsard
și Goethe și-Odobescu și papa Hemingway.

Pe maluri, ca o mînză, toamna fugea năuca,
pe cînd veneau alături alți scriitori pescari :
Turgheniev bătrînul, Băieșu, Remus Luca
și Nicolae Velea cu-n grup de lăutari.

O, sfîntă hărmălaie cînd Luscalov, prudentul,
băgîndu-și nasu-n baltă strigă : nu e nimic !
Și noi, cu inocență, strîngînd echipamentul
gustam din crap oceanic luat de la UNIC.

Bucolică foarte recentă

Acum e seara marilor regrete,
se sperie un ied de un egrete,
un cuc închis în nepăsarea lui
se înşurubează încet în statui,
ora e tristă, ora e zero,
ca moştenirea bătrînului Nero
ora e zero, ora e tristă
ca o batistă
seara cînd e frig şi n-o ai.
M-am visat călăreţ prin rai
pe jos trecînd cu tălpile ude
de aripi de îngeri şi dude.
Mă clatin, mai merg, mai insist,
pune-mi un twist
sau un tango, dragă,
că nu e de şagă.
Că nu e şi se scutură roza
în grădini. Şlefuitorul Spinoza
mă vizitează uneori,
e drept că numai în zori.
Sună de trei ori
cu un deget lung, de iridiu :
— Sînteţi acasă, domnu Ovidiu ?

(Sînt, sau nu sînt uneori,
răspund eu după împrejurări).
Intră, se așază la masă,
cu fața lui stranie și frumoasă
și tăceam ascultînd cum învie
peniţa lui Radu Gârneci pe hîrtie
la Bucureşti, aflîndu-se în Capitală
spre a moldovenilor fală.
O, stranie zi a minunilor
cînd de toate mi-e dor
foarte umilitor.

Cu biciclul la Şosea

Cu bicicleta la Şosea
pe o şosea cum nu e alta,
fără nici un scop precis trecea
o domniţă blondă din Antalta.
(Antalta e, cum bine ştiţi şi voi,
un sat de prin judeţul Dorohoi)
Biciclu vechi şi doar cu două roţi
şi ea muncind din pulpe la pedale,
de ne făcea poftă de sport la toţi
cu preacuvioşia dumisale.
Avea pe corp o bluză roz-bombon
(ce gust ales pentru aşa plimbare !)
se asorta cu tot, era în ton,
succesul ei fiind enorm de mare.
Ah ! sfinte vremuri prinse în gravuri
vîrtej de danteluţe apretate.
Nu ne păsa atunci de rele guri
şi înţelepţi le suportam pe toate.

Fiindcă Domniţa ce trecea
cu bicicleta verde la Şosea
nici nu rîvnea un timp record,
şi nici măcar la vreun Ford,
nu o tenta nici un Trabant
era o Genovevă de Brabant
curată cum e lacrima
cînd plîng feciorii la şosea
ca bicicleta nu cumva
din mai ştiu ce se va strica...

Un sonet

Ghepard sărind spre victimele fixe
Un ultim dor cu herghelii de nalbă —
Să treci în lotca vremii către styxe
Sedus de-o hidră severă şi albă...

Încocîrjat, cu gîtul prins în salbă,
În care scapăr, ochi de jderi, onixe
Să dai un şut năprasnic drept în pikse
Că dacă-i bal, atunci să fie bal, bă !

Să nu fii trist şi cu voinţa fleaşcă
Cum Doamna cînd îi sare-un bigudiu
În baldachin lăptos la ceas tîrziu.

Iubeşte-ţi urbea şi pe Titi Teaşcă
Slăveşte vinul, mestecă-i aroma
Şi ceartă-te cu Papa de la Roma !

Alt sonet

E poezia prinsă-n forme fixe
Cum într-un cortex de pămînt o nalbă
Un nimb de denii, o guvidă albă
Ieşită din suspinul unor pixe.

Stupar de vorbe, colbuită salbă
Cum în infernuri rege singur „X" e,
Gigantică valoare în elipse
Nu ţopăială tîmpă ca un cal, bă !

Asemeni unei nave-n buca apei
Ea trece triumfală printre îngeri
Cînd ţărmu-l lui Thanatos mai aproape-i.

De nu te-nspini, degeaba vrei să sîngeri —
Căci să-i cuprinzi puterea şi aroma
Nu te ajută Papa de la Roma.

Sonet aerian

Credeţi cumva că nu mai ştiu a face
Din iperita visurilor mele
Sonetul învelit în cinci cojoace
Cu care sparg şi oale şi ulcele ?

Ce sînt eu mă, pigmeilor, răgace
Lovită-n cap de raza unei stele,
Punct între două linii paralele ?
Misionar ? Judecător de pace ?

Aflați că scriu sonete cu duiumul
și vă pocnesc cu ele drept la mir
căci versul meu e dublu ca dum-dumul !

Să nu-mi barați intenția și drumul
cu uneltiri și șușoteli mișele
că mă apuc acuș și de rondele !

P.S. Sau zice careva că nu e voie ?
Ia să te-aud ! Poftim ? Vedeți ? Ahoe !

PETRE GHELMEZ

Scrisoare improvizată

Aroma verii scade, se sinucid lalele
La ora 5 e seară, la ora 8 tîrziu,
Răpus de-o grea tristeţe iubita mea îţi scriu
Pe nepăsarea unui caiet cu pătrăţele.

E linişte, se-aude în aerul pustiu
Cum trec corect cocorii sub razele de stele,
Un tren venind nostalgic în gară la Lehliu
Îşi arcuieşte trupul sub negre păsărele.

Ce să-ţi mai spun ? Miroase năprasnic Căpşunica,
Chiria am plătit-o şi nu mai sînt restant,
Ce-i de la Ascensorul tot n-au făcut nimica...

Cînd vine seara, luna-i un galben briliant
Şi speriat de toamnă, să nu m-apuce frica
Citesc cu voce tare din V. Băran şi Kant...

PETRE GOT

„Cămaşa de mire"

Motto :
„Să moară mama să moară
De nu te-oi fura diseară
In papuci şi pielea goală,
Tanţo !"

Iubita mea clar sunet de fagot
eu te iubesc cum un dulău stăpînul,
dur şi fanatic ca un ostrogot
căci părul tău e mult mai fin ca fînul.

N-am cheltuit cu tine un mangot,
nu vrei Chanel sau alte parfumeturi,
tu vrei scrisori dispuse în verseturi
şi cînd te văd rostesc în gînd „mein Gott"

Ştii că mai ieri cînd ne plimbam sfioşi
prin parc cu o plăcere reciprocă,
de vrajă radiind din chiparoşi
simţeam cum inima mi se dislocă ?...

De-aceea-ți scriu acum decis și clar
și verbul meu e glas de taragot :
— Vino să facem pașii spre altar,
m-am hotărît și să subscriu P. Got
al tău, meditabund, decis, de tot !

Noapte la Sovata

Nu mai trece nici o birjă
şi calul pe nume Noniuss
e pensionar din delicateţe.
Ce-mi mai rămîne decît să te
iubesc ca pe un Condor nins
de solzii păstrăvilor.
Ehe, heu, heu şi iar
zeul Ra avea o dambla.
Noaptea cînd curge Nilul
îşi înnegreşte pupilul.
(Un singur pupil, draga mea)
Cît despre ce rămîne
am să-ţi spun mîine la 3 şi 25,
dimineaţa, evident, cînd brazii
se ascund sub aripa privighetorilor
de parcă acolo ar fi altă temperatură,
de parcă în anul 1950 nu puteam procura
o sticlă de ismă pentru Eheu, Eheu...
necesităţi redacţionale.

GRIGORE HAGIU

Sonetul de luni

Motto :
„Hai, deschide, măi hangiu,
că e noapte și pustiu
și mi-e sete și sînt trist
ca un pescăruș baptist."

La Otopeni e iarnă, recolta merge bine
Vin cititori cu droaia în sală la Cămin
N. Velea și-Andrițoiu citesc și gustă vin
Cuprinși de veselie și stări afuzaline.

Cooperatorii harnici se odihnesc puțin,
E iarnă, nu-i sezonul cuprins de sarcini pline,
Beau vin de buturugă cu miere de albine
Pe cînd recolta crește vîrtos sub cer senin.

Din cînd în cînd sar singuri din așternuturi calde,
Cu gesturi iuți prin rafturi ce-s doldora de cărți
Își plimbă ochii sprinteni ca niște albe salbe.
În știința zootehniei vor mintea să și-o scalde
Nu merg să stea în crîșme ca și în alte părți.

Cu încîntare privind

Hai, să învățăm a privi
brazdele negre
fără prejudecăți
și să vorbim

ca de la om la om
despre cultura porumbului
cu lejeritate.

Sîntem aici și trebuie să ne simțim
tineri de dragul peisajului
și mai ales de dragul magazinelor sătești
deschise ca niște flori
unde poți cumpăra marfă în rate.

Generație a mea vestită prin
încercări care mai de care,
să nu ne sperie distanțele
chiar dacă le facem pe jos.

Ce poate fi mai frumos, decît
să te scoli într-o dimineață
și în piața invadată de roze
să întrebi cu glas tineresc,
tonic și plin de prospețime :
„hei, cît mai e kilogramul de ceapă... ?"

ION HOREA

Întoarcere sentimentală

O să mă întorc acasă în județul meu natal.
Taie, vere Niculaie, doi cocoși și un batal,
scoate cepul din butoaie să gustăm din vinul vechi
pe cînd în cuptor se coace o plăcintă în curechi*.
Ah, cum plîng pe vale plopii, parcă-s fete de mărit,
roata morii, tica-taca, bate rar și liniștit
și în nucul ca un popă în odăjdii îmbrăcat
trei ciocănitori pestrițe un tam-tam de toamnă bat.
Mă trezesc de dimineață odihnit la șase fix,
iau în dreapta o hîrtie și în stînga iau un pix
și pe cînd în codrul galben se-aud iepurii : ronț-ronț,
inspirația mă-mpușcă cu lumină ca un glonț.
Pîn-la cinci scriu trei sonete și un tainic palindrom,
apoi, pînă-i gata supa, beau la birt cincizeci de rom.
Seara fumegă grădina, se aud strigînd cocori,
cîinii stînd în două labe latră nepărtinitori,
luna bate pioneze de aramă în gutui
și pe boltă se arată, calmă, cloșca cea cu pui.
Un dulău, bătrînul Hector, latră fiindcă e de slujbă,
se ridică-n două labe și eu zic : nu face sluj-bă !
El se gudură mai tare și îmi dă să înțeleg

* Varză adică

c-ar fi timpul, sub cotarcă *, peste noapte să îl leg.
Plec și eu, mă bag sub dună, somnul vine-acuș-acuș
și visezi că-s la gazetă și că nu mi-a scris Fănuș
rubrica de sport în care zice Rapidul va
promova fără-ndoială în categoria „A".

Elegie pentru o fată

Toamna bate sus în vie cuie roșii de topaze,
Stau cu pixul într-o mînă și caietul pe pervaz e.
Se aude roata morii bătînd ritmul ei bizar
Pe cînd păsările pleacă către stînca Gibraltar.
Rosmaria, Rosmaria, ții tu minte toamna-n care
Stăteam unul lîngă altul tolăniți pe fîn în care?
Noi priveam romantici cerul prin a degetelor zebră
Plin de hieroglife stranii ca în cartea de algebră.
Te iubeam cu disperare și încredere și taină
Ascunzînd sfios la culme un sonet frumos sub haină.
Iată azi e iarăși toamnă, pică frunza, cîntă via,
Numai tu nu ești aicea lîngă mine, Rosmaria...
Ți-aș fi spus o odă lungă, poate cît a lui Horațiu,
Ascultînd cu-ngîndurare muzica vibrînd în spațiu
Și am fi gustat din vinul mai bătrîn decît bunica
Și te-aș fi ținut de mînă ca să nu te-apuce frica.
Toate sînt ca altădată, cușca cîinelui Grivei,
Oala pentru *sămătișe* ** pusă simplu în fuștei,

* Coșar de porumb
** Lapte acru

Meliţa cu lemnul tare tăind cînepa mărunt
Şi eu prins de nostalgie, mai trecut şi mai cărunt.
Numai tu nu vii frumoaso să aprinzi cu păru-ţi via
Ca un curcubeu de flăcări Rosmaria, Rosmaria.

Acasă şi trist

Pe malurile roase de aspre vînturi plopii-s
îmbujoraţi de dorul frumoasei Caliopis.
Aici fugeam odată uşor ca un suspin
cu tălpile neocrotite şi fără să mă-nspin.
Că nu-mi păsa de lume, eram celibatar
şi mă iubea de moarte dulăul Baltazar,
un cîine bun la toate, un cîine fără marcă
a cărui hămăială şi azi mă mai încearcă.
Mai simt şi astăzi gustul din ciorba de măcriş
furat din curtea popii discret şi pe furiş.
Eu mă dădeam la vale cîntînd într-un căruţ
de rămînea bunica de-atîta spaimă ţuţ.
Acum, acele zile s-au dus din calendar,
îmi tîrguiesc măcrişul de la un aprozar
şi nu mă mai încăruţ fiindcă nu e cazul,
în conduita vieţii mi s-a schimbat macazul.
Mă-ntorc tîrziu acasă şi fluier în zadar
căci mort e, şi nu latră dulăul Baltazar,
iar fosta Caliopis, zbîrcită ca o dudă,
ori nu mă mai cunoaşte, ori nu vrea să audă.

Agricola

E vremea cînd gutuia apleacă iarăşi creanga
aprinde luna focuri, se tînguie talanga
miroase fain în aer a frunză veştejită
şi a rachiu de prune şi a mălai şi-a pită,
se-aude o fanfară cum cîntă gutural
în deal unde se-nalţă Căminul cultural.
Curînd va ninge iarăşi corect peste pămînt
va fluiera la geamuri un drăcuşor de vînt
şi oamenii, în case, stînd blînzi pe lîngă foc
citesc din Remus Luca şi nu-nţeleg deloc.
Şi pe cînd noaptea bate la poarta altui veac
citesc şi mai consumă seminţe de dovleac.

La cules de cucuruze

S-a făcut deodată toamnă, pică frunza de durere,
cucuruzu-i copt de-acuma, copţi şi pomii cei cu mere;
şi dovleci ca nişte bombe explodează pe tarlale,
de te nimereşte vr-unul, vai de treburile tale !
Prunele brumate tare s-au făcut răchie bună,
care sună în butoaie şi, de-o bei, în cap îţi sună.
Mi-este poftă să dau iama lipăind prin cucuruze ;
foşnetul acelor săbii proaspăt încă în auz e,
şi să duc coceni cu braţul, să-mi călesc musculatura,
şi de-atîta oboseală să strig : ura ! ura ! ura !
iar cînd luna cade bleagă ca o mură în fîntînă,
să mă duc la primărie cu un cucuruz în mînă.

Să zic : iată, domn primare, ce de boabe clasa-ntîia
are cucuruzul ăsta care-i galben ca lămîia,
dă-mi şi mie o parcelă s-o lucrez, să nu fiu trist,
în natura cea bogată, să mă bucur că exist.
— Fraţii mei din Capitală, vă sfidez şi vă acuz,
dacă nu veniţi cu mine la cules de cucuruz !

Fata fetelor
(fragment de baladă)

Fată, fetişoară, fată
de flăcăi foarte curtată,
vină să te ţuc o dată
să nu uiţi viaţa toată...
Firicel de foi, de foi,
cum se ţucă pe la noi
nici prea tare, nici prea-ncet
cum îi moda la Făget...
Nu îţi place de-ochii mei
de mereu tu fugi de ei ?
Ziua bună nu ţi-am dat
cînd ne-am întîlnit în sat ?...
Atunci de ce mă chinuieşti
şi mereu mă fugăreşti
prin toate coclaurile
unde pasc mioarele ?
Vino fată, de eşti fată,
să te joc la bal o dată !...
Nu mă mai pune pe drum
că ard tot de mă fac scrum
de nu rămîne nimic
dintr-o cruce de voinic !...

Suspin de primăvară

Foaie verde lună nouă,
Trece-o pasărie prin rouă
Și-așa trece de frumos
De pică stelele jos
Și vin ciocul să-i sărute
Și să-i spună versuri multe...
Pasăre cu ochi ca mura
Nu-mi mai bate bătătura,
Pasăre cu ochi pustii
Te-aș ruga să întîrzii
Că mîndruța care-o știi
Doarme dusă între vii
Cu un crin la căpătîi...
Foaie verde și-o alică
Las'să doarmă că e mică
Ca brîndușa verilor,
Ca steaua oierilor
Cînd se duc cu turma lor...
Pasărea mă asculta
Și frumos se-nfiora
Și deodată nu cînta
Și mereu așa stătea...
Numai eu tiptil, tiptil,
Către vii ca un copil
Mă dusei să-i cînt cu foc
Dintr-o fluieră de soc...
Și așa frumos cîntam
Că pe loc o deșteptam
Și, măre, nu se știa
Dacă-s eu sau păsărea...

Cîntec franc

„Banii nu se fac aşa
stînd în crîşmă şi a bea..."

Cînd iau tocul şi cînd scriu
Ştiu că sînt ce n-am să fiu,
Nici modern nici zurbagiu
Pîn-oi merge în sicriu.

Cînd zic despre lucru nou
Mă înalţ de la birou
Să mă duc să nu mă afle
Nice maeştri şi nici calfe...

De mă află, nu mă lasă
Şi-mi spun dragostea aleasă
Şi-mi pun inima pe masă
Să le-o scriu că nu le pasă...

Ce la deal şi ce la vale,
Io le-o scriu că nu am cale
Ca să fac, că n-am ce face
Dacă mă iubesc şi pace...

Şi cînd pleacă din birou
Iarăşi zic de omul meu
Şi el vine în buiestru :
Calfă... ucenic... maestru...

Doamne, lasă-mă încet
Dă-mi o lună de *conced*
Să mă duc iar la Făget
Să-mi fac slujba de poet...

Foaie verde și iar verde

Foaie verde și iar verde
duce-m-aș și m-aș tot pierde
colo-n vale la Făget
unde nu-i nici un poet.

Nici poet, nici prozator
numai apă de izvor
și-un cioban peste ponoare
păzind turma de mioare.

Să stau codrul să-l ascult
ca pe un măreț tumult.
Codrul bate și adie
eu mai scriu o poezie.

Foaie verde foi de soc
n-am odihnă chiar deloc
și să dorm dacă aș vrea
nu mă lasă pana mea.

Cînt de dor și bucurie
căci așa îmi place mie
și la Lugoj și la Șebiș :
„ars longa, vita brevis" !

Rugăminte naivă

Motto :
„Foaie verde de dai n-ai
tată, nu mai bate cai"
(proverb)

Nu mai bate caii tată, nu mai da în ei cu bîta,
nu te consuma degeaba într-un inutil efort.
Lasă-i să se hodinească după ce au tras atîta,
ca pe două mici corăbii ancorate lîngă port.

Chiar de-i baţi, îi baţi degeaba, căci ei seamănă cu
mine :
nărăvaşi, cu muşchii tineri şi cu vîntul în auz.
Dacă vrei să-ţi fie prieteni dăruieşte-le mai bine
seara, cînd se-ntorc acasă, cîte-un sac de cucuruz.

Nu mai bate caii tată şi de-a lungul şi de-a latul
spatelui curbat ca dealul, lustruit de rouă-n zori.
Fii mai potolit cu dînşii că şi-aşa vorbeşte satul
şi din pricina aceasta mi-au fugit trei peţitori.

Neutralitate fragilă

Te-am salutat aseară și te-ai făcut că nu
sînt eu acela. Doamnă, ți-e teamă de bampiru ?
Am să te las în pace, n-am să-ți mai zic nici „TU"
n-am să-ți mai cumpăr Stolverc nici bere Bragadiru
Ce-mi pasă oare mie că n-ai vrut să mă vezi ?
Vei vrea-n curînd, dar jur că nu o să se cam poată.
Vai, cum detest momentul cînd „dus" de ochi-ți verzi
ți-am închinat viața și cariera toată.
Sînt vindecat de toate. Astăzi mi-am scos paltonul,
mai e o săptămînă și va fi iarăși bine,
Așteaptă numai doamnă, să treacă revelionul
și-mi construiesc viața din nou, dar fără tine.

Tragica întîmplare

(după poezia „Vînătoare de toamnă")

Geni, drago, să vezi cum
a fost să fie.
Pornisem cu puşca
în mînă la
o vînătoare de raţe.
Erau mai mulţi,
un tip de la D.C.A.,
trei doctoranzi în latină
şi un urs domesticit.
Poc ! frunzele galbene
ca nişte săruturi de văduvă
se lăsau retezate de
aerul vorbelor mele.
Şi să vezi, Geni,
cum mai cădea
în stînga şi alături
vînatul greu de spaimă,
o, cum tremura blana
unei veveriţe.
Deodată, simt ceva,
un flux, o arsură,
cred că m-a nimerit unul,
mă întind, cad lat,
şi acolo rămîn.

Mirosea a zăpadă, a
lapte de capră
şi luna părea
o alice mai mare.
Stăteam jos şi cel ce
trăsese în mine
se chinuia să mai
bage un glonţ
lîngă celălalt.
Geni, îţi jur că mă
gîdilam şi că toamna
mă învelea în fusta ei
de tergal ca pe
un fluture carnivor.

Balada XXXV

Totuşi peste mine trece că
ruţa neamurilor moarte
şi mă caută mai jos de
cantînd sirop de mure.

Şi vor veni atunci cu pure
ci de insomnii şi de levant
întors cum numai eu ştiu asta
dacă aş vrea să spun cuiva.

Pe lîngă urşi trecînd cu
minţi nu-i supăra să nu se scoa-
le şi să-mă-ntrebe de tichet.

Și lîngă tine astfel pup
itrul meu io-ncet îl trag
și scriu aceste rînduri tris-
te pe-o lubeniță cu-n briceag.

GHEORGHE ISTRATE

Aveţi cumva un cal ?

Daţi-mi un cal şi plec pîn-la Buzău
aceste suple paracopitate
năluci de fum ce s-au născut din hău
de biciurile lunii însemnate.

Daţi-mi un cal să-l scutur de nămol
ca pe un prunc să-l scald, să-l scarpin iute
sub coama lui ce flutură domol
sub pleoapa unei stele nevăzute.

Daţi-mi un cal oricît ar fi de slab
durerea după dînsul mă despică,
mi-e dor de el cum doar lui El Zorab
şi cum unui pescar de o plătică.

Daţi-mi un cal, un roib setos de fîn,
copita lui e-o secere subţire
extaziat în faţă să-i rămîn
cum sta în faţa socrilor un mire.

Daţi-mi un cal, să fie vorbitor
să zică : hai, dragă Gheorghe Istrate,
să ne mutăm imperiul într-un nor
departe de femei şi de păcate.

Dați-mi un cal de orice sex ar fi
cu ochi frumoși ca două crizanteme,
să-l culc în pat, să-i fac scamatorii
și să-i citesc cu glas duios poeme.

Strada Penitenței 3 bis

Eu Iugaion I. din nord
stradă păscînd cu sîngele chiatră
în violete dame privirea-mi
burghiu rupse : trosc !
Și nimeni nu știe ginta mea
sorgintea blestemului căci
ciob din icoana lui Nicolae
făcătorul de minuni îs.
Clopotele bang-bang pe ulița
de care vorbeam și pe crucea
ce vine în urmă și se vede
o gamelă din vremi-urgie.
Trecînd golgote pe pavajul
ros miresele strigă-mă
din benzi de magnetofon
iugaion-iugaion-iugaion !

Descîntec și bocet

„Șade pasărea galbină
pe o ață de lumină
și-așa cîntă de frumos
că pică stelele jos."

Azi am să-ți cînt ceva cumplit,
bum-bum, la-la, la-la, bum-bum.
Aud un mag încet venind
dinspre cavoul Malcadum
la-la, la-la, bum-bum.

Auzi cum sună oasele
bum-bum, la-la, la-la, bum-bum !
Vom trage toți ponoasele,
purtați întinși pe-un șubred drum
s-alimentăm foioasele.

Bum-bum, la-la, bum, la-la, la
mă voi întinde draga mea
ușor, comod, orizontal,
într-o cutie de santal
și nimeni nu mă va scula...
M-am dus, te pup, adio, pa !
Bum-bum, la-la, bum-bum, la-la...

Pe şoptite cu chitara

Lumea-i plină de mistere
trupul meu e mort de mult.
O, crăiasă nu-mi mai cere
stelele să le ascult.

Grup vocal : Fragile signore
d'altri tempi
temeva lampi e tuoni

Trece-un cal şi o căruţă
te iubesc de simt cum mor,
ca o vrabie-n pridvor
vrăbioară, vrăbiuţă.

Grup vocal : Vecchie roulotes
al morire della strada...

Paradisul e departe
dar de dînsul nu mă las
nimeni nu ne va desparte
şi vom merge în Parnas.

Grup vocal : Călare ambii pe Pegas
călare ambii pe Pegas.

Mopete amintindu-şi

Mopete stă şi deodată din senin se-mbîrligă
vis-à-vis pe strada năucă a trecut stranier un bărbos
lucrul acesta îi aminteşte de o mămăligă
ce în copilărie îi era foarte mult de folos
Acum el e un fluture vertical aşezat
pe o geană de fată ce conversează perfect franţuzeşte
madmazela e nostimă, are zulufi aurii, un destin
aranjat
deşi uneori, cînd îi dă serenade, tuşeşte.
Mopete îşi aduce aminte cum fiind la o clacă
şi muncind cot la cot cu al Ei, s-a înfiorat senzual
interogînd-o în timp ce dezghioca porumb dacă
îşi poate permite s-o invite la un bal comunal
Fata însă avea zulufi, era foarte cuminte
şi strîngînd buzele se hărnicea înainte...

Alergie la macaroane

Stăm la masă şi ea povesteşte calmă şi rece
cît de mult îi plac macaroanele date la cuptor.
Mopete absent la discuţie suspină şi tace cît zece
şi are un chip de nimic bun prevestitor.

Cineva a pronunţat cuvîntul smîntînă de oi
şi s-a auzit un miorlăit straniu ce nu se compete,
dar ea povesteşte despre tot felul de macaroane
de soi
şi toată lumea ştia că „pisica" fusese Mopete.
Apoi a început să plouă din senin sau mi s-a părut,
oricum Mopete a scos umbrela pliantă şi sărutîndu-i
mînerul
i-a oferit galant cum ar face-un recrut
cu gamela cînd îi ordonă plutonierul.
Cam asta a fost, dar n-am să uit dramatica scenă
cînd Mopete s-a făcut galben ca o lună de 31 de zile
şi retrăgîndu-se la fereastră cu evidentă jenă
a început să plîngă zguduit de suspine.

Aventură rurală

„This story could be told the other way round" *

V. înnopteanu se duce la ţară să se desfete
coboară din droşcă în peluza cu micsandre
şi după ce mîngîie o pisică cu gesturi tandre
se interesează de domiciliul lui de noapte.

unii susţin că n-au auzit, alţii că este
cu v, înnopteanu văr şi are o casă cu chirie,
balcoane, pivniţă, stupi lîngă primărie,

* Povestea aceasta poate fi spusă şi în celălalt fel

dar că nu stă în ea, ceea ce e altă poveste.
urmat de pisică v. înnopteanu se duce pe îndelete
spre casa vărului fredonînd un șlagăr la modă
al cărui refren era mopete, mopete

vărul nu era acasă după cîte gîndesc
și v. înnopteanu oferindu-i pisicii o poziție comodă
îi declară mîngîind-o un vers profund englezesc
She does not know * — și asta e foarte firesc.

* Ea nici nu știe .

Rondelul faetonului

„Cu faetonul, la plimbare
Poate merge cine-l are."

Mi-e dor de-un tragic facton
(Relicva vechiului Levant)
La care calul Abandon
Să tragă trist şi ezitant.

Să urc în el ca un cocon
Şi el să scîrţîie şarmant.
In timp ce calul Abandon
Să tragă trist şi ezitant.

Vor suspina la unison
De după geamuri, epatant.
Înveşmîntate-n roz bombon
Fecioarele cu ochi galant,

Trăgînd spre calul Abandon

Cît se poate

Hei, ce pusta bănăţeană !
soarele e ca un zeu
iară luna o codană
ce se scaldă în Begheu.

Peste cîmpuri ies tractoare
şi tot zumzăie voios,
bănăţenii pe ogoare
muncesc foarte conştiincios.

De cu zori şi pînă seară
eu scriu poezii la geam
Mai trecu încă o vară,
altă meserie n-am...

Într-o zi va sufla vîntul
şi-o curma talentul meu.
Voi să îmi săpaţi mormîntul
la margine de Begheu.

GEORGE LESNEA

Mereu de veghe

Dorm stelele şi luna şi copacii,
La Trei Ierarhi dorm clopotele toate,
Se odihnesc pînă şi vîrcolacii
Şi toată lumea doarme în Cetate.

Sus la Copou e linişte perfectă,
Deasupra cerul sună diafan,
În noaptea care orele-şi respectă
Doarme pînă şi Mircea Radu Iacoban.

Dar eu mă scol tiptil din pat acuşi
(E poate insomnia bat-o vina)
Şi trec căzut pe gînduri spre Ţiglina
Să văd cum vine trenul de la Huşi.

E ceas tîrziu, nimeni la Borta-rece,
Cînd după colţ, o umbră cunoscută !
Mă vede, se opreşte, mă salută,
E însuşi Vodă cu străjeri vreo zece.

Mirat, bătrînul Domn răreşte pasul
Şi zice înălţîndu-se un pic :
— Ce faci, bătrîne bard ? tot cu Pegasul?
(Mie îmi pier puterile şi glasul)
— Ieşii să mă preumblu... că e şic !

La țară

Am plecat la țară să respir,
nu mai vreau s-aud trecînd tramvaiul.
Ore-ntregi și zile fără șir
o să-mi cînte drîmbele și naiul.

Vor veni flăcăi și fete mari,
zările vor picura lăptoase,
tractoriștii blînzi și temerari
îmi vor zice cîntece frumoase.

Seara cînd vin vacile din turmă
și se-aude buciumul în vii
voi pleca din deal cel de pe urmă
cu un buzunar de poezii.

Și-un văcar cu fața sănătoasă
îmi va da să beau dintr-un pocal
laptele cu dunga lui spumoasă
muls de la o vacă Ziementhal.

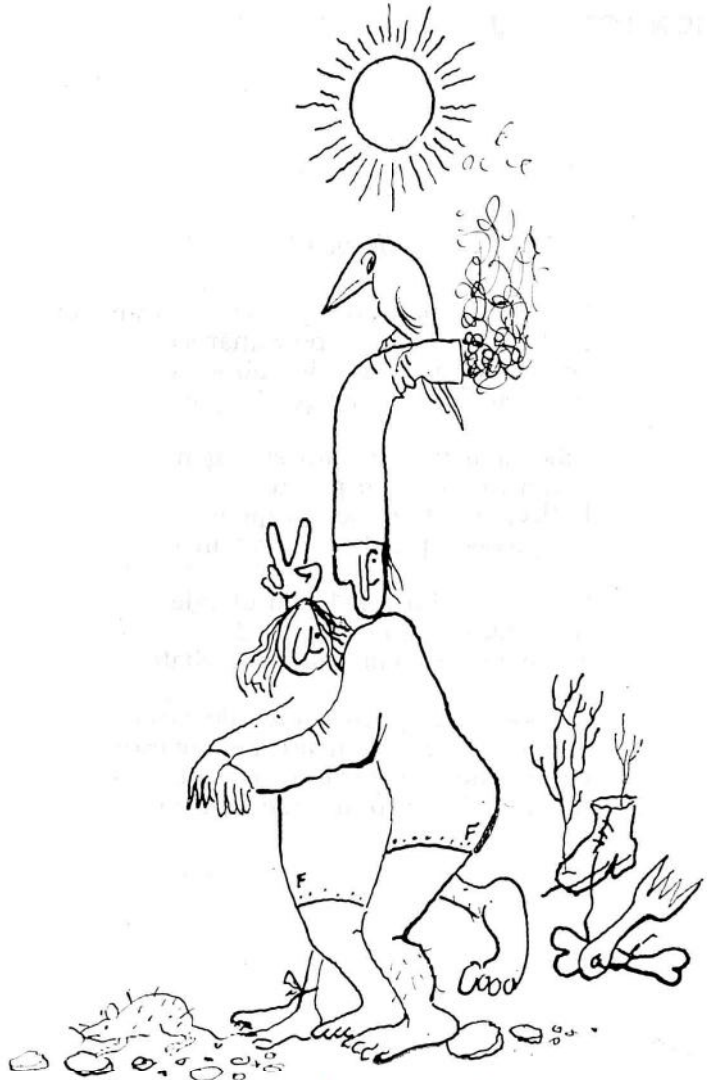

Mariaj

Mă plimb udat de ploaie şi mi-e sete
de largi privelişti, ape dunărene,
pe care le păstrez avid sub gene
şi, cîteodată, le transfer în plete.

Iubeam o fată cu albastre gene
şi gura ca o roşie pecete
Iubirea, ca pe-nalte parapete,
am pus-o-n părul ei curbat în lene.

O, dac-ar şti această fată blondă
că inima-i neostenită sondă
ce pentru ea pulsează şi se zbate...

Am s-o invit la Sfat fără de veste
să confirmăm frumoasa-ne poveste
cu un inel de douăzeci carate.
(Luat de la un bun amic în rate)

Blues, blues, blues
(după poezia cu același titlu)

Pe Kilimanjaro cîntă Hemingway
la nai cîntă atît de frumos
că se topesc zăpezile
cum se topește înghețata Polar.
Mișcă un picior bătînd ritmul
sau poate se apără doar de fluturi
și de atîta singurătate
îi crește barba anapoda
cum numai lui Dumnezeu
cînd e cutreierat de păsări

(variantă)

Pe Kilimanjaro, mai sus
pe groaznicul, magicul stei
din nai, asudat dar supus
cînta ca un Pan-Hemingway.
Și ritmul bătîndu-l el rar
zăpezi de argint le topea
cum doar înghețata Polar
cînd nu guști la vreme din ea.
Ce singur, ce sus, ca un zeu
și barba-i creștea către cer
cum numai lui domn'Dumnezeu
certat „pour toujours" c-un frizer.

Feli-cita 1

apolodor, din damasc,
din motive personale
nu purta
basc
venise, zic,
cu idee de tron
era peltic
și nu avea nici un fel de blazon
un ins rătăcitor
și — din edict —
surprinzător
minus
un picior !
a stat la noi
pînă în anul douăsutepatruzeci și doi...
... asta a fost acum...
(dar faceți singuri
această scădere
dacă interesul vi-o cere...)

Te-am văzut trecînd...

Te-am văzut trecînd pe strada înghețată de priveliști
zeu frumos cu ochii vineți de se vede ceru-n ei.
Ce făceai la ora ceea miel plăpînd și fără minte
cercetat pînă sub blană de perfidele femei ?

Cum cădea pe tine bruma ca pe-o coală de hîrtie
și-mi venea să strig de spaimă că erai atît de blînd
Ieronim, fecior de nimfă neiubită de vreun june
singur în vîrtejul străzii nu te avînta nicicînd.
Cheamă-mă cu voce mută, tu cu trup ca
porțelanul,

ied frumos cu nebunia lumii adunată-n bot
și-oi veni în chip de iarbă eu regina ta profană
să te bucur la vedere, să mă pești, de vrei, de tot
Ieronim, iubitul mamei, scuză-mă că-ți zic pe
nume,

înger fără portofoliu nu umbla cu capul gol.
E un frig de iad afară, vină-n patul meu, te
culcă
iară eu, din devotare, mă voi odihni pe hol.

Balada agricolă

Ce poate fi mai frumos
decît un lan de cartofi ?
Esenţa lui neagră vălurind
în dimineaţa primordială.
Şi dedesubt ca nişte ouă de zeu
rotunzi şi carnali, fildeş cald
bulbi de nufăr visînd dezghiocări
rotule de îngeri imaculate
cartofii iarovizaţi.
Ce sfînt aliment şi divers
de la musaca pînă la pai
suportînd vatra şi teroarea aragazului
cu sau fără coajă
carnea lor albă ca a şalăului
ademeneşte o lume întreagă,
oricum li s-ar spune :
croampe, barabule, piceuci, crumpiri,
sînt frumoşi ca doi sîni de fată
şi se seamănă în pătrat
şi se găsesc pretutindeni
şi cu precădere în Ziua recoltei
cînd stau ca nişte mirese
şi aşteaptă nuntirea tradiţională.

Am să vă cînt numai pe voi
totdeauna cu tărie
fiindcă m-aţi învăţat să vă cresc
şi mi-aţi dat botezul de foc
şi încrederea pînă la pensie.
creşteţi, băieţi, înmulţiţi-vă
şi nu vă luaţi după...
buletinul meteorologic.

Ce să-ți aduc, nefericito ?

Ce să-ți aduc de la Mizil nefericito ?
tu, care m-ai iubit ca pe un cărăbuș,
ca pe un cîine jegos cu urechile blegi
pe care, pe deasupra, îl cheamă Lăbuș.

Ce să-ți aduc de la Bolintinul din Vale ?
tu care m-ai iubit ca pe o macaroană,
macaroanele sînt obiecte înșelătoare
te amăgesc și-ți lasă-n suflet rană.

Ce să-ți aduc de la Prundul Bîrgăului ?
tu care m-ai iubit cum iubește oaia talanga.
Vezi cum cad frunzele parcă le rade frizerul
și cum rămîne pustie în parcuri creanga.

Nu mă mai iubi păcătoasa pămîntului
sînt călătorul care circulă cu marfarul prin ani
Azi mă duc la tîrg la Broșteni
fiind într-o foarte mare criză de bani.

Autoparodie

Să adormim, e ceasul înşelător de dulce,
departe, în mansarde, poeţii se-nmulţesc.
E ora zero. Veacul se duce să se culce
cu tot ce are dînsul urît şi nebunesc.

Cît se mai poate încă. Atît cît se mai poate
să ne ferim de zgomot, de vin şi de maşini.
Reinventa-vom birja de tîrg cu patru roate
şi cînd vom fi pe mare, vom înhăma delfini.

Cît se mai poate încă să aruncăm ţigara,
tutunul e o boală ce duce la deces.
Nu e păcat sub bolta de floare primăvara
noi să fumăm trabuce şi pipe mai ales ?

De-aceea beau doar ceaiuri şi îmi cultiv umorul
să nu mă înspăimînte canicula şi nici
mişcarea care-o face în vînt aspiratorul.
Sînt fericit în viaţă şi aprig la servici !

TEOHAR MIHADAS

O elegie

(Se dedică prozatorului
Laurențiu Fulga)

Prevăd din amintire un rece holocast
și ție nici că-ți pasă Bătrîne Machedon
Călare pe o roaibă, la trup și barbă cast
ținînd în loc de spadă, în mînă, un bidon.
Căși ești făcut din humus, o, plîngă-te Ellada !
de soarta ta, străinul de mine, mă dezic.
Eu inventai măslinul, alții, rînjind, obada,
alții, mai cu credință, n-au inventat nimic.
Mă strigi în nopți rurale insinuînd Irinii
în limba mea natală : Ascultă Teohar,
ce faci în lumea asta, mai altoiești măslinii
și faci să curgă lapte cu spumă în pahar ?
— Bătrîne Machedonos, strămoș prin alianță,
au nu era mai bine să fi rămas vecini ?
Ne terminam serviciul T. R. la manutanță
și, neavînd ce face, umblam după Irini.

ION MIRCEA

Alter ego

Dacă mănînc seara
nu eu
mănînc.
Pasărea din mine
ciuguleşte
şi se spală
pe ochi cu o
petală.
Dacă dorm ziua
nu eu dorm,
doarme o stea
din începuturi
şi nu se mai
trezeşte.
Pe o lebădă
fiind
ninsă de
amintiri şi de
oglinzile mamă.
Eu sînt fluture
cu ţeastă purpurie
şi cînd zbor
nu eu zbor
el face asta

și îl privește.
Eu numai cînd
merg sînt eu,
de-a buşilea
ca în copilărie
printre maşini
și alte vehicule
însomnorat
de claxoane.

Pasiunea unei dace

Mă recompune, doamne, am trupul despărţit,
junghere de lumină mă străpung.
Visez cîmpii cu june copile
ce mă tapează de bani şi mă ung.
Cu untdelemn mă ung dar nu contează,
jumătate de trup mi s-a dus
ca Mariei din biblie, cea care plînge
fiindcă l-a pierdut pe pruncul Isus.
Sînt o vestală fără armură
nu mă speriu nici măcar de înec
am metafore cît îmi trebuie
şi bani puşi deoparte la CEC.
Totul e să mă pot recompune
după desenul iniţial
fiindcă iată chiar mîine
se dă la Rîmnicu Vîlcea un bal.

Desfoliere obligatorie

Fiind un copac obligatoriu verde
stînd în braţele tale crucişe aud
prin frunze şi nu realizez
cît de departe e luna de miere.

Ochii tăi au trecut prin mine,
rumeguș m-au făcut vreau să zic.
Ceasul rotund are 24 de ore
de la cap la coadă și invers.
Voi hotărî iubirea cea mare
în funcție de-un ideal anotimp,
anotimpul al 5-lea, hărăzitul,
adus pe lume de tine
fiara sevei mele
satir frumos și corigent
la muzica vocală.

Auzind prin odăi

Singurătatea auzind prin odăi
cum roade ca un şoarece mic
cărţi şi roze, bretele
şi alte documente de epocă.

Singur ca un ren
speriat de propria-i umbră
eram verde de plîns
ca o mină de pix.

Era camera mea răvăşită
patul, manuscrisele
şi praştia cu care trag în cîinele
vecinului meu gălăgios şi apatic.

Timpul ca un şoarece rodea
şi nu reuşeam să-l opresc
lucra de dimineaţa
într-o hărnicie nebună.

Seara era, o sfîntă zi de luni,
evantaiul luminii scăpa sfîrtecat
sub roţile tramvaiului 7
şi atunci am înţeles Veşnicia.

Sătul, iritat, răpus de zgomotul
dinţilor fini, am rupt plapuma
în fîşii subţiri de mătase
şi-am început să scriu poezii
şi-un roman despre cîinele Dingo.

Nelu și mielu

Ăsta este mielu,
vezi ce frumos e ?
Este al lui Nelu
și face me ! me !
Nelu cînd îl prinde
fiindcă este mic,
pe sofa-l întinde
și îi dă lăptic.
Cînd va crește mielu
și va fi cîrlan,
zice mîndru Nelu,
eu mă fac cioban.
Îl duc la pășune
zice el din nou
și îi dau alune
și trifoi cadou.
Mielu cînd aude
se-nroșește tot
și repede vine
să-l pupe pe bot.

Scrisoarea lui Paracelsius
către cîinele său Belizarie

Iubite Belizarie, animal astral,
tu care mesteci stelele ca pe
niște mușcate de plastic,
cititor în oase și oameni,
află că m-am îndrăgostit.
Eu logograful polenului
lenevit în Mesembria,
trist zăcînd în chilii filiforme,
am pus-o de mămăligă
cum ar zice TEOFIL DIN SYLYMBRIA.
Să vezi cum a fost
tocmai înmuiasem pana
în călimară ca SF. CHIRIL cel
care crede în zeama de varză,
cînd EA a venit
frumoasă ca un os de mînzat
lăcuit de lună, fragedă
ca un mititel proaspăt
la mucenica preacuvioasa CANDREA.
M-a privit cum privești tu luna
noaptea cînd te zgîndără purecii
și scoțînd limba roză
ca o petală de trandafir
mi-a zis : Spală-te și vină !

De atunci nu pot dormi,
adorat Belizarie.
Ce să fac, spune tu,
care porţi înţelepciunea lumii
în vîrful cozii
ca pe o taină cîinească ?

Limbajul lingurii de lemn

„Ah patroane, ah, patroare,
tu mi-ai pus două galoane"
(vechi cîntec ostăşesc)

Pe lîngă lingura de lemn, instrument necesar,
pîrghie între bine şi rău,
cineva a scris tabla înmulţirii cu unu
şi a vîndut-o la Consignaţia.
Vai, cum stătea la gîtul tău,
ca o cheie a castităţii,
(Solingen Mark) legănîndu-se
pînă în amintirile false
scotocind în biografie.
Pe vechea mătuşă a inaniţiei
suspinele stau ca nişte fluturi
atît de jos încît
se uită mirajul cazanului.
Unde am pus-o, cine a pus-o
sub pragul vîrstei de care
tot mai des picioarele noastre
se freacă cu insolenţă
pe cînd în case bătrîne atît de boiereşte

zidite în garderobul uitării
stil și peristil,
se prăbușesc amanții desculți
echipați în indispensabili dantelați
fiecare purtînd în mînă
cîte-o miraculoasă lingură de lemn.

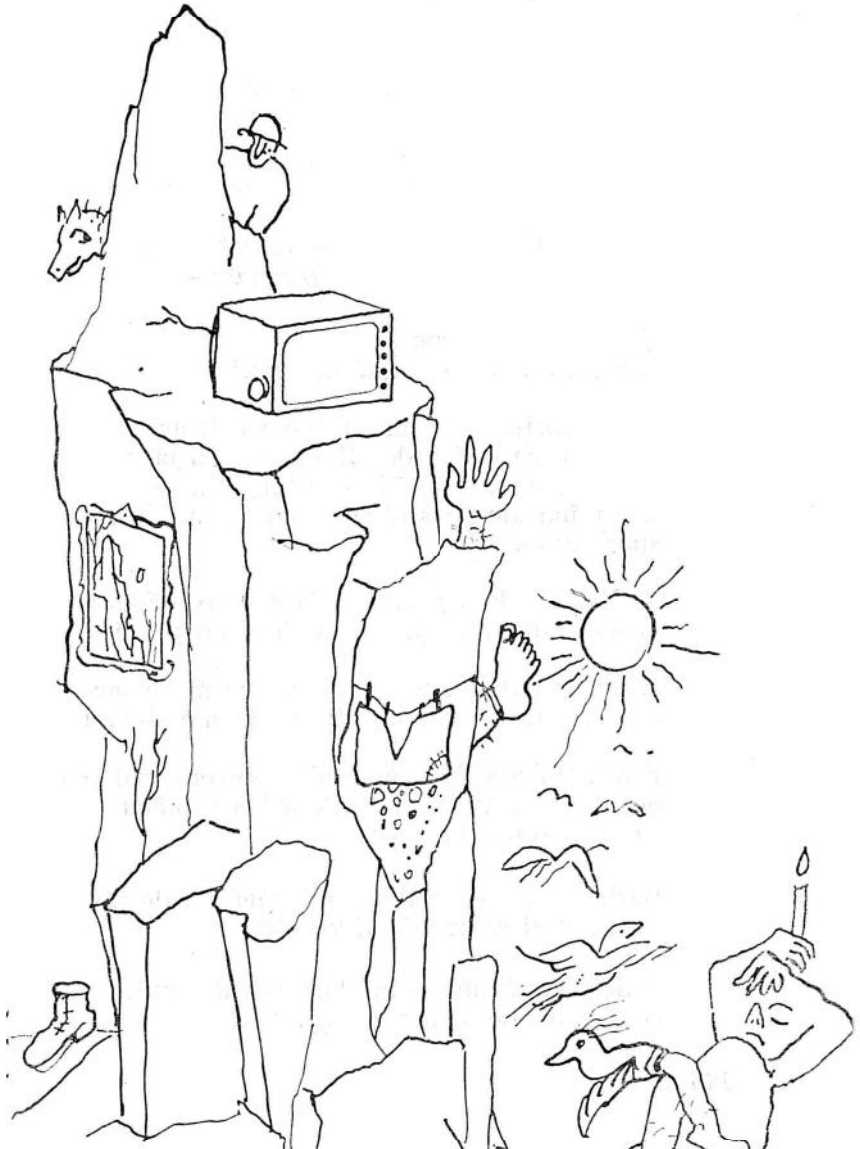

Ceremonii inoportune
— fragmente de phoemă —

Şapte bărbaţi privind spre
zbaterea Mării sufocată de nurci,

Cerul aprins ca o rană într-un colţ unde
propriul se slujea de odihnă nocturnă.
Căutam pe cineva şi El era Lîngă mine
dar mîna mea îi străbătu abdomenul fără
spirit autocritic.

— Na, zise Eva şi aruncă Mărul pe jumătate
acoperindu-şi cu pleoapele sînii de plastic.

Eram atît de singuri încît n-aveam ce face
cu banii fiind chiar marţi, dimineaţă şi cald.

Era frumoasă deşi Piciorul drept era mai scurt
decît opusul lui şi cu toate astea îi plăcu
Opus 38 pînă la moarte.

Bărbatul vorbea atît de puternic că adormi
ca un surd în zgomotul vocalelor.

Vrabia zbîrlindu-se în Pulberea drumului
şi răspunzînd visătoare MĂ LAI !

Phoeme într-un vers

Trebuia să mergem la vînătoare, dar
nu prea aveam cele necesare

Unii n-aveau nici măcar cîini de casă
nu mai vorbim de vocaţie cinegetică

Pornirăm în dimineaţa ca un evantai
loviţi în cap de cristalul soarelui

Cu noi erau şi două Doamne din motive
de complezenţă care întrebau unde mergem

Un cîine ca un bibelou de porţelan
îşi arăta limba roză schelelăind frenetic

Nimeni nu ştie de ce făceau chestia asta
şi aveau un aer foarte misterios

Deodată un iepure trecu ca o iluzie
mişcînd din urechile în formă de morişcă

Uite un pisoi zise prima dintre doamne
şi dădu să-l mîngîie înmănuşată

Unul dintre dulăi strănută năprasnic
şi se scărpină cu ajutorul cozii
N-avea nici un chef să latre, nici să fugă
fiind preocupat de propriii săi purici

Iepurele se opri hipnotizat de parfumul
ce venea din direcţia cucoanei înmănuşate

Poc ! Poc ! făcu unul dintre noi
ca să zică ceva în faţa situaţiei

Şi paznicul ne confiscă la toţi pălăriile
cu care am vrut să salutăm urecheatul.

LEONIDA NEAMȚU

Carè de aşi

„Poezie scrisă în 1959 în casa doamnei Maria Briks, al cărei cățel l-am tuns personal din pură simpatie"

1. De atunci nimic
numai sunetul unei foarfeci
cling-clang,
foarte aproape de coadă

2. Ofer un cățel
pentru o țigară
(dacă vrea el).

3. Lady Briks, azi dimineață
m-ai împuşcat în ceafă
cu o cireaşă pietroasă
cumpărată din piață.
N-am murit, lady Briks,
un Leonidas nu moare !
Îți dai seama oare,
că ai dat chix ?

4. O, lady Briks
ce dîră mi-ai lăsat pe cord.

E ca și cum m-ar fi călcat
un Ford
căruia i s-au oprit motoarele
tocmai cînd îmi adunam oscioarele.

Ah, țipă cocoșii în duzi

Țipă cocoșii de le plesnește gușa,
cînd plîng eu plîng cu fluturii de mai,
mă leg c-un fir de iarbă la glezne.
— Cucule, cucule, cîți ani îmi dai ?

Aud cum cade o pisică prin acoperiș
Iubitule, taci să nu se sperie de noi !
mai bine să ne pierdem dansînd
prin otavă, prin miriști, prin parcela de trifoi.

Nu-i așa că ții la mine, că mă iubești,
cum Hamlet pe Ofelia sau invers.
Taci, se aud păunii sughițînd prin somn
și țipă în scorburi pasărea nopții, pervers.

Unu, doi, trei, patru, trece acceleratul,
un mînz de biciul lunii se clatină.
Iubitule, zeule, leule, răule, mielule,
vrem automobil și două inele de platină.

Noapte cu purităţi

Noaptea ca o frunză pe coapsa fecioarelor
pînă la ultimul geam unde stă
un contabil bătrîn ca un motan de Angora
şi cu părul pudrat de cretă şcolară.
Ard sînii fecioarei ca nişte lanterne
Dura Fokus şi numai dracul ştie, săracul,
ce senzaţie bizară simt ele
în contact cu aroma căpşunilor.
Noaptea ca o barcă de cauciuc
umflată de gura zeilor blonzi
ce se scaldă în mare conform
figurilor învăţate la cursurile F. F.
Numai o fecioară nu doarme,
i-au crescut două mere simetrice
şi ea e mică şi nu ştie, deocamdată,
cam la ce ar putea folosi.
Noaptea ca un timbru poştal
se lipeşte de genele mele
şi eu cred în continuare,
că cele mai frumoase flori
sînt iepurii de casă...

A tricota tricotaje

Mai tricotăm noi și tricotaje
trist e acela ce n-a-ncercat
să urce zilnic zece etaje
și fără lifturi pe înserat.

Căci tricotajul de iese bine
îl poartă lumea cu mult dichis.
Nu rîdeți astăzi numai de mine
este și chestia asta un vis.

Să ai andrele, două andrele
strălucitoare ca de metal
să dai din mînă să faci cu ele
lîna să lunece ca într-un val.

Mai trece unul zîmbind ironic
cu pălărie și vestă frez.
Ce faci acolo atît de tonic ?
— Nu fac nimica, doar tricotez !

Oameni mai vîrstnici, oameni mai tineri
lăsați alcoolul, lăsați tutunul,
veniți cu mine la trico-tare
căci tricotajul e-un viciu bun !

Bizanț cu danț

Dona Stela din Alaska
croșetîndu-și soarta tristă
mi-a purtat în lume masca
și încredere o baptistă.

Dona Stela, Stela dona,
ibis verde, ce mai faci ?
Ah ! cum mi-ai trecut prin zona
inimii dintre copaci.

Dar prin urbea sumbră foarte
îți zăresc pantoful fin
și mă înspăimînt de moarte
ca un cavaler de Rhin
(Transferat la Cobadin)

Nimeni n-are ce se pare
Nici chiar TU, madam, nu ai,
Fruntea ta e ca o floare
Răsărită-n Himalai.

Dă-mi putere să mă bucur
Printre asprii sicofanți
Și să-i zic lui Florin Mugur
Trei catrene din Bizanți.

Dona Stela, mi se pare
Că se scrie cu doi „n"
Ah ! adio, mi-a culcare
și mi-e somn... a, b, c, d...

Muşchetara bleumarina

Muşchetara bleumarina
biciclistă pe biciclu
nu-mi găsi şi mie vina
cît valeţilor, eu zic : nu !

Sănătoasă, frumuşică
fatalistă Doamnă-n ten
hai să-ţi fac eu o muzică
de-a bătrînului Verlaine.

Dor de tine rău mă doare
nu te da ce nu eşti, nu te
înflori de nu eşti floare
aptă pentru Senectute.

Că te sting şi nu mă stinge
viaţa ce o port în piept
plimbăreaţă ca o minge
peste craniul meu inept.

Muşchetara bleumarina
răsărind din garderoabă
las' că ştiu a cui e vina
de te faci aşa podoabă.

Un melc de staniol

Sînt ca un melc de staniol verde
ascuns în încăperile unui măr
(în hol, să zicem, bunăoară)
care aşteaptă să visezi iubito
o pereche de papuci turceşti
cu ciucuri de mătase în nări.

Tu însă dormi sub un clopot de sticlă
prin care se vede tot oraşul
chiar şi o pisică sinucigaşă
gata-gata să se arunce în vid
ţinînd o frunză de frasin în gură
şi miorlăind ceva care sună trist
ca un cîntec de caval din fag.

Ce bine ar fi dacă m-ai auzi,
dacă urechile tale ar fi ca două petale
dacă tu ai fi o petală şi eu
aş putea să te culeg nestingherit cu buzele
ca pe o smochină şi ce bine ar fi
dacă ceasurile deşteptătoare
n-ar trebui din cînd în cînd unse
să nu primească reumatism.

Pastel de la noi

Cînd vine toamna ca o pisică siameză
copacii tremură de frică şi prudenţi
se dezbracă de frunze pînă la piele.
Toţi copacii scapă de frunze
cum scapă frizerii de clienţi sîmbăta.

Cade bruma ca o pudră de talc
peste coarnele melcilor tuciurii
peste munţii de roşii din piaţa Matache
peste maşina 33 barat
şi copacii îşi pierd frunzele
toamnă fiind şi neavînd încotro.

Seara soarele e alb ca un fluture mort
monedă veche bătută de nepotul lui Dumnezeu
toamna îl subţiază ca pe o bomboană de mentă
pe cînd copacii se dezbracă de frunze
precum mireasa de straiele nupţiale.

Dar să nu credeţi cumva dumneavoastră
că asta înseamnă chiar dispariţia lor
NU şi iar nu. Primăvara devreme
cînd păsările ciripesc şi se zbenguie
frunza lor creşte şi se dezvoltă
potrivit legilor inexorabile ale naturii.

P.S. În caz că unii nu înfrunzesc în aprilie, înseamnă că vor înfrunzi neapărat în luna următoare.

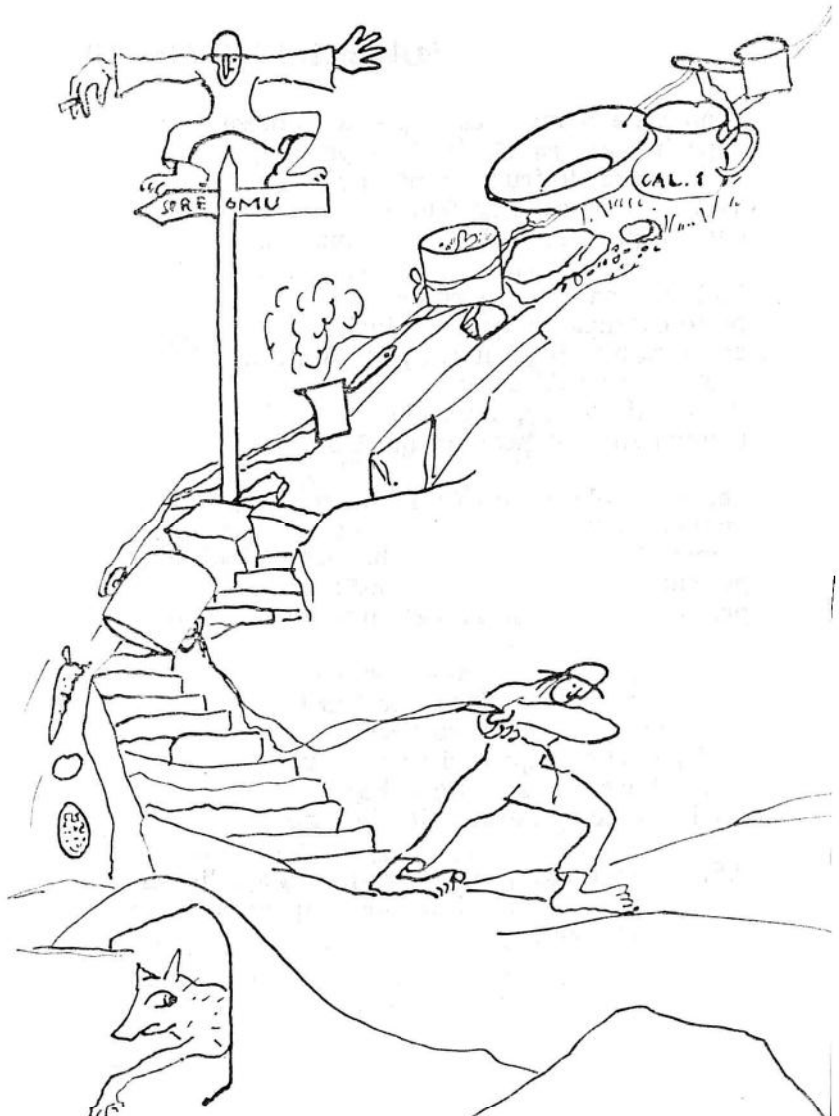
SPRE
OMU
CAL. 1

NICOLAE OANCEA

Joc de doi şi de mai mulţi

Trei, patru
ca la teatru
că-i cadînă
nu-i bătrînă.
Trage hora înainte
cine chiuie nu minte
busuioc, mormoloc,
iarmaroc, joc !
Şase, şapte, nouă,
să le plouă
luna nouă
şi să ouă
ca o rouă.
Zece, zece şi ceva
mai la stînga, mai aşa,
mai atent cînd faci hop !
c-aţi trecut hora pe stop
şi ne vede don'sergent
şi ne ia banii urgent
la toţi opt concomitent.
Măi băieţi, nu fiţi fleţi
că ies sticle din pereţi,
trageţi hora iute fraţi
în triunghi, ca la Galaţi.

Rică

Fă tu, lună, lampă mică,
Felinare stinge-ţi pîlpul
Să nu nimerească Rică
De-ntuneric porţii, stîlpul.

Auleo, cum să vă spun
Că de-un an şi jumătate
Rică a-nceput să-mi poarte
Fără veste un ranchiun.

Fă-mi surat-o bocceluţa
Că îmi sparge muzicuţa
Şi pînă numeri la zece
Mă pupi măiculiţă, rece.

Hai cu scripca la spinare
Pe sub alte felinare
Că pe-aici îi ştiu de frică
Toţi babacii, lui nea Rică.

Să schimbăm acum talonul
Şi tangoul şi balconul
Că pe coarda ha de rai
Zice Rică, şi e... bai !

Perfidul secretar

„Titina, ah, Titina"

A fost odată-n lume
o fată fără nume,
o fată inspirată
dar fără nici un tată.
Ea nu-şi ştia esenţa
şi nici provenienţa
dar într-o noapte-n vie
a scris o poezie.
O puse în poşetă
făcu o mică chetă
mergînd cu nerăbdare
la un maestru mare.
Cînd îl văzu pe dînsul
o zgîlţîi chiar plînsul
şi zice c-a venit să
o facă poetesă.
Maestrul îi promise
şi chiar atunci o-nscrise
uzînd de secretar
în Fondul Literar.
De-atuncea poetesa
trăia precum contesa
şi marele maestru
simţi că-i în buestru.
Simţi, ce mai încoace
că e lulea şi pace
şi vru cu voce castă
s-o ceară de nevastă.
Descinse în grădină

văzînd sub o tulpină
cum pașnic o alină
perfidul secretar.
Și regretă minutul
în care o trimise
la Fond să o înscrie
cel ce făcea pe mutul.
Ah ! — data viitoare
își zise cu chip pal,
La Fond spre înscriare
o duc eu personal.

Cui ne lași, Ana ?
(după poezia Ana Karenina)

Vine un tren și Ana Karenina
dă să se-arunce musai către el.
Mecanicule, stop, fă stop mașina,
e măritată, are și inel.

M-aproprii, zic : ce-nseamnă asta, doamnă ?
vrei să ne lași buimaci și-ai nimănui,
păi, gestul ăsta tragic, zău, înseamnă
în inima bărbaților un cui.

Nu face fapta asta colosală,
nu vezi că nu mai știm ce vrem și cum.
Ascultă, se-aude-o vînzoleală
mai e un tren, auzi-l, e pe drum.

Ne lași orfani ? Ce vom iubi de-acuma ?
tu ești fantoma Anelor prin veac
picînd pe noi cum poate numai bruma
cade de zor pe umilul arac.

Nu vezi că dînsa n-are nici o formă,
locomotiva, vreau să zic, e-un soi
de fierărie veche și diformă
de parc-ar fi mașina 72.

O, Ană, Ană, Ană, Ană, Ană,
gîndește-te la soțul tău fidel
care bea otravă dintr-o cană
și disperați, vom bea în rînd cu el.

Se uită Ana palidă și tristă
și tremură ca frunza în copac.
Apoi își suflă nasul în batistă
și-ntreabă-ncet : Sînteți cumva... burlac ?

Intrăm în horn

Intrăm în horn înghesuiți ca brînza
că, doamne, cum din frați ne tragem toți
și din mătuși ce și-au jertfit osînza
dansînd în poale scurte și chiloți.
Ne-nghesuim, pocnim, ne doare părul
și unghiile care nu ne cresc.
Se rupe ca un fildeș adevărul
spre disperarea tatălui ceresc.
Voi, unchii mei : Matei, Ioan, Ilie,
ce m-ați născut pe cînd eram recrut
veniți săltînd solemni la sindrofie
că eu sînt liliac cu coadă de mamut.
Intrăm în horn, pocnim ca caltaboșii,
ne subțiem și rîdem clar din aspra tobă.
Cei ce nu pot, credulii, conformiștii, adipoșii
se vîră către-acoperiș suind prin sobă.
Adică cum că chiar așa să fie ?
Acum și-n vecii vecilor amin, mereu
voi unchii mei Matei, Ioan, Ilie,
prin horn, să știți, e drumul strîmt și greu.

Sintaxa iubirii

Ninge peste planetă bezmetic şi vulgar
stau la Sibiu în gară şi trenu' nu mai vine
mă toropeşte luna şi-mi dă pe chip cu var
şi cum e frig şi noapte eu mă gîndesc la tine.

Ce fin desen pe ceruri înscrii. Tentacular
ideea despre tine mă-nlănţuie mai bine.
E cineva ce face risipă cu destine
şi ţine drama lumii ascunsă-n buzunar.

Aş vrea să fim acuma pe Jina amîndoi,
(ştiţi Jina e un munte cu nume de femeie)
să stăm culcaţi alături în fragedul trifoi
şi laptele să curgă din Căile Lactee.

(Am scris aceste lucruri în gară la Sibiu
cu grea melancolie, pe un peron pustiu...)

Atenţie mărită

Nu mai putem străbate prin zidul de copii
Ei vin şi ne întreabă ce-am fost şi ce vom face
Sînt tineri şi au fumuri şi sînt atît de vii
Cînd stau să-şi ceară dreptul la vin şi la pogace.

Zic către cel din stînga : Pe tine cum te cheamă ?
Mă cheamă Gheorghe zice, răzînd ca un zevzec.
Sînt tînăr şi ferice, am tată si am mamă,
O soră şi un frate şi bani depuşi la C.E.C.

— Dar numele tău frate zic unuia mai abil
Ce da să facă parte cu mine dintr-un pui.
— Mă cheamă Gheorghe frate şi fi mai rezonabil
Şi dacă ţii la piele, nu spune nimănui.

Tot Gheorghe ? Ce e asta ? Ce-i acest prenume
Luat de prin religii. Pe voi cine v-a dat ?
Aveţi vrèo menire, vreo sarcină anume,
Sînteţi, cum se cuvine, înregistraţi la Sfat ?

Cei ce vă botezară erau dilii la minte ?
De unde-atîţia Gheorghe şi toţi cam băgăreţi.
O, Doamne, potoleşte-i, învaţă-i tu părinte
Ce-nseamnă aşteptarea la poarta ăstei vieţi.

— Pe tine cum te cheamă ? Tot Gheorghe pasămite,
Zi, bestie odată, să termin tevatura.
El se [illegible] la mine având în ochi cuţite :
— Mă cheamă Gheorghe-Gheorghe ! Şi-mi
înhaţă friptura !

Amestecate

Plouă de patru zile la Trivale,
sînt ud pănă-n bocanci, n-am nici o ţintă,
cei de la meteo-au ştiut să mintă
că va fi timp frumos şi cer cu soare.

Eu nu mai cred în vreo promisiune.
Unii se-mbuibă, alţii dorm în ploaie

pământul e turtit ca o ludaie *
și cine l-a turtit nu ni se spune.

Toți vor să moară glorioși și tineri,
unii se lasă îngropați de vii,
alții se dau în stambă după gineri.

Nici nu mai știu dacă e joi sau vineri,
iar la Craiova s-a făcut o gașcă
care l-a mazilit pe Titi Teașcă.

* Dovleac adică.

NICOLAE PRELIPCEANU

Săgeata periculoasă

Trecînd prin seara albă ca un ou,
nemişcătoare siluetă,
puteai să mă răneşti cu un ecou
uzînd de starea mea analfabetă.

Puteai şi eu puteam şi nu am vrut
acesta-i adevărul ce ne minte
cînd lucrurile vin din început
orice sfîrşit îşi are-un : înainte !

Aşa, ar fi nedrept să mergi direct,
aşa, ar fi nedrept să mergi la ţintă.
Vocabula, în straiul ei select,
putea să mintă.

Aşa sîntem mai trişti, aşa vom fi,
săgeata de ivoriu vină n-are.
De dragul cîtor veri am îndrăzni
la baza ocnelor cu sare ?

Puteai şi eu puteam şi nu am vrut,
şi vorba îngheţa în gol, prea-multa,
cînd am primit în stînga un sărut
de pasăre purtînd în cioc insulta.

Trecînd prin seara albă ca un ou,
un ou frumos ca o silabă lină,
eu mă visam cu tine în landou
cerşind un rest umil de albumină.

Balerina Desnuda

Dansa ca un copac în mers
o fundă i se desfăcuse la sanda
ca un fluture verde ameţit de polen
se fandosea în faţa mea
şi mult mă ruşinam discret
cum în biserici noaptea sfinţii
căci nu eram de capul meu
eram acolo cu părinţii.
Nici o aplauză şi nici
vreun alt onor nu i se dase
şi de atîta dans i s-a crăpat
ciorapul negru de mătase
hipnotizîndu-mă cu pata
bucăţii mici de piele fină
îi promiteam în gînd palate
şi-o bună parte din chenzină,
Părea un steag scăpat în vînt
o pasăre căzută-n transă
o vidră ape spintecînd,
o mişcătoare avalanşă.
Nervos rupeam şervetu-n palme
simţind cum gelozia mă devoră
şi am răcnit cu indecenţă :
„URA ! trăiască dansatoarea
şi fusta ei multicoloră".

Ţambalul dezacordat

A fost demult, odată, mai bine nu era,
o seară vişinie, o seară bleagă foarte,
cînd auzind ţambalul netrebnic cum cînta
vroiam să-mi dau demisia şi mă gîndeam la moarte.

De ce cînta ţambalul, de ce atîta chin
şi mai ales de ce în asemenea falseturi ?
Era o nostalgie şi mai era un spleen
cum numai dimineaţa e în săteşti bufeturi.
Cînd va tăcea ţambalul,ţambalul damblagiu
de va tăcea vreodată (dar cine poa'să ştie)
eu voi pleca logodnic silit la Tîrgu Jiu
unde e seara lună şi dînsa nu-i boccie.
Ştiu lecţia aceasta cam de la început
degeaba fac petiţii în scris la primărie
O, unde-i vremea aia cînd eu eram recrut
şi tot scriam la versuri pe-o foaie de hîrtie ?

Sonetul mulțumirii senine

Viața e frumoasă cînd
nu plouă des și ai pe masă
cîte-o carafă pîntecoasă
ceva Fetească conținînd.

Sau dacă plouă tremurînd
cu lungi fuioare de mătasă
pe alții-n special udînd,
să stai meditativ în casă.

Sau e frumoasă cînd visezi
că ai mașină ultra-șic
cu botul lung și faruri verzi,

Că mergi cu ea și prin livezi
și nu consumă mai nimic
decît benzină. Cîte-un pic...

Empedocle

Transilvania, noaptea, Ursa mare pe cer
scăpată de la Circul Klutzki
privind la ceasul vechiului turn
să vadă cam cît mai e ora.
Şi acei oţetari ca nişte japoneze
servindu-mi ceaiul din vîrful unghiilor ojate
Fuge tinereţea plîngînd
ca o Janna D'Arc
după trenul de Apahida.
Nici un confesor căruia să-i destăinui
prima mea oră amoroasă,
doar poetul cu trup de Faun.
Dacă n-ar fi Turnul cu ceas,
bing-bang pe dealul Feleacului
şi siguranţa că toate ne scapă printre degete
chiar şi paharul cu cvas
băutură pe care o gustă doar zeii
şi soaţele lor
direct din Someşul Mic.

IOANID ROMANESCU

Mariaj în rodaj

M-am însurat cu Poezia luni
la ora cinci şi-un sfert, ora de Iaşi,
era c-un secol mai bătrînă ca mine
şi-avea şapte mii de urmaşi.

Doamna mea cu trup de antilopă
(aşa o vedeam fiind seară şi fum)
avea drept zestre un top de hîrtie
şi-o puşcă cu gloanţe dum-dum.

Scrie mi-a zis, dă-i bătaie,
e nevoie de poeţi pînă joi.
Scrie pînă înfloreşte dulapul,
să fim fericiţi amîndoi.

O, juneţe, albită speranţă,
fraged trup, unduiri de ghiborţ,
nu mă pune să scriu dacă vrei să
nu te chem acum la divorţ.

Sfaturi utile

Înainte de-a adormi, fraţilor
luaţi-vă tensiunea
şi dacă o găsiţi, nu-i daţi
drumul cu una cu două.
E bine să aibă fiecare tensiunea la el.
Înainte de-a adormi număraţi-vă
coastele
clapă cu clapă
şi dacă lipseşte una
Înseamnă că sînteţi căsătorit.
Înainte de-a adormi
faceţi gimnastică suedeză
scoateţi un picior pe geam
şi sprijiniţi-vă de balcon
(în caz că aveţi confort unu)
apoi staţi nemişcat
pînă vine cineva să vă scoată.
Înainte de-a adormi
potriviţi-vă perina
în aşa fel, încît dînsa
să nu sprijine picioarele
numai în cazul în care
sfidaţi lumea
şi principiile anatomice.

Înainte de-a adormi respiraţi adînc
nu prea adînc, încît
să nu vă ajungă aerul,
atît cît poate respira un om
îndemnat de curiozitate.
După toate acestea
stingeţi lumina, aragazul
întindeţi cearceaful,
potriviţi plapuma,
scuipaţi în sîn
şi tolăniţi-vă pe podea.
În caz că nu vreţi să vă culcaţi
nu faceţi nimic
din toate acestea !

Cum a fost la oraş
(fragment)

(după poezia „Craiova văzută din car")

— Mărine, zice mama într-o dimineaţă de marţi,
încalţă-te, spală-te în buduroi, suflă-ţi nasul
şi hai, să te tragem în chip că e cazul.
— Ce ziseşi, fă, dau eu din clanţă şi odată mă încalţ,
şi prind bourenii de coarne şi-i pun la juv' ţ.
Tranca-tranca, zuruia oiştea. Cît mai e bă ?
întreb pe ăla din stînga care ştia să vorbească.
(Îl chema Bubu şi era bun ca un bou) Muu, zise,
şi muu...
Mă duceam să mă bage în poză, luasem şi curca
să nu fiu singur şi ea, al dracului cîrîia a cuţit.
Mergem lela şi, pe drum, iacă Nică Fifirenţu

ăl de se întorcea din oraş, că fusese.
Se uită la noi holbat şi la boi mai frumos :
— Daţi-le apă că crapă pielea pe ei de umblătură.
Îi adap, mai bag şi eu nasul lîngă buza lui roză
şi-mi venea să strănut de plăcere, dar n-aveam vreme.
— Ce faceţi, bă, la Craiova ?
C-o fi, c-o păţi, îi spune mama cum vrea
să mă pună în ramă, că terminasem abecedarul.
— Nu-i acasă ăla cu măgăoaia, lăsaţi-o moartă.
Se uită boii la el crăciţi de uimeală
şi ăl de vorbea : „săracul, e nebun".
Ne luăm la revedere şi pe curînd,
mama îmi arde o palmă că mă aşezasem pe curcă.
— Vrei s-o ologeşti ? Şi cu ce plătim fotografistul ?
Pişc curca să facă pe vesela
şi ne băgăm cu carul drept în poarta pozarului.
La poartă, ce să vezi ? Un steag cam închis la culoare
şi uşa închisă şi pozele din vitrină cu dosul la noi.
— Avu dreptate Fifirenţu, nu-i acasă ăsta, Mărine !
— Să-l mai aşteptăm, zic eu, poate vine...

Drastica hotărîre

Într-o noapte mi-am adunat încălţămintea,
toţi pantofii şi pantoafele
şi aşezînd-o pe scaune
am invitat-o să vorbească :
— Destăinuiţi-vă, e ziua cea mare,
de azi înainte o să umblu desculţ !
Se cruciră de spaimă,

își șterseră lacrimile cu șireturile
și mă implorară să-i las să mediteze.
Eu eram hotărît și pe sub ușa balconului
mă cam trăgea curentul personal
așa încît mișcam stingherit cele zece degete.
— Bine, am zis,
vă las timp de gîndire
pînă mă întorc din concediul legal.
Zicînd acestea am năvălit în stradă
unde tocmai ninsese atît de grozav
încît a trebuit, volens-nolens,
să-mi suflec pantalonii
pînă mai sus de genunchi.

Sarcini diverse

— Ce să mai fac acum, doamne,
zisei într-o zi
pe la prînz
tocmai cînd eram la sarmale.
— Du-te la Craiova, pe jos,
vezi cum stau ăia cu irigațiile
nu tînji Marine
că bate pensia la ușă...

Mă dusei și văzui,
stăteau bine
și-mi dădură un kil de praz
să-l traduc în germană.

— Fusei, doamne, ce să mai fac
că n-am astîmpăr

și de n-ar fi termoficarea asta
de crăpat lemne m-aș apuca.

— Foarte bine, auzii eu un glas,
dă-i bătaie, fortifică-te,
nu te lăsa dus în ispită,
mecanizarea e un fleac fiule.

— N-ar fi mai bine, totuși, zic
doamne, să scriu poezii ?
Că la lemne folosesc ambele mîini
pe cînd dincoace una
și unde pui că am avantajul
că le pot schimba
cînd ostenesc prea tare...

Sînteți bolnav, domnule !

N-ați văzut, vă rog, trecînd
chiar pe sub nasul dumneavoastră
pe doamna locomotivă cu aburi,
bunica celor ce știm că este,
îmbrăcată frumos,
scoțînd rotocoale de fum pe nas
și încălțată cu pantofi de lac ?
A... Dumneavoastră sînteți răcit ?
Aveți gripă personală,
vă luați temperatura cu ajutorul furculiței ?
Și nu consumați antibiotice din snobism.
Sau, poate sînteți surd, domnule,
aveți ceva la urechea internă,
o chestie care nu se vede cu ochiul liber.

Poate suferiţi de apendicită acută
şi chiar în clipa aceea
v-aţi aplecat apucat de spasme ?
Altfel nu înţeleg cum de susţineţi
că n-aţi văzut-o trecînd
sau cel puţin lipăind pe şine.
Nici măcar nu era singură ;
avea legat de coadă vagonul poştal
gătit în livrea şi pudrat cu timbre de epocă.
Domnule, vă rog, nu vă supăraţi,
sînteţi bolnav de moarte
şi singurul remediu
e să vă prefaceţi într-o traversă
într-o traversă şi nimic mai mult.
Încercaţi domnule, vă rog...

Fel de fel

Motto :
„Bine că m-ai dus recrut
altă viaţă n-aş fi vrut !"

Toată lumea înţelege ce e un caşcaval,
un fel de lună în care se bagă
te miri cine şi roade,
roade pînă îl apucă amocul
şi apoi îl *apucă* dentistul...
El, caşcavalul, e o roată, o dulce roată
unde poţi respira, mînca, filozofa,
şi mai ales poţi sforăi în lege.
Demult, în sat la mine,
nimeni nu avea voie să sforăie !

Dacă sforăia vreunul
îl amenda polițaiul,
dacă nu sforăia
tot îl amenda fiindcă nu sforăie !
Cel mai bun lucru e tot cașcavalul !
Te bagi în el și stai
pînă la paștele cailor.
Rozi, din cînd cînd,
dormi, din cînd în cînd,
tai frunze la cîini
și mai ales
vezi ce avantaj are
tramvaiul 8 barat
față de insomnia rebelă
Ah ! muică, întoarce bouleanul
că împunge cu cornul
și nu știe de ce.
Tot mai bine în cașcaval,
te afunzi în el
și el...

Din copilărie

Cînd eram mic mă trimiteau ai mei cu curcile
să le pasc naibii pe tăpșan
să se pună carnea pe ele.
Le duceam cu vărul Niță ăla de avea
un picior mai scurt decît celălalt
și pe chestia asta, crăpam toți de invidie.
Le mînam cu bățul, fire-ar afurisite,
și nu vroiau să meargă în cîrd ca oamenii
că de, cea mai proastă pasăre tot curca rămîne

(Am învăţat asta la istorie şi mai tîrziu
m-am convins că aşa este.)
Ajungeam pe la amiază pe deal
rupţi de oboseală şi ele nici că simţeau
piuiau de mama focului ca şi cum
nimic n-ar fi ciugulit deşi aveau
guşile pline de tot felul de gîze
ba, una, a înghiţit un cui într-o zi
şi seara l-a scos pe partea aialaltă
şi tata l-a bătut în poartă să fie mărturie
despre ce-a fost în stare o curcă.
Toată ziua le purtam, hîţa, hîţa
prin pădure, pe mirişti prin bozii
şi ciuguleau de ziceam că acu'explodează
ca nişte baloane umplute cu nu ştiu ce gaz.
Seara, în poarta curţii, începeau să piuie
de ţi se rupea inima ca şi cum
nimic n-ar fi băgat la desagă.
— Înapoi, bă, zicea frate-meu Nae
cînd ajungeam acasă.
Nu săturarăţi curcile că altfel n-ar piui
de parc-ar avea tranzistori în guşă.
Şi făceam cale-ntoarsă blestemîndu-le rasa :
„Las că vine decembrie, să vă mai aud eu
piuind cînd veţi sta cu labele-n sus,
firea-ţi ale dracului de creaturi".

Tirifleaşcă

Tirifleaşcă e pictor, are
o pensulă pe care o-nmoaie
într-un borcan cu iaurt.

Harşt ! un peisaj bicolor,
harşt ! o locomotivă Diesel,
harşt ! te miri ce mai iese
şi el nici măcar nu mişcă mîna.
E pictor cubist,
face totul din cot şi din şold.
După fiecare tablou
mama îi arde o sărutare,
după fiecare sărutare,
tata îi cumpără iaurt.
Grozavă afacere să fii pictor !
Tragi la tablouri cu nemiluita
şi le botezi cum îţi vine :
„Natură statică" „Natură mobilă"
„Mobila P.V.L." etc.
De ieri, Tirifleaşcă e maestru.
A renunţat la pensulă,
a halit 5 borcane cu iaurt
şi lumea se uită la el
ca la o expoziţie.

Toată ziua

Toată ziua mă întreabă unul :
„N-ai mai ostenit, mai scrii, mai poţi“ ?
Toată ziua mă întreabă unul :
„Cîţi copii mai ai şi cîţi nepoţi ?“

I-aş răspunde, eu, eu i-aş răspunde
Şi l-aş înjura trăgînd cu tunul.
Cînd, de cînd, de ce şi pînă unde,
Toată ziua mă întreabă unul.

Ce întreabă, ce mă tot întreabă ?
Frunze am şi frunzele-s prea dese.
Treabă n-are omul, n-are treabă
Eu i-am spus, dar nu prea înţelese.

Înţelese el cît înţelese
Cît mai scriu şi cum anume scriu
Pîn-la urmă totuşi înţelese
Înţelese totuşi prea tîrziu...

NICHITA STĂNESCU

Floare verde și albastră

Cel ce începe cu sine e singur
unu și cu una fac unu întotdeauna.
Vrînd să-ți prind silueta în aer
de nevedere am nimerit luna.
Am un cal albastru de albastru
eu am, tu ai, noi avem.
Fiecare are în familie
în custodie un Matusalem.
Să fim săbii de aer colorate
sfere îmbătrînind în lumini.
Pe sub sprîncene de păsări părăsite
ca niște berze degerînd în grădini.
În iepure să ne ascundem duioși
sau într-o capră cu coarne apatice.
Capra e cel mai folositor animal
dintre cele cu blană și sălbatice.
Dacă aș avea un clopot
care să cuprindă lacrima lunii sub el
m-aș face scafandru de sunete
muzical și vaporos ca un miel.

Cifra cea de U

Cifra cea de U
magneto-potcoavă,
mi se pare cu
mine foarte gravă.

Cifra cea de A
îmi paşte capra
cifra cea de I
mai bine n-ar fi
(şi nici nu s-ar scri).

Cifra cea de os
o iubim frumos
pentru toate oasele
care trag foloasele.

Că piatra de-i piatră
singură mă latră
şi de-o pui în praşte
nu te mai cunoaşte.

Zise iute capra

Eu, zise iute capra,
aş putea vedea în vedere,
eu în pietre zise piatra
fără nici o pierdere.

Capra era una şi era de os
şi-am mîncat-o ca pe-o prună
cum ai mînca un blid de sos
cum ai mînca o zicere de lună.

Sări, mai zise capra, să nu
să nu mă apuce pe mine săririle.
Sau altfel, du-te tu, du-te tu, du-te tu,
pierde-ţi-ai firele.

Pierdeţi-ai rîile şi căprăriile
şi lîna cea de pe limbă
să te lovească melancoliile
cînd vremea se schimbă.

Că nu behăi, behăire-ai
ca o mireasă în luna lui mai...

Iarna tinerii se sărută

Uite cum se sărută tinerii iarna
ei înşişi se sărută pe unde apucă
în Gara de Nord, în Obor
la spaţiul locativ şi în troleibuze
pînă cînd buzele li se fac strălucitoare
pînă cînd oamenii plescăie de poftă
se sărută nepăsători în grădini
încît behăie caprele de mirare
şi crapă gospodinele de invidie.
Ca două sfere se-apropie capetele

ca două bile de biliard unindu-se
se sărută tinerii cu dezinvoltură
ca şi cum n-ar mai fi ziua de mîine
şi de poimîine şi de marţi.
Nici nu le pasă că ninge, nici nu
le pasă că e gata să-i calce tramvaiul
îndeletnicirea lor e asemănătoare iepurilor
cei care rod varza şi stelele
pipăind cu mustăţile aerul şi aerile
se sărută tinerii şi din pricina lor
întîrzie trenurile şi troleibuzele
se sărută şi ele cu maşinile mici
şi cu cine apucă...

Elegia a douăsprezecea

Locuiesc într-un eu rece ca un frigider
şi din cînd în cînd meditez la viaţa
cea veşnică a ploieştenilor,
la oraşul rotund ca o sferă
şi totuşi uneori alungită
primăvara mai ales cînd vin iepurii.
Oul mă aruncă din sinele lui
ca pe un gălbenuş clătinător
fulg de aur fiind singur şi călătorind
prin eterul albastru de sunete.
Atunci nu mă doare nimic
numai faptul că n-am plătit chiria
şi faptul că nu pot vedea ochii tăi
ca două monede inestimabile.
Şi oul mă leagănă cum leagănă tramvaiul 26

sau caprele propriul clopot la gît
şi eu mă înşurubez înlăuntrul lui
ca un pui frăgezit de melancolie
în timp ce mă gîndesc cum să-mi procur
o nouă locuinţă mai confortabilă
şi cu o intrare subterană
pe o stradă fără nume
în oraşul numit Rio-Monetaria...

Circulînd

Unde mergi, zice îngerul,
vino şi nu te grăbi.
nu mă lăsa singur în gerul
caprelor vii.

Mă duc, nu pot suporta cifra unu,
litera X nu ştiu s-o scriu
— Hai îngere, nu mai fă pe nebunu'
moare Pitagora şi n-are sicriu.

Du-te tu, duce-te-ar ducerea
caprelor fără istov
ia tu în mînă candoarea
mielule cu lîna mov.

Fără vedere de oase
fără vedere de văz
la subsuori bucuroase
mie îmi creşte ovăz.

Alfazetul...

A, B, C, cel calcaros
dintr-un strugure de os
vîjîind cu B C A
mai stingher şi mai... aşa.
Mînecam de dulce voarbă
lunecînd pe mîpîrac.
Sus, în aer, paşte-un drac
jos sub mine-burtă ciorbă...
Zăr-ză-ri-că, zărzărea,
limba nu mă mai slujea
cînd voiam asemenea
cu cei morţi a mai scrio.
Dlepemepe, măr buestru
împuşcat exact la fix ;
cînd se cere sînt maestru
de la A şi pîn' la X...

NICOLAE STOIAN

Atenție la ravagiile toamnei

Motto :
„Plouă, e urît, e toamnă,
pentru noi nimic nu-nseamnă."

Al naibii, toamna vine iar la noi !
lălîie ca o galbenă mireasă
amenințîndu-ne cu vînt și ploi,
dar noi cîntăm voioși și nu ne pasă.

Ce crede dînsa că ne amenință
cu brici de aur frunze retezînd ?
O, anotimp fără de referință,
nu vei găsi răgaz la noi nicicînd.

Poți tu să-ți scuturi coafura rară,
să sufli cu puteri de semizeu,
tristețea neagră nu ne împresoară
oriunde-am fi : la Iași sau la Ciceu.

Nu ne-nspăimîntă trena mortuară !
cîntăm voioși cu glas mereu fierbinte
o melodie drastică și clară :
„Adio, pa, *bonjur* și... n-am cuvinte !"

Nostalgica duminică

E duminică, iepurii se odihnesc,
e duminică și știm că ieri a fost sîmbătă.
Vecina mea prăjește cafea
consortul ei se prăjește la soare.
Ce se poate face într-o duminică
dacă ești ateu și ai fiert bulionul,
dacă n-ai bicicletă și dacă plouă
și mai ales dacă n-ai nici aparat Morse ?
Poți să te uiți în oglindă (dacă merită)
poți să te bărbierești (dacă merită)
poți să scrii poeme (dacă merită)
poți să păzești iepuri (dar nu merită).

Cel mai bun lucru e să-ți tunzi oile
cu delicatețe și cu foarfeca de oi.
He, he, he, cu pulovere vom tricota
stînd lîngă sobă și vorbind cu bunicii.
Mie căruia nu-mi place duminica
fiindcă e scrisă prea evident în calendar,
fac totul de sîmbăta și aștept
să treacă odată tramvaiul 14
tras de șapte poeți sûr-realiști.

Călare pe un dovleac

Acum după masa compusă din inelaşi
cu pesmet scurţi ca nişte degete de
copil crescut în lapte praf e cazul
să-mi calc pantalonii şi să-mi iau
porţia de bicarbonat ce mi se compete
să-mi pun de asemenea bretele verzi
fără complexe de inferioritate
ce bine e să faci totul singură să urmăreşti
mersul melcilor noaptea pe marginea
tortului glazurat şi cu ciocolată
dar acum e după-amiază sau cel puţin
aşa pare după felul în care cîntă cocoşul
vîrît în cuptor sub o plapumă de cimbru
săracul de el ce noroc a avut în ziua de vineri
ar fi cazul să ies în grădină
călare pe „biţicla" * primită cadou
din partea admiratorilor verzei fără răsad,
dar, nu mai bine nu e periculos
acest vehicul cu două roţi
şi cu mai multe spiţe decît spiţeri
mai bine nu, ci călare pe un dovleac
din care seminţele ies să se uite la mine
şi pocnesc cînd mă văd de invidie.

* Bicicletă în Banat.

Noi doi singuri în birjă

Pune-ţi rochia cu dantele, pălăria de pai
roagă-te, cere voie bunicii şi vino.
Va fi o seară moale ca blana unui ogar
şi va mirosi a brînzoaice pudrate cu stele.
Am să te-aştept cu patefonul în mînă
în colţ la cizmarul care joacă şeptic
şi face pantofii cu tocul înainte.
Cînd vom urca în birja adîncă ca o criptă
să nu suspini, ia-mi pulsul şi ultimul poem.
Vom fi doi în lume şi iapa de la ham
mînă birjar în centru la cafeneaua „CORSO"
unde se bea cacao şi Cheri-brandy sec.
Observi, mi-am pus bretele de Spania
şi clopul de pădurar ce-adoră pisicile.
Am în rucsac 5 kile de poezii
tu nu uita să cumperi antinevralgice
şi mai ales nu uita umbreluţa.
Eşti gata nu-i aşa, strănută
ia-ţi adio de la ai tăi
şi vino să ne ascundem într-o stea
pînă la plata chenzinei a doua.

Vigilență

În timpul liber, el, ostașul
nu-ndrugă vrute și nevrute.
Străbate cu pași mari orașul
la bibliotecă merge iute.

Bibliotecara cînd îl vede
de dragul lui pe loc roșește ;
pricepe el, dar nu prea crede
Și-atunci se poartă ostășește !

Și nu se lasă în ispită
cînd cere cu un glas cazon :
„Vă rog să-mi dați într-o clipită
o carte de Băiești Ion".

Apoi se duce la cazarmă
și-ntr-o perfectă disciplină
cere căprarului o armă
și tot ochește și suspină.

Pastel

Aprinsul corn al lumii scăpat spre asfinţit
ca ciocul unei berze cuprinsă de nevroze
scrie pe cer o dîră frumoasă ca un mit,
o urmă cu parfumuri de vînt şi tuberoze.

Cuvine-se pe dată să scriem despre ea
liliachii silabe cu litere de preţ,
să afle natul tot de prin judeţ
ce galeşă e luna cînd poate şi cînd vrea.

Ce alta decît coaja de portocală veche
prin aspre muşuroaie sclipeşte nevăzut,
Pe lîngă dînsa, versul e floare la ureche
sau un sărut năprasnic lipit pe-un rece scut.

Slavă acestui astru, dar slavă mai ales
legumelor natale, torenţiale fluvii,
ce ne-mpresoară prînzul în efluvii
oriunde-am fi, la munte sau la şes.

Din fastuoase perle, astrale fulguraţii,
luna trăgînd cu ochiul în cer ca un satrap
primeşte circumflexe şi varii comparaţii
cum ar fi : ou, chitară, breloc, bombeu sau nap.

Și-ncredințînd natura de legea gravitală
în țăndări minuscule își risipește raza
și cade ca o cloșcă profund provincială
într-o grădină simplă aflată pe la Breaza...

Vulnerabilitate pedestră

Trecînd prin zări cu radieri compacte
suave testamente de cerneală,
mă angajam în zona maritală
fără de sens și chiar fără de acte.
De multe ori rîzînd m-am confiat
urechilor veghind ca niște midii,
acustice-accesorii, vagi rezidii,
ce Homo Sapiens ni le-a lăsat.
O vagă și incertă metacalpă
a drumului diafanat divin,
m-a atacat brutal cu-n simplu spin
ce-mi penetrase derma drept prin talpă.
Nedureros, stînjenitor în cumul
de mic venin spre care nu am leac,
eu mi-am văzut nepăsător de drumul
deschis de Cyrano de Bergerac.
Și celălalt picior, de marcă suplă,
spre-a fi ferit de vitregii și chinuri,
drept pavăză atîtora suspinuri,
i-am cîrpăcit, precaut, talpă dublă.

Orişice fel

În dimineţi ca sepia de pure
trec pîşa-pîş prin ape de pădure,
oaze verzi ce în devălmăşie
cresc brazi şi muşchi şi flori de răzăchie.
(Ştiţi, poate, florile-n culoarea
cu tonul schimbător precum licoarea...)
Şi, cum zicea, eteric şi fragil,
precum îmi e şi numele Virgil,
colind cu o sacoşă-n alte sfere
după dantelării umbelifere *.
Şi aş umbla şi mult şi bine foarte
de la apus şi pînă-n nord departe
şi-aş circula de mi-ar sări scîntei
de n-ar fi Aprozarul patruştrei !
. . . . . .
Că uite-aşa se chinuieşte omul
de multe ori mai groaznic ca atomul.

* De pildă mărarul.

GHEORGHE TOMOZEI

Stînd sub ploaie

Motto :
Lui Laurenţiu Fulga, care
mi-a împrumutat ideea.

Plouă pieziş, Mirandolina. Zace
un cer de plumb pe moi gingii de crini,
norii pe cer ca nişte blînzi delfini
vînează steaua moartă-n carapace
pe cînd la Cîmpulung şi mai la vale
se vinde vin în dacice pocale.

Acum e ceas sfinţit de camfor dulce,
visăm sidef şi coapse de femei,
stau fluturii încremeniţi în tei
şi nimenea nu poate să se culce,
e noapte, este ora douăştrei,
şi-un veac şi-un sfert de cînd pieri Neculce.

Plouă nebun, Mirandolina. Plînge
un regiment de îngeri sus în cer,
sînt goi, sînt trişti şi stau pe un lăicer
de stele care tremură nătînge,
pe cînd la Cîmpulung şi mai la deal
se pregăteşte-o tombolă cu bal.

Plouă atît de mult și atît de fix
în ora cu sclipiri duminicale,
cad din înalt cascade triumfale,
pulberării de jad și de onix,
pe cînd la Cîmpulung și mai la vale
batalii grași sar behăind în oase.

P.S. Don Laurențiu, dacă nu stă ploaia
înseamnă că luăm da' capo foaia ?

Variante

1.
Tu, carnivoră pasăre, busolă
a pierderilor mele,
cea care mi te arăți în somn
din 7 în 7 zile.
Tu care mi te așezi
ca un bolovan pe laba mea,
Salomeea, cu coada ochilor trăgînd
spre tava goală.
Ai grijă, nu profita îți zic,
eu sînt vaporul Titanic
cel mirosind a Camfor,
cel ce refuză sarea,
cel ce se uită în solnițe
ca în sertarele redacționale.

2.
Trăiam intim într-un sătuc,
exil de voluntară clipă
lungi stihuri dăltuind sub nuc,

trăgînd speranţe dintr-o pipă.
În juru-mi pepeni şi gutui
hărmălăiau ca să mă bucur
şi-n timpul ăsta (unde pui)
mai ronţăiam şi cîte-un mugur.
Ce vară tristă a mai fost
Addina, Rossa, Dominina...
Am scris poeme fără rost
şi mi-am pierdut la cărţi maşina...

Altă cioară

Un amic neinspirat
a pictat aşa-ntr-o doară,
fără teamă de păcat
după nopţi de chin, o cioară.
Era neagră ca o muscă
aşezată pe neon
ca un cîine care-l muşcă
din senin pe nea Ion,
ca o noapte fără lună
cînd îţi pierzi un portofel
ca-ntîlnirea unui chel
cu o prea-frumoasă june.
Stranie ca o duduie
care-a stat prea mult la ghiol
inutilă şi tehuie
ca o zi fără alcool.
Fragedă ca o minciună
pregătită cu credinţă :
Cînd de-o săptămînă bună
stai într-una în şedinţă...
Ca o critică severă
ce te face din viu mort,
cu un ins care disperă
c-a pierdut la pronosport...

Disperată ca o doamnă
pentru fiecare rid
dornică cum de o toamnă
e Fănuș după Rapid.
Rară ca o butelie
la o casă de burlac
lungă ca o sindrofie
unde nu se bea coniac.
Aprigă ca o viroză
și nesigură ca o
povestire meteo
cu pretenții de prognoză.
Neagră ca o damigeană
care-a stat un an sub nuc
inutilă ca o pană,
pe șosea, de cauciuc.
Ca o plombă de dentist
la un cabinet cu plată,
și ca viața de turist
cu diurnă aprobată.
Stranie și cam nefastă
ca un drum pe jos la Deva
grea ca ziua c-o nevastă
sus, la magazinul Eva.
Scumpă ca un soi de linte
ce se cheamă caviar,
țeapănă ca un părinte
ce se roagă în altar.
Mică rău ca o chenzină
cînd lipsești nemotivat,
toxică și fără vină
ca un vin băut la M.A.T.
Tristă foarte ca o lună

și perfidă ca Dalila,
rară ca o soacră bună
și ca peștele-n Brăila.
Perlă, punct, piper, o boabă
de măslină-n maioneză,
prețioasă ca o snoabă
ce visează în engleză.
Lungă ca o poezie
fabricat-așa-ntr-o doară
veselă ca o mumie
și frumoasă ca o... cioară.

DORIN TUDORAN

Greu printre clopote seara

Greu printre clopote seara
se dezbracă din foi de azbest
ca un iepure cu ţeava la tîmple
voi ţine minte ceasul acest
am văzut un centaur trecînd
printre tramvaie behăind iritat
un crin atins de hepatită
zace incurabil de-o lună la pat
seara e greu cînd luna e geamandură
de care se lovesc sirenele sughiţînd
o, vegetale căciuli peticite cu stele
trase peste urechi pînă cînd
se aud muţii vorbind esperanto
un fluture geme rotund ca un bemol
şi o ceată de iezi fără paternitate,
vorbea în rime despre Nat King Cole
seara printre clopote greu e
cînd poeţii cucernici dau somnului bir
şi aşteaptă blazonaţi de mistere
cel-de-sus să-i plesnească cu ceva la mir.

DAMIAN URECHE

Gînduri provinciale

Motto :
„Căci îmi scrie verişoara
cu doi crini din Timişoara"
(Cîntec ostăşesc)

Frumoasă doamnă, unde eşti ?
ce gînduri ultracălătoare
te-au dus în urbea Bucureşti
prin transferare.

Isolda, Laura, Odette,
Carmina, Bebe sau Alina,
mi-aţi atacat frontal chenzina
şi misiunea de poet.

Femei astrale piruete,
mosoare verzi de ibrişin,
am scris trei sute de sonete
pentru al gurii voastre vin.

Dalila, Sonia, Kriemhilda,
Aneta, Roza, Beatrice,
de cînd vă ştiu, urăsc oglinda
şi instrumentele de scris.

Voi mi-aţi donat atît amar
că n-ar încape într-o carte,
de-aceea eu, pînă la moarte
voi sta burlac celibatar.

Diferite dedicaţii

Octombrie de chihlimbar
umblă pe cîmpuri singur cuc
şi scrie steme mari, de jar,
ca-n cîntecele lui Beniuc.

Devălmăşii de frunze reci
sub cerul subţiat, pustiu,
pe care nu le înţelegi
de nu-l citeşti pe Dan Deşliu.

Şi de la Pontul Euxin
zorind să nu le-apuce anu'
vin fetele cu „alb" puţin
citind pe Anghel Dumbrăveanu.

În încăperi de smalţ, discret
tremură pene moi de struţ
echilibrat, ca-ntr-un sonet
al bihoreanului Pituţ.

— Adio, toamnă, spune-mi unde
îţi pierzi aroma şi ispita ?
cum a rostit de mult Nichita
într-un poem de trei secunde.

Și dacă pleci cu vînt și ploi,
gătită după tot tipicu
du-l, dragă toamnă, de la noi
pe parodistul Mircea Micu.

Județeană

Oltul cu puhoiul lui trecînd,
Gorjul cu vin și rachiu.
Iehova, cum mă așteaptă să viu
văduvele din Tîrgu Jiu !

Avem o peșteră la Polovraci
(Eu m-am mutat la Timișoara).
Ah ! simt o mie și unul de draci
cînd îmi scrie cifrat verișoara.

Copilăria mea fără sori
pe Olt, tare aproape de Argeș
unde luna, cînd venea uneori,
galbene lature sparge-și.

Ce mă fac ? Ce mă fac ? Ce mă fac ?
Oltule, plîng de mă scrum
Mîine, pîn-la amiaz mă prefac
într-un juma'de volum.

Inconstantul amorez

Infantilismul meu rebel,
misoginismul ce mă scurmă
mi-a hărăzit-o pe Rachel
a-mi fi iubita cea din urmă.
Ciudatul suflet de nomad
ce mi l-au dat din vechi oltenii
visa pulsînd pe Doamna Sand
și pe o junǎ : Ailenii.
Am mai iubit pe Mona Lisa,
pe Laura și Beatrice
și chiar pe prea-frumoasa Pan
ce dintr-un instrument ne zice.
Am vrut să dau în dar mașina
în chip de bărbătesc afront
și postul de la Orizont
pentru poeta Mădălina.
Apoi, îndrăgostit subit
de-o casieriță de la C.E.C.
cinci luni întregi am suferit
de îmi venea să mă înec.
Am vrut și eu să mă însor,
dar mi-a tăiat pe loc elanul
prea-dîrzul nostru redactor
tovarășul Arieșanu.

Sărutînd un miel

După poezia „Motiv de primăvară"

Un miel frumos legendă albă
stă la gîtul omului ca o salbă.
— Ia mielul, omule, pupă-l bre !
nu muşcă şi ştie să facă me, me !

E cald ca o pîine şi are
în blană numai petale de floare.
Un ins cu inimă haină
a vrut să-l cumpere pentru cină
dar ţăranul s-a supărat teribil
motivînd că nu e comestibil.

Alb, ca o memorie de bătrîn,
mielul m-a găsit pe mine stăpîn
l-am cumpărat cu plăcere pe loc
şi l-am dus să locuiască în bloc.

Era frumos ca o lacrimă de sare
alb ca zăpada din cap la picioare.
Lebădă, ghiocel, uriaş, ghem de lînă
şi mirosea a iarbă şi a stele şi-a stînă.

Cu timpul, fără pricină, vă jur
a devenit berbec şi matur

Behăie acum dar mai gros
fiind la fel de alb și frumos.
— Mielule, cu o blană de eschimos de la sud,
vino și pupă-mă cu botul tău ud.

LUCIAN VALEA

Călătorii neostenite

Ne ducem spre zăpezi totalitare
cum vulpile polare către Nord
mînaţi de o cuprindere prea mare
cu vîntul disperării la babord.
Babord am zis, aşa-mi veni cuvîntul
căci ce-i cuvîntul dacă nu e chiar
o frunză ce-o rostogoleşte vîntul
şi-o face să danseze în pahar.
Noi alergăm pe o superbă sanie
fără ostoi pe sub zăpezi şi ploi,
că fiecare are-n viaţă-o Spanie
şi fiecare Spanie e-n noi.
Înaintăm prin ger spre Atalanta
copii frumoşi pe care eu vă văz,
în spate vine galeş Rosinata
de gît c-o traistă plină cu ovăz.
Trap-trap, trap-trap, nu lepădaţi armura,
să zăngăne oţelul ei prin ani !
Eu mi-am purtat cu fală geamandura
din Timişoara, hăt, la Botoşani.
Cînd am ajuns, proptit sub braţ cu lancea
cîntînd într-un andante maiestuoso,
m-am întîlnit exact cu Sancho Panza
la braţ cu Dulcineea din Toboso.

DAN VERONA

Ultima noapte

Ah ! tu, Penelopa credeam
Că nu mă mai aştepţi,
Se stinge o stea ca un bec
Să ne luăm merinde şi
Pe amicul meu Onufrei Zdrîngă
Cel cu pupila în două culori,
Doamne dă să
Nu dea ploaia. Ascultă
Plînge un trandafir la
Pieptul meu şi-mi udă cămaşa.
Văd Himalaia, Mont Blancul, Everestul
Vîrful Omul, Parîngul, Kilimandjaro
O, toţi sînt mici faţă de
Prietenul meu Onufrei Zdrîngă
Onufrei Zdrîngă, Onufrei Zdrîngă
Pe el vreau să-l mîngîi cu o
Creangă de mirt. Porumbel să se facă
Beat de grăunţe, pierdut în soare
Ca într-o capcană de aur.
Auziţi ? Hector se spală cu rouă
Şi cîntă şi-mi face cu ochiul
Măreaţă privelişte, rară ocazie,
De-a zice : Aleluia şi aleluia şi aleluia !

Gangarici şi Gangaricea
(după poezia „Experiment lexical")

Barbosina bar barin
bracam bobîrnac, bovin
Borsec bulbucet în vin
boloboc de serafin.

Ageamiu de geamalîc
aga n-a mai zis nici mîc
gioale goale sîc ! sîc ! sîc !
clămpăni un cocostîrc
cu mult sîrg
din laringele său stîng !
Rune, june, căpcăune,
spune barbosina spune,
un tăciune şi-un cărbune
cît e pîn' la Uniune
dac-o iei hai-hui pe chei
ignorînd tramvaiul trei
dacă n-ai de un' să-l iei
aleluia, alelei...

Reproş sobru

Destinul nostru defetist,
amorul nostru foarte mare,
s-a consumat cu-nflăcărare
într-un peisagiu ceferit.
Îmbătrînesc, îmbătrîneşti
(o foarte tristă constatare)
azi-vară cînd te-am dus la mare
ai cam uitat să-mi mulţumeşti.
Ţi-am spus un vers cam franţuzesc
ce mă va pierde : ţine minte !
Mai bine îmi scoteam un dinte
dintre acei ce-mi prisosesc.
Cheie de FA, amor pierdut
la poker, într-o zi de vară
Tu într-o doară te-ai născut
şi te distrugi tot într-o doară.
Închei fiincă cuvinte nu-s
Şi îmi lipseşte-o rimă-n „Oa"
Ca să semnez : V. Romulus
văr de plăceri cu François...

O poezie veche pe motive nouă

(scrisă la 6 iunie, seara, după ploaie, cu pixul prima variantă şi reluată la maşină după trei ani)

Nu mai vreau să te văd, nu mă interesează,
mută-te dacă vrei, m-ai jignit.
Un clopot de sticlă se decompresează,
adio, şi să ştii că eu am murit.

Ia cu tine tot ce-ai avut, pînă și combinezonul ecosez,
vărul cu care-ai venit,
nenorocitul de pisic siamez
și adio, să știi că eu am mierlit.

Care vasăzică, dintr-o petală pufoasă de crin
n-a mai rămas nimic. Sîntem chit !
Eu voi rămîne cu prietena, sticla de vin.
Adio, și nu uita c-am murit.

O să-ți fie dor de mine noaptea la unu și-un sfert
cum de banca Angliei unui falit,
trestie, lebădă sură, suflet incert,
adio, și să știi că eu am mierlit !

VIOLETA ZAMFIRESCU

Imprecație gingașă

Stau păsări zgribulite sus în dud,
balcanic sună ceva în cîmpie,
nevestele lui Suleiman Daud
(un pașă cu o barbă fistichie)
aleargă chiuind cu părul ud
căci nu plătesc nici gaze, nici chirie.
Doar eu aștept. Se scutură subțire
o frunză ca un fluture ucis...
Tu nu mai vii, fumatu-i interzis,
trec juni și june fără potolire
purtînd în mîna dreaptă cîte-un vis.
Bărbații, ah, meduze lunecoase,
nu vă mai cred în veci de veci de-acum.
Se face seară, vînt de dor în oase
și nu s-arată nimenea pe drum,
bărbați alcătuiri gelatinoase
să vă lovească gloanțele dum-dum,
dar nu prea mult, doar cît să v-amintească
cum că există partea femeiască...

Strigăt și strigăt

Prin aer și foc am trecut
prin foc și apă
ca o cucă.
Urmărindu-mă, vremea m-a durut
dar lacrimile se usucă.
Printre ciobani am trecut *oieriderai*
vestală prin ceață cu dalta
împreună cu pescarul Gavril Mihai
cel care n-a fost niciodată în Malta.
Ca o albină am fost zumzăind
cu nasul gălbenit de polen
și m-a chemat rînd pe rînd :
Inia, Latona, Olen...
Cum am fugit, cum m-am ferit
fără să aflu izvoarele leacului.
Oh, din surîsul ademenit
am galopat pe „calul dat dracului"...

HORIA ZILIERU

Tragica despărţire

Bate vîntul toamnei, aprig bate
ne vom despărţi cu demnitate
şi vorba cea din urmă astăzi zi-o
cu buzele de marmură : adio !...
Adio, dacă vrei, că n-am ce face
deşi, această clipă nu-mi prea place.
Puteam să ne iubim fără păcat
în cel mai conştient anonimat.
Cad frunzele, fug nourii pe sus,
ba chiar şi rîndunelele s-au dus.
Acum cînd intră-n rol sobe de tuci
frumoasă nimfă, unde mi te duci ?
Nu vrei să stai cît şade un cocor
şi-mi vine din adînc să mă omor...
Frumoasa mea, tu, puf de păpădie
întîrzie o iarnă şi-apoi... fie !

Poem cu dantele

„Cine suie în rădvan ?
Mircea Radu Iacoban
și cu iacubanii lui
toți din Iași și din Vaslui."
(cîntec popular)

Un seraf de sexe ambe
suplu, singur și stingher
damblagindu-se la gambe
nu s-a mai urcat la cer.

Stă-n cerdac și moaie peana
într-un crin cu buze moi
Poartă-n dreapta lui prihana
și în stînga, un pisoi.

Bașa-șa bucluc bașa,
în mahorcă, mizoghinul,
se acoperă cu-o stea
și se curăță cu vinul.

Înger vechi cu os de viță
și sfințit de har prin ani
el iubește-o îngeriță
cuvioasă și cu bani.

I-a scris stih-liubov și snoave
de amor cu ciucurei,
dînsa, ca și alte snoabe,
nu vrea stihuri, ci vrea lei !

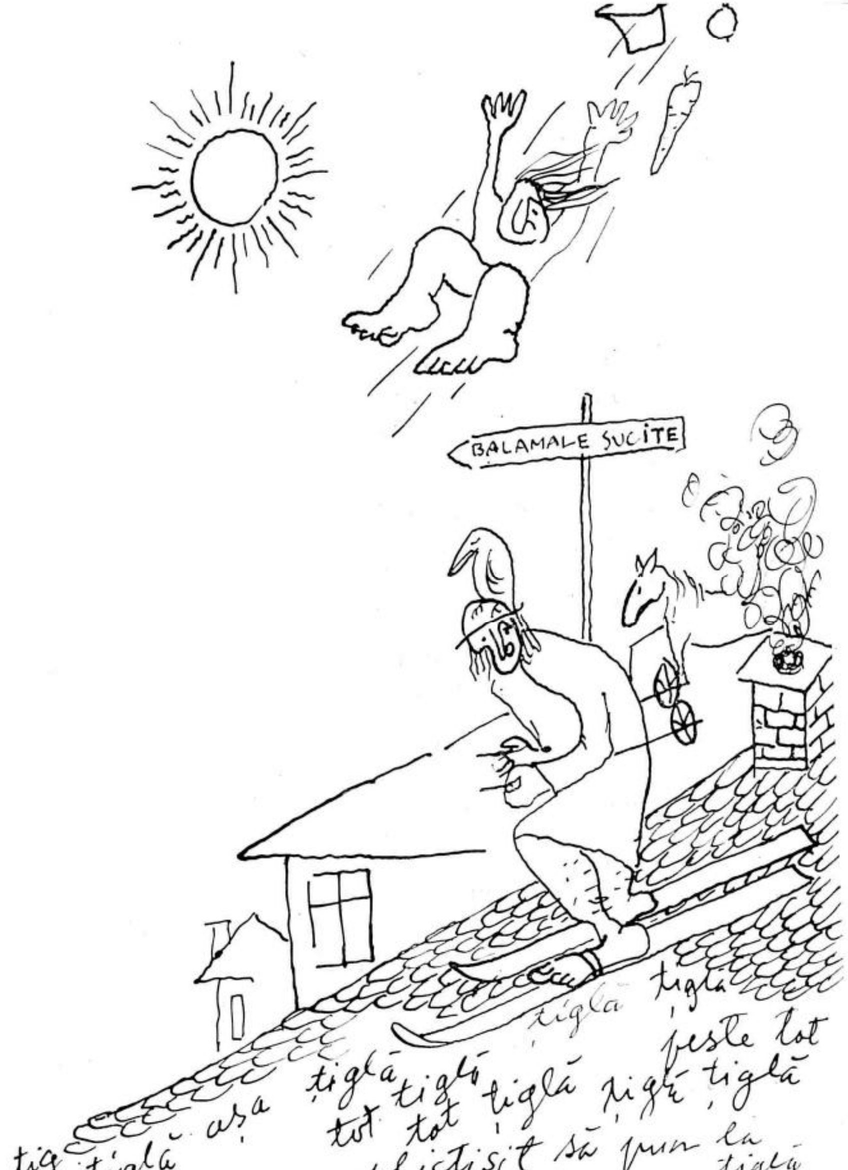
BALAMALE SUCITE
țiglă
țiglă
peste tot
așa țiglă țiglă țiglă țiglă țiglă
tot tot
să pun la

VARIAŢIUNI PE TEMĂ DATĂ

Amintiri din copilărie

Cică, odată, demult,
cînd melcii trăiau în tumult,
unul mai mititel
nu se vroia în clasa-întîia el.
Învățătoarea s-a supărat
și afară din clasa-ntîia l-a dat !

MORALA : e clară și nouă
și galbenă ca lămîia.
Dacă te dă afară dintr-a-ntîia,
treci automat în clasa a doua.

MIHAI BENIUC

E mai ușor acum decît atunci...
Mergeam prin ploi pe drumuri desfundate
Nepoți, bunici, surori mai mari și prunci,
Vecini, orfani și rude-apropiate.

Noi nu știam decît A.B.C.D.
mîncam mălai și recitam din Goga
și-am învățat. Și-acum, iată de ce,
strig tare : „să trăiască pedagoga" !

Creştea spanac în curtea şcolii. Fuste
de mac cu tiv uşor violaceu
O, amintiri, borcane vechi şi-nguste,
(eram pe-atunci în clasa-ntîia eu).

Jucîndu-mă cu-n fluture de gheaţă
mîncam dintr-un şerbet, foarte discret
Ştiam că n-am să fac nimic în viaţă
Şi-am îmbrăcat livreaua de poet.

Din fire şi potire şi neştire
pricina creşte surprinzător de subţire,
din neiubire şi viţă
poţi scrie toată viaţa pe-o tăbliţă.

În legătură cu clasa întîia primară
să nu întrebaţi nici o verişoară.
Întîi pentru că toţi mamelucii au fost
în clasa întîia fără rost.
Apoi pentru că mai departe
deveneai *tobă* de carte...

La opt şi cinci la opt şi un sfert
nu pot fi foarte clar şi foarte cert,
printre vatmani şi tramvaie unse cu smoală
pudibond mă duceam către şcoală.

. . . . . .
Aveam slănina pregătită, cîini să fi fost !
că ar fi mîncat-o pe de rost,
aşa că de fiecare dată tovarăşul directòr
mă punea într-un cărucior
şi-mi spunea cu mult tact :
stai acolo domnule autodidact !

Enigma în toate, cititorule, caut-o
eu nevrînd să fiu altceva decît : auto !

Acum, din vagi fiole şi aprige diode
prin orhidee paşii se-mpleticesc călîi.
E, oare, revanşardă sclipirea altei mode
să te dezbraci cu totul precum în clasa-ntîi ?

În primul rînd că nu ştiu de ce ar fi nevoie ?
Sîntem maturi şi siguri pe tot ce ni s-a spus
Reeditînd de-a pururi corabia lui Noe
pruncia ca o foaie de toamnă ce s-a dus...

P.S. Fiind prin melopeea structurilor atent,
Eu n-am rămas în clasa întîia repëtent !

Halo ! ce facem ? Cine zicea cum că
n-am învăţat în clasa-ntîi primar ?
Bă ! am depus atîtea zile muncă
încît şi-acum sînt la ABECEDAR...

Am fost atent ! Ce dacă mă uşchiră
diverşi nebuni cu mers înmiresmat ?
Eu am cîntat pe coridor din liră
şi nimeni pîn-acum n-a protestat !

TRAIAN IANCU

Într-a-ntîia cînd am fost
n-avea viaţa nici un rost,
da'amu, amu, amu
am şi maculatoru'.

Foaie verde foi de pară
că io n-am fost dat afară
că-nvăţam aşa de bine
că mulţi s-or mirat de mine !

Da, amu, amu, amu
doarme tocul, da' io, nu !

De-atunci ziceam : să fim curaţi şi tineri,
Nu suportam să fiu bătut, deşi,
astăzi e joi şi mîine este vineri,
tu, fiul meu, neînvăţînd, vei fi !

Lumea e rea. Dar lumea este lume !
copil — nicicînd nu sînt şi nu am fost.
Deceniul nostru nu are legume !
Mai sînt copil, am fost, mai sînt, am fost.
(Şi să mă dea afară n-avea rost !)

Ningea demult prin suple pasarele
și foșnetul acut îl mai aud
cădeau în coniferul trist și ud
triunghiuri numismatice și stele.

Neîntrunind elementara notă
la acolade bețe și cîrlig
am fost eliminat. Asta denotă
c-am stat în ploi, în arșiță și frig !

Ieşea una la gard : lele, întoarce rîmătorul,
şi auzii că fuseraţi la oraş cu carul cu boi,
nu numai boii, ce dracu bre, parcă
n-aţi fi fost niciodată în alte părţi !
. . . . . .

Şi ningea de ziceai că se strică morile cerului
şi unul de-i zicem Deşclatul mă întrebă şi azi :
„ţii minte Mărine cînd eram noi doi copii
şi ne dădea învăţătoarea'afară din clasă" ?
— Nu ştiu bă, că e mult de atunci...

PARODII ÎN PROZĂ

Revedere cu Messerul

„Nu scoborî bine din rădvanul pufăitor", după un drum de plăcere la Înalta Poartă, că amare cuvinte îl audziră urechile şi pohta de vin tras din butoaie cu lemn mirositoriu iute scăzu şi se stinse.

Se întorsese Messerul ! Arăta ca un vero santo, picase la drum de noapte, inter vitae scelerisque purus, pocăit, dar cu ochii tot în flăcări şi se hodinea de tri dzile la curtea unde trag belferii Academiei Domneşti.

Bey Băiuş vodevilist şi mîncătoriu de ştiucă scăpă de mirare pergamentul numai bun de giucat în faţa Magnificului, în apa puturoasă a bălţii şi... dus a fost.

Principele asculta posomorît zumzăeala grecului Beldedos care aprig îi şuera în ureche, despre cîte şi necîte tîmplate, cuvinte şi duhoare de vin stătut. Se cam lipiseră scribii de Messer, clăpnia grecul, îl numeau cel întors de pe Via Crucis, şi El, Messerul, fusese la visteria Academiei Domneşti cerînd galbini şi la vederea lui căzu bolnav de lingoare chelarul cel cu frică de finanţi.

Mîhnit, dar mai cu seamă melancolic, Principele iscodi :

— Ce vînt îl mînă încoace ?

— Dorul de polenta şi de Luminăţia Ta.

— Ce dzice porcul ?

— Că vre a face cuvenita împăcare, acolo, ca la pieptul unei arida nutrix spusese, că mult de Voi iubitoriu este.

— Gura ! răcni Slăvitul.

Seara îl pofti pe Messer în camera dosnică din castelul vechi şi înainte de a-i vedea obrazul cercetă Foletul cu îngîndurare :

„...Joi, dzi de păcate şi viclenie
vorbe rele cu sculare tîrzie la cer greu
de muieri a te feri şi de cel întors în stadium algidum..."

Închise scoarţele unsuroase cu verigi de aur bătrîn şi îl văzu viind leneş şi legănat, cu mers de muiere, gata în genunchi a-i cade, lucru care şi făcu mai la vale. Principele nu deschise gura şi nici vorbe nu dzise. Messerul turui vrute şi nevrute de cîte acolo i se dase, pînă şi vescovo delle quaglie putuse a fi, dar dorul de El şi de polenta aprig îl mistuise. Apoiu, se răpezi la degetul cel gros de la picior şi cu buze de muiere stricată începu a-l demierda.

Domni o vreme liniştea în sala singurată de suflete şi deodată, nitam-nisam, Principele răcni contra vrerii lui trupeşti :

— La mănăstire, grămătic necredincios !

Ascultînd sub geam, urcat pe grumajii de taur ai scribului din bălţile Dunării, Bey Băiuş se spărie de moarte şi căzu moale ca o cîrpă în pulberea curţii şi-şi frînse mîna cu care scria vodevilele".

---

rădvan pufăitor = tren accelerat
vero santo = sfînt veritabil
Inter vitae scelerisque purus = cu viaţa nepătată şi curată de orice crimă (chestia cu austuroiul)
Via crucis = drumul crucii
polenta = mămăligă pur şi simplu
arida nutrix = doică stearpă
vescovo delle quaglie = episcop de prepeliţe
stadium algidum = cu trupul rece (nu de tot)

FĂNUȘ NEAGU

La 12 trecute fix...

Motto :
„Eu te-am iubit iubit-o
dar n-am avut noroc"

Mulțumesc celui de sus că anul are numai trei sute și ceva de zile și odată cu mine ar trebui să facă același lucru și profesorul Angelo Niculescu din motive pe care amîndoi le știm.

Am auzit că cineva vrea să facă o chetă benevolă pentru cumpărarea unui sac de in în care să încapă toate golurile înghițite de echipele noastre în meciurile internaționale.

Sacul, umplut cu sare bolovan, fiecare bolovan a 2—3 kg, fiind echivalent cu un gol și sacul ăsta să-l poarte pe rînd toți mai marii Federației din Vasile Conta pînă la grădina Icoanei și înapoi pentru menținerea condiției fizice.

U.T.A., după cum am văzut, și-a dat duhul la lăsatul secului dansînd ultimul engliș-vals al turului într-un picior de lemn.

Prin mila familiei, le voi trimite behăitoarele promise și un kil de anafură stropită de lacrimile sfinte ale lui Ioan Chirilă.

Real Giuleștiul cu băieții lui ca niște bomboane de pom s-au pus pe hibernat și așteaptă boboteaza să-și umple căldărușile cu sunători. Căci adevăr grăiesc vouă, ei pe mulți vor popi la primăvară cînd va răsări firul ierbii cît mustața lui Tamango rasă cu plachiul lui Bekenbauer.

Găzarii își întind oasele date cu parafină și trag cu coada ochiului spre Capitală, doar, doar, vor auzi cum suspină ușile pneumatice de la Athénée Palace.

La Pitești, se organizează excursii de reculegere la sfînta Mănăstire Argeș și se bat mătănii pe locul unde Dobrin calcă cu crampoanele sale sfințite în Mexic.

Cazoanele bucureștene stau cu ochii țintă la bradul în care cineva a aninat trese și steluțe aurii. Poate iese ceva din toată chestia asta. Altfel, înapoi la... căprării !

Băieții din Copou stau smeriți în tinda Trei Ierarhilor, unde Gil Mărdărescu le citește „Amintirile" lui Creangă să le ridice moralul și să le întrețină buna dispoziție.

Acum cînd puful zăpezii ne nimbează sprîncenele și sună clopoțeii pe inima noastră naivă, cînd miroase a cozonaci cu stafide și a vin de 17,50 plus sticla, melanholici și triști, visăm cu ochii deschiși zbenguiala mînzului de Dumitrache.

Viața e un chin, nu tu un șut bombă, nu tu un proverb de Cr. Țopescu, nu tu panseurile lui Chirilă.

Toată consolarea mea e Teodor Mazilu, care nici pînă acum nu știe de ce s-a dus în Mexic și ce înseamnă pata aia albă de la marginea careului de 11 metri.

Ridic această cupă de lapte bătut şi privind cu jind la blocul din Vasile Conta înghit de două trei ori în sec şi mă fac că am uitat urarea de Anul nou. Dacă-i aşa, să-mi ureze ei întîi !

Fănuş Feanu

P.S. Belfegor, Ioan Chirilă şi Cr. Ţopescu au fost invitaţi la Arad, unde se dă un parastas cu colivă şi suc de roşii şi unde Lereter le va cînta romanţe de jale. La ora 12 fix, las'că ştiu eu, vor cădea în genunchi gîndindu-se la mine şi urîndu-mi cele cuvenite — Noroc că m-am asigurat la ADAS !

Amoroase incertitudine (jurnal zilnic)

15 mai...

„Bălana mă evită. Am verificat totul cu exactitate și sînt pe deplin lămurit. Zicînd că merge la piață (de ce la Obor ?) și apoi la croitorească, s-a întors a doua zi pe la opt.

Explicația ei ? Lume multă la probă, sezon, chestii și, colac peste pupăză, a pierdut și mașina de noapte... Susține că s-a plimbat desculță pe malul lacului. (Ce imbecilă !).

De fapt lucrurile stau așa : La ora 8,30 dimineața s-a întîlnit cu Gogu care a introdus-o la magazinul „Coada calului", sub pretext de „Madam Rochas". La 12 fix supă cu Niky, în garsoniera patrupedului tapetată cu pături de oaie din Maramureș.

I-am găsit în poșetă un fir roz-violaceu, lung de 8,3 cm.

Seara am văzut-o în compania a doi bărboși mirosînd a crap de crescătorie.

Mi-a dat o explicație evazivă, rîzînd și susținînd că sînt doi veri după soră...

16 mai...

Bălana nu are soră. Nu are nici măcar părinți. Este copil din flori. Mi-a ascuns adevărata proveniență

socială. A crescut la orfelinat. (De unde, doamne, știe așa de bine franțuzește ?) Cînd am întrebat-o ce părere are despre Niky, mi-a răspuns transfigurată „superbisim". I-am explicat că este oligo-frenodobitoco-prostăvan și m-am simțit ușurat.

Ea a roșit mai ceva ca o mapă de vinilin și mi-a spart în cap o vază de China (porțelan din perioada Mung).

Preț de Consignație 3 452,25 lei !

17 octombrie...

Am terminat totul cu Bălana. Pour toujurs, cum ar zice poliglotul N. Belea. Am ars scrisorile, teza de doctorat, o pereche de ciorapi nailon, papucii de casă și am donat hingheriei pe cățelușa Doly, pupila ei, lăsată mie în păstrare. Înainte de a o dona, am tuns-o! Mă simt absolut răzbunat !

Seara mi-am făcut un cocteil din : 100 g. Caney, 50 g țuică bătrînă, 50 g Marie Brizzard, 50 g Campari, totul amestecat cu trei linguri boia, marca „Avîntul vieții".

Apoi m-am prăbușit în pat. Am visat că mă plimbam despuiat, pe malul mării, braț la braț cu Virgil Ardeleanu, care-mi spunea versuri din Horațiu... Mălăele.

HARALAMB ZINCA

Pisica de la ora trei şi un sfert

Infractorul simţi că-i aproape de ţintă, cînd o lovitură formidabilă îi turti borsalina de culoare neagră ce-o purta în asemenea ocazii pe cap (mai tîrziu anchetatorul stabili că era o borsalină cu fund dublu, adică cu 2 funduri, între care era vîrîtă o placă de oţel inoxidabil cîntărind 2 kg şi 34 g). Vru să se întoarcă, dar o a doua lovitură îl făcu pur şi simplu una cu pămîntul. Dar şi de acolo, din situaţia asta jenantă, căută să-şi aplice procedeele bestiale şi cu mîna sănătoasă manevră un şiret de la pantofi care se transformă pe loc în pistol. Atunci, ultima şi cea mai formidabilă lovitură (egală dealtfel) îl doborî ca pe un trunchi de copac putred pe dinăuntru şi la propriu şi la figurat şi-l lăsă pur şi simplu lat. În cădere, avu timp să observe cum pe acoperişul vecin se strecoară miorlăind cu abilitate pisica complicelui său şi se uită instinctiv la ceas : era trei şi aproape un sfert !

Zdrobi o înjurătură între dinţi şi ridică mîinile resemnat.

Anchetatorul îi făcu o percheziţie prin buzunarele obişnuite şi secrete şi-l somă să scoată grenada ce-o

avea la buzunarul de la spate şi căreia îi scosese inelul, urmînd să explodeze din clipă în clipă. Ceea ce se şi întîmplă după ce anchetatorul ieşi din zona periculoasă. Cercetările fură continuate după convalescenţa îndelungată, deoarece acest înrăit infractor şi criminal nu avea decît borsalina cu „fund dublu".

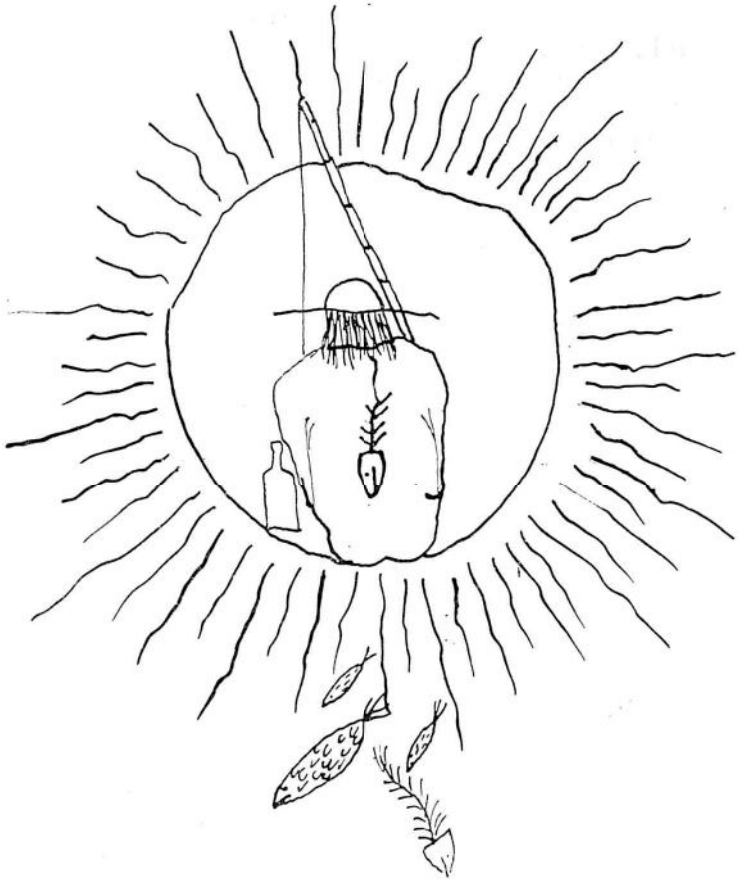

SUMAR

Promisiunea autorului — N-am să mai scriu parodii 5
Constantin Abăluță — Piatră și iar piatră 6
George Alboiu — Elegia peregrinărilor eterne 7
— Elegie de pe un deal comunal 8
— Apocalipsa glas trei 9
Florența Albu — Ceremonie de seară 10
Ion Alexandru — Ecce homo 11
Alexandru Andrițoiu — De-atunci urăsc 13
— Cantilenă 14
— Destin înclinat 15
— Inadmisibila trădare 15
— Exercițiu 16
Parafrază după „Zdreanță" de Tudor Arghezi
— Nedumerire 18
Horia Bădescu — Imprecație serafică 19
Cezar Baltag — De dragul tău abdic 20
— Răsfrîngere în femeie 21
Ion Bănuță — Panorama dorului lelii 23
— Panorama panoramelor 24
— Panorama autumnală 25
— Panorama iubirii iubirilor 26
Aurel Baranga — Fabula fără morală 27
— Vulpe muzicală 28

— Fabula pocăinței 29
Adrian Beldeanu — Un sonet și atît 31
— Nisipul și pisicul 32
Mihai Beniuc — Sfat util 33
— La urma urmei 34
Ana Blandiana — Ce-i asta vă rog ? 35
Geo Bogza — Diversitate 36
Radu Boureanu — Joc neutru 37
Marcel Breslașu — Fabula fabulei 38
Emil Brumaru — Scenă absolut casnică 39
— Penultima elegie a detectivului Arthur 40
— Poem de cămară 40
— Invitație insolită 41
Petre Bucșa — Nu mă sinucid 43
Valeriu Bucuroiu — Sunete, vocale, silabe 44
Constanța Buzea — Mergînd pe o colină dromaderă 45
Ion Caraion — Despre iepuri 46
Virgil Carianopol — Simpla stratagemă 49
— Nepreţuita mea... 50
Nina Cassian — Lamentație pentru plecări 51
Otilia Cazimir — Fără soț 52
Radu Cârneci — Erai din muzici toată construită 53
Ion Cocora — Nedumeriri care țin de memorie 54
Dumitru Corbea — Îmi place la țară 55
Ion Crînguleanu — Băieți, am scris o poemă 56
— A tricota sentimente 57
Adi Cusin — Întîmplări matinale 53
— Dificultăți 59
George Dan — Baladă tristă 60
Dan Deșliu — Imprevizibila aventură 62
— Firicel de păpușoi 63
Ioana Diaconescu — Cîteva dorințe 64
Leonid Dimov — Rondelul papucului stîng 66

— Minunea minunată 66
— Baladă suavă 68
— Întoarcerea solemnă de seară 69
— Vis cu urs 70
— Balada inocenței solitare 71
Mircea Dinescu — Cer scuze tuturor 73
— Imprecație sentimentală 74
— Baladă cu îndrăgostit tînăr 74
Ștefan Augustin Doinaș — Lamento 76
— Solemnitate 76
Ion Drăgănoiu — Adevăr total 78
— Prietene, ce-ai făcut ? 79
Anghel Dumbrăveanu — Platanul neutru 80
— Amfore și platani 81
Geo Dumitrescu — Cumpăr un cîine 82
Stelian Filip — Două fabule și ceva... 83
Eugen Frunză — Aș vrea să fiu 84
Mihai Gavril — Alai pescăresc 85
Ovidiu Genaru — Bucolică foarte recentă 87
— Cu biciclul la Șosea 88
Tudor George — Un sonet 90
— Alt sonet 91
— Sonet aerian 91
Petre Ghelmez — Scrisoare improvizată 93
Petre Got — „Cămașa de mire" 94
Aurel Gurghianu — Noapte la Sovata 96
Grigore Hagiu — Sonetul de luni 97
— Cu încîntare privind 98
Ion Horea — Întoarcere sentimentală 99
— Elegie pentru o fată 100
— Acasă și trist 101
— Agricola 102
— La cules de cucuruze 102

Traian Iancu — Fata fetelor 104
— Suspin de primăvară 105
— Cîntec franc 106
— Foaie verde şi iar verde 107
Carolina Ilica — Rugăminte naivă 108
Negoiţă Irimie — Neutralitate fragilă 109
Dumitru M. Ion — Tragica întîmplare 110
— Balada XXXV 111
Gheorghe Istrate — Aveţi cumva un cal ? 113
Ion Iuga — Strada Penitenţei 3 bis 115
Cezar Ivănescu — Descîntec şi bocet 116
— Pe şoptite cu chitara 117
Mircea Ivănescu — Mopete amintindu-şi 118
— Alergie la macaroane 118
— Aventură rurală 119
Pan Izverna — Rondelul faetonului 121
Alexandru Jebeleanu — Cît se poate 122
George Lesnea — Mereu de veghe 123
— La ţară 124
Ion Lotreanu — Mariaj 126
— Blues, blues, blues 127
Darie Magheru — Feli — Cita 1 128
Ileana Mălăncioiu — Te-am văzut trecînd... 129
Ion Sofia Manolescu — Balada agricolă 130
Teodor Mazilu — Ce să-ţi aduc nefericito ? 132
Mircea Micu — Autoparodie 133
Teohar Mihadaş — O elegie 134
Ion Mircea — Alter ego 135
Florica Mitroi — Pasiunea unei dace 137
— Desfoliere obligatorie 137
Florin Mugur — Auzind prin odăi 139
Rusalin Mureşanu — Nelu şi mielu 141
Dan Mutaşcu — Scrisoarea lui Paracelsius către cîinele său

Belizarie 142
— Limbajul lingurii de lemn 143
Gelu Naum — Ceremonii inoportune 146
— Phoeme într-un vers 147
Leonida Neamțu — Carè de aşi 149
Mara Nicoară — Ah, țipă cocoşii în duzi 151
— Noapte cu purități 152
Ion Nicolescu — A tricota tricotaje 153
— Bizanț cu danț 154
— Muşchetara bleumarina 155
Constantin Nisipeanu — Un melc de staniol 156
— Pastel de la noi 157
Nicolae Oancea — Joc de doi şi de mai mulți 159
M. R. Paraschivescu — Rică 160
— Perfidul secretar 161
Adrian Păunescu — Cui ne laşi, Ana ? 163
— Intrăm în horn 164
— Sintaxa iubirii 165
— Atenție mărită 165
— Amestecate 166
Nicolae Prelipceanu — Săgeata periculoasă 168
— Balerina desnudă 169
— Țambalul dezacordat 170
Gheorghe Pituț — Sonetul mulțumirii senine 171
Aurel Rău — Empedocle 172
Ioanid Romanescu — Mariaj în rodaj 173
Marin Sorescu — Sfaturi utile 175
— Cum a fost la oraş 176
— Drastica hotărîre 177
— Sarcini diverse 178
— Sînteți bolnav, domnule ? 179
— Fel de fel 180
— Din copilărie 181

— Tirifleaşcă 182
Zaharia Stancu — Toată ziua 184
Nichita Stănescu — Floare verde şi albastră 185
— Cifra cea de U 186
— Zise iute capra 186
— Iarna tinerii se sărută 187
— Elegia a douăsprezecea 188
— Circulînd 189
— Alfazetul 190
Nicolae Stoian — Atenţie la ravagiile toamnei 191
Petre Stoica — Nostalgica duminică 192
— Călare pe un dovleac 193
— Noi doi singuri în birjă 194
Nicolae Tăutu — Vigilenţa 195
Virgil Tcodorescu — Pastel 194
— Vulnerabilitate pedestră 197
— Orişice fel 198
Gheorghe Tomozei — Stînd sub ploaie 200
— Variante 201
George Topîrceanu — Altă cioară 203
Dorin Tudoran — Greu printre clopote seara 206
Damian Ureche — Gînduri provinciale 207
— Diferite dedicaţii 208
— Judeţeană 209
— Inconstantul amorez 210
Tiberiu Utan — Sărutînd un miel 211
Lucian Valea — Călătorii neostenite 213
Dan Verona — Ultima noapte 214
Romulus Vulpescu — Gangarici şi Gangaricea 215
— Reproş sobru 216
— O poezie veche pe motive nouă 216
Violeta Zamfirescu — Imprecaţie gingaşă 218
— Strigăt şi strigăt 219

Horia Zilieru — Tragica despărțire 220
— Poem cu dantele 221

VARIAȚIUNI PE TEMĂ DATĂ

Amintiri din copilărie
Aurel Baranga 224
Mihai Beniuc 225
Emil Brumaru 226
Nina Cassian 227
Leonid Dimov 228
Ștefan Augustin Doinaș 229
Tudor George 230
Traian Iancu 231
Adrian Păunescu 232
Virgil Teodorescu 233
Marin Sorescu 234

PARODII ÎN PROZĂ

Eugen Barbu — Revedere cu Messerul 238
Fănuș Neagu — La 12 trecute fix... 241
Al. Piru — Amoroase incertitudini (jurnal zilnic) 244
Haralamb Zincă — Pisica de la ora trei și un sfert 246